

ดร.มรเสฐรัฐ กัทธมัย

พบกันตอนอายุ 72

ดร.ประเสริฐ ภัทรมัย

พมกัณฑ์ตอนอายุ 72

ประเสริฐ ภัทรมัย

สารบัญ

1

เจอกันแล้วมีอายุ 72

4

- จากพระรามหกขึ้นมาพระรามเจ็ดแล้ว (เร็วจัง) 6
- ปีใหม่ที่เปลี่ยนไป 12

2

อยู่กับคนที่ใกล้ชิดผูกพัน

22

- ปีใหม่-รวมญาติ 24
- อยู่กับคนใกล้ชิดผูกพัน 32
- A Star is Born ตอนอายุเจ็ดสิบ 50
- อยู่กับหลาน 58

3

อยู่กับเพื่อน

78

- เพื่อนนักเรียนที่นครสวรรค์ 80
- เพื่อนนักเรียนเตรียมอุดมฯ 85
- เพื่อนวิศวะ จุฬาย รุ่น 08 92
- เพื่อนจุฬาย 08 103
- ร้อง “เย้ยฟ้าทำดิน” แล้วเข้าโรงพยาบาล 106
- อยู่กับเพื่อนหมอ 112

4

อยู่กับกอล์ฟ

124

- กอล์ฟ-เริ่มหัดเล่น 128
- กอล์ฟ-เป็นสมาชิกสนาม 134
- กอล์ฟ-ก่อนวัย 60 142
- กอล์ฟ-จากอายุ 5 รอบถึง 6 รอบ 162
- กอล์ฟ-มีอะไรๆ ดีๆ ที่เรียนรู้ 188

5

อยู่กับทีมกรุ๊ป

198

- ก่อนเกษียณ (60-65 ปี) 200
- ออกลุยต่างประเทศ 205
- เผยแพร่ความรู้เพื่อสังคม 208
- งานเลี้ยงเกษียณอายุ 212
- หลังเกษียณ (65-72 ปี) 216
- วิสัยทัศน์และผู้นำองค์กร 219
- เคล็ด(ไม่)ลับ ฉบับ TEAM GROUP 225
- ทีมหมูป่า 232
- จัดระเบียบในตลาดหลักทรัพย์ฯ 237
- มุลนิธิ “กลุ่มทีมรวมใจ” 244

6

อยู่กับภารกิจงานพันธกิจธรรม

266

- ไบลาออกจากความทุกข์ 269
- เต็มสุขให้ใจ 276
- ไม่ประมาททุกๆ วัน 285
- เผชิญความตายอย่างสงบ 290

1 เจอกันแล้วเมื่ออายุ 72

วันเวลาตราเลือนเลื่อนชีวิต
 ะตาสีตามืดมนในันั้นโนว
 ทุกนาทิจึงผ่านลากด้านไม่
 ลุกตาเฝ้าเฝ้าเฝ้าเฝ้าเฝ้าเฝ้าเฝ้า
 เก็บเรื่องราวคราวกลับมาตั้งต่อ
 ไม่รู้รอท้อคอยคอยคอย
 เจ็ดสิบสองฝนหนาวที่ก้าวทัน
 ล้วนมากล้นทันตามตามตรรกะ
 รอจดจางานวันเนิ่นเนิ่นทุก
 ไร่ละลิ้นก็บ่อนบ่อนร้องสอง
 ทั้งชีวิต ตรอมตรว และเพื่อนพ้อง
 ก้านกอรีฟ้องทำระลอกคลอกกัน
 อีก “ทิมกริม” สรุปรงานที่ล้นสรวง
 ไม่แลร้างว่างไกลสุมใจฉัน
 นกขี้จืดจืดรณำทางมาลาช้วน
 กิ่งตรานันท์พลันสงมจมนันดร

จากพระรามหก ขึ้นมาพระรามเจ็ดแล้ว (เรีวจัง)

ลงมาจากสะพานพระรามหก แล้วเลี้ยวจากนั้นเจ็ดไม่ไคเรวรี
ข้อดัดไม้ในรอมลิมกองไม้ ลังดัดไม้เอาแล้วเรีอมา
ใจดัดนักตรึงตรองตรองที่ผ่าน เมื่อนั้นงานเมคังไม้ไคกันนา
ทุกทุกอย่างไม้จิ้งจอกนิจา เมื่อนั้นงานเมคังไม้ไคกันนา

เขียนหนังสือ “ตัว...ตน ประเสริฐ ภัทรมัย” เป็นหนังสือที่ระลึกในโอกาสวันเกิดปีที่ 60 แจกในวันพื้ที่ทีมกรุปจัดงานแฮยิดให้ บพสุดท้ายเขียนเรื่อง “หกสิบแล้ว จะทำอะไรต่อไปดี” ตอนท้ายเรื่องเขียนว่า พบกันใหม่เมื่ออายุครบ 72 ปี (หากยังมีชีวิตอยู่) ตอนนั้นคิดว่าอีกตั้ง 12 ปี อีกตั้งนานเราก็เขียนทิ้งท้ายไว้อย่างนั้น ยังไม่รู้อนาคต แต่เผลอไปแป็บเดียวจากสะพานพระราม 6 (อายุ 60 ปี) ไหวงมาขึ้นสะพานพระราม 7 (อายุ 72 ปีแล้ว) การเปลี่ยนไปของเวลาอายุจากเลข 6 มาขึ้นเลข 7 รู้สึกเร็วเหลือเกิน เลยต้องมาเริ่มคิดเริ่มเขียนเรื่องทั้งที่เป็นสาระและไร้สาระเพื่อเป็นที่ระลึกในโอกาสผ่านขึ้นสะพานพระราม 7 ได้ ตามสัญญาที่ได้เขียนไว้

เมื่อจะเขียน ก็มานั่งคิดทบทวนว่าจากตอนอายุ 60 ปี มาถึงอายุ 71 กว่าๆ ใกล้เคียง 72 ปี ทำอะไรไปบ้าง ก็คิดไม่ค่อยจะออก คงเป็นเพราะสูงวัยแล้ว ไอ้ที่อยากจำกลับลืม ไอ้ที่อยากจะทำกลับจำ โขคดีที่มีเลขาฯ สุดพิเศษ คนชื่อ “ตุ้ สุทธิญา” นี่แหละ ที่ยังเก็บสมุดนัดหมายและสมุดบันทึกของเราไว้

ตั้งแต่ ปี 2550 (ตอนอายุ 60) ถึงปัจจุบัน ปี 2561 (ตอนอายุ 71) ว่างอยู่ ไม่ได้ทิ้งไปไหน จึงนำมาพลิกๆ ดูว่าเราได้ทำอะไรบ้าง ในช่วง 11 ปีกว่าๆ ที่ผ่านมา ก็พอนำมาเตือนความจำเราได้ เลยขอบันทึกเรื่องที่เป็นเรื่องเป็นราว และเป็นงานหลักๆ ที่ได้ทำในช่วงเกือบ 12 ปี ที่ผ่านมาไว้สั้นๆ ณ ที่นี้ และจะเป็นเรื่องก็นำมาเขียนขยายเป็นตอนๆ ในหนังสือเล่มนี้

1. เรื่องแรกเป็นเรื่องที่ใช้เวลานึก คิด และมองเหตุการณ์เรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้น เชื่อมโยงตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เห็นความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น และนึกต่อไปถึงอนาคต เรียนรู้ถึงความเปลี่ยนแปลงว่าเป็นเรื่องธรรมดา ที่เรียกว่าเป็นอนิจจัง และคอยเตือนพรรคพวก พี่น้องเพื่อนฝูง ผู้ร่วมงาน ให้เข้าใจและยอมรับการเปลี่ยนแปลง พร้อมกับการปรับตัวให้สามารถรับและอยู่กับมันได้ ในกลุ่มเรื่อง “อยู่กับการเปลี่ยนแปลง”

2. เรื่องเกี่ยวกับครอบครัว พี่ๆ น้องๆ คู่ชีวิต (เมีย) ลูกๆ และหลานๆ ผู้ที่รักและผูกพันกันมา ส่วนใหญ่เป็นผู้ใหญ่ที่ชราภาพไป ลูกๆ ก็โตเป็นผู้ใหญ่ หลานๆ ก็โตวันโตคืน เพิ่มจำนวนมาทุก 2 ปี ใช้เวลาส่วนหนึ่งอยู่กับหลานๆ ทั้ง 4 คน อย่างมีความสุข จะเรียกว่าเลี้ยงหลานก็คงไม่ใช่ เพราะเลี้ยงไม่เป็น เรียกว่าพาหลานเที่ยวหรือไปเที่ยวกับหลานๆ เล่นกับหลานๆ น่าจะถูกต้องกว่า

3. อยู่กับเพื่อนๆ ที่ผ่านวัยเกษียณมาแล้วทุกคน กลับมามีกิจกรรม มีการสังสรรค์กับกลุ่มเพื่อนๆ เก่าๆ ทั้งเพื่อนนักเรียนตั้งแต่สมัยชั้นมัธยม เตรียมฯ และมหาวิทยาลัยมากขึ้นๆ มีการพบปะเจอกันเป็นประจำกันทุกเดือน บางเดือนมีหลายรายการ ก็เห็นการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา
4. อยู่กับหมอ มีการไปพบหมอ โดยเฉพาะหมอที่เป็นเพื่อนกัน ถิ่นขึ้นมาก เพื่อฝากเนื้อฝากตัว โดยเฉพาะฝากหัวใจและสิ่งหวานๆ ไว้ให้คอยดูแลเอาใจใส่ ไปตรวจเช็กร่างกายในฐานะผู้ป่วยเป็นประจำและครั้งคราว และในฐานะที่ไม่อยากป่วย คือไปตรวจสุขภาพกับหมอหลายๆ คน หลายๆ แขนงสาขา หลายๆ โรงพยาบาล ทั้งนี้เพราะมีเพื่อนเป็นหมอมามากมาย ดูรูปการณ์แล้วคงไม่ตายง่ายๆ ดอกกะเหรี่ยง เพราะมีเพื่อนเป็นหมอเยอะ นอกจากว่าเพื่อนๆ ที่เป็นหมอตายไปก่อนเรากันหมด
5. อยู่กับทีมกรุ๊ปหรืออยู่กับงานที่มีการเปลี่ยนแปลงมากมาย ในระยะเวลา 12 ปีที่ผ่านมา มีการกำหนดวิสัยทัศน์ เปลี่ยนคณะผู้บริหาร เขียนหนังสือเล่มที่ 2 เมื่อปี 2558 ซึ่งเป็นปีที่ 37 ของกิจการทีมกรุ๊ป ตั้งชื่อว่า “เคล็ด(ไม่)ลับ ฉบับ TEAM GROUP” มี 37 ตอน ตามปีที่ 37 ของการดำเนินกิจการเพื่อเป็นบทเรียนและแนวทางสำหรับคนรุ่นหลัง โดยเฉพาะน้องๆ ในกลุ่มทีมและมีการจัดเสวนาแชร์ความรู้และประสบการณ์ และนำทีมกรุ๊ปเข้าสู่มิติใหม่ โดยการเข้าจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ตลอดจนฉลองครบรอบ 40 ปีของกิจการ

6. อยู่กับงานการกุศล ซึ่งมีมูลนิธิกลุ่มทีมรวมใจ ที่น้องๆ ที่ทีมกรุ๊ปช่วยกันตั้งขึ้นมาให้เป็นของขวัญแฮปปี้ อายุครบ 60 ปี จากการถามเราว่า เรามีอะไรที่เป็นที่ชอบ ที่อยากทำหลังอายุ 60 ปี เราก็บอกอยากทำการกุศลให้ทุนการศึกษาให้การศึกษาแก่เด็กๆ โดยเฉพาะที่ด้อยโอกาส เหมือนสมัยเราตอนเป็นเด็กๆ จึงได้ถือกำเนิดมูลนิธินี้ขึ้นมา และเริ่มด้วยการร่วมใจกันบริจาคเงินจากบริษัทต่างๆ และพี่น้องชาวกลุ่มทีมเป็นก้อนแรก เราก็ถือเป็นกิจกรรมหลักที่เราทำอย่างต่อเนื่องมากกว่า 10 ปี เป็นการให้ทุนการศึกษาแก่เด็กนักเรียน ให้คำแนะนำแนะแนวการศึกษาแก่เด็กๆ งานนี้ก็นับว่าพอใจและชื่นใจที่ได้ทำร่วมกับชาวทีมกรุ๊ปและเพื่อนๆ ทั้งที่ทีมกรุ๊ปและเพื่อนเก่าๆ (ที่แก่กันหมดแล้ว) ที่นครสวรรค์

นอกจากนี้ก็ยังเข้าร่วมกิจกรรม “ผู้นำพอเพียง” ของมูลนิธิสันติภาพของ พล.อ. บุญสร้าง เนียมประดิษฐ์ ทั้งไปสัมมนาที่เกาหลี และร่วมเป็นวิทยากรอบรมชาวบ้าน เรื่องความเป็นผู้นำพอเพียง

7. อยู่กับกีฬากอล์ฟ เล่นกอล์ฟเพิ่มมากขึ้นอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง ทุกอาทิตย์ อาทิตย์ละหลายครั้งกับเพื่อนๆ หลายๆ กลุ่ม หลายๆ ก๊วน ทั้งๆ ที่สกอร์ก็สูงขึ้นๆ ตามอายุ ซึ่งก็ต้องมองว่า มันเป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างหนึ่ง และถือว่าการเล่นกอล์ฟเป็นการออกกำลังกาย สร้างสรรค์ในหมู่เพื่อนฝูงหลากหลาย และเป็น การพักผ่อนและสนุกสนาน เป็นเรื่องที่ชอบมากๆ และใช้เวลากับ เรื่องนี้มากที่สุดเรื่องหนึ่ง

8. อยู่กับการศึกษาและปฏิบัติธรรม ด้วยการเรียนรู้ อ่าน ฟัง คิด วิเคราะห์และปฏิบัติ ตามเวลาและโอกาสที่เอื้ออำนวย

เรื่องที่เขียนในหนังสือเล่มนี้ ตอนอายุ 72 ปี ก็คงวนไปเวียนมาอยู่กับ เรื่องในความทรงจำที่ได้คิด ได้เห็นและได้ทำไป เท่าที่ยังพอจดพอจำได้ ใครสนใจใคร่อ่านก็ขอเชิญติดตามในบทถัดๆ จากนี้ไปนะครับ

ทั้งๆ ที่เราคิดอยู่เสมอๆ ถึงความเปลี่ยนแปลงว่าเป็นอนิจจัง ที่ต้อง ยอมรับและต้องอยู่กับมัน ปรับตัวให้ไปกับมันให้ได้ แต่ก็อดคิดไม่ได้ว่า มันช่างรวดเร็วเหลือเกิน วันๆ คืบๆ ก็ผ่านไปอย่างรวดเร็ว เดี่ยวแป๊บเดียวก็ วันหนึ่ง อาทิตย์หนึ่ง ปีหนึ่ง และรอบหนึ่งก็ผ่านไป เพื่อนๆ ทุกคนที่พูดถึงเรื่องนี้ ก็รู้สึกคล้ายคลึงกัน เพื่อนคนหนึ่งเคยเปรียบเทียบว่า ชีวิตคนเราก็เหมือน ม้วนกระดาษชำระ ตอนใหม่ๆ ยังไม่ค่อยได้ใช้ก็หมุนช้า แต่พอยิ่งเหลือน้อย มันก็หมุนเร็วขึ้นๆ นึกแล้วก็เห็นภาพเลยเนอะ ไม่รู้จะหมุนไปเร็วถึงไหน

เพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันก็แก่ชรากันไปหมดพอๆ กัน ทั้งผมก็ขาว หลังก็โก่ง บ้างก็ต้องมีคนพยุง บ้างก็ถือไม้เท้า พวกที่เล่นกอล์ฟก็จะรู้สึก ตัวเองดีสั้นลงปีละ 5-10 หลา บางคนก็เลิกเล่นไปเพราะสังขารไม่อำนวย ทั้งๆ ที่ในอดีตชอบเป็นชีวิตจิตใจ

เพื่อนหลายๆ คนก็ตัดช่องน้อยแต่พอตัว จากไปเสียแล้ว ในระหว่าง ทางลงจากสะพานพระราม 6 ยังไม่ได้ขึ้นพระราม 7 เลย บางคนก็ขึ้นถึง พระราม 7 แล้วก็มีอันเป็นไปเสียตั้งแต่ต้นทาง ที่เหลืออยู่ก็เดินกันต่อไป

เดี๋ยวนี้คำอวยพรในโอกาสต่างๆ ระหว่างเพื่อนๆ กัน ก็ขอให้มีความสุขภาพ แข็งแรง อยู่ต่อไปจากสะพานพระราม 7 ไปขึ้นพระราม 8 และพระราม 9 ให้ได้นะพรรคพวก เชิญอ่านบทถัดๆ ไปได้เลยนะครับ เป็นเรื่องเล่าสู่กันฟัง ตามยุคตามสมัย

ปีใหม่ที่เปลี่ยนไป

สวดมนต์ในวันโกส
วันเวลาผ่านไปไม่ช้า
ติดขัดทุกอย่างเปลี่ยนไม่หมด
จากเด็กเล็กเปลี่ยนไม่เป็นผู้เฒ่า

ใจจดใจจ่อทุกสิ่งทุกอย่าง
เหมือนวันวานจิตใจมีที่ผ่านมา
ความโสดนาจะไม่ในไม่ช้า
ลูกหลานมากมายในวันอยู่กัน

วันที่ 1 มกราคม ถือเป็นวันปีใหม่สากล ปกติจะมีการจัดฉลองส่งท้ายปีเก่าและต้อนรับปีใหม่กันเป็นประจำสืบทอดกันมา วันปีใหม่ที่บ้านนี้ เป็นเหตุการณ์และอารมณ์ในปีที่ 70-72 ของเรา เราอยู่ที่บ้านเฉยๆ ทำใจสงบและนั่งรำลึกย้อนหลังเหตุการณ์วันปีใหม่ที่ผ่านมา

เมื่อตอนเด็กๆ ประมาณ 60 กว่าปีก่อน เราเป็นเด็กต่างจังหวัด อยู่ที่นครสวรรค์ ยังไม่ค่อยรู้ลึกรู้สากับงานวันปีใหม่เท่าไรนัก รู้แต่เพียงว่ามีการเปลี่ยนปฏิทินแผ่นใหม่ชุดใหม่ ขึ้นต้นปีใหม่ ที่เห็นทำกันก็คือ มีพิธีทำบุญ ตักบาตร เข้าวัดฟังสวดฟังเทศน์ ส่วนเราเป็นเด็กก็เน้นแต่เรื่องเล่น ที่โรงเรียนมีการเอาอาหารมากินด้วยกัน มีเล่นกีฬาทั้งหลาย อย่าง นั่นก็เป็นความสุข ประสาเด็กๆ ดีใจที่ได้เล่น ดีใจที่ได้หยุดเรียน ดีใจที่ได้แต่งชุดหรูๆ ในเช้าวันที่ 1 ยังจำได้ที่ อ.เมืองนครสวรรค์ ตอนเช้าๆ ชาวบ้านก็จะแต่งตัวด้วยชุดที่สวยงาม

ที่หล่อที่สุดไปคอยตักบาตรที่เชิงเขาบ ซึ่งเป็นภูเขาสูงในเมือง มีวัดอยู่บนยอดเขาและมีบันไดเดินขึ้นเดินลง พอถึงเวลาก็มีขบวนพระสงฆ์เดินจากยอดเขาลงมา รับใส่บาตรที่เชิงเขา มองดูเหมือนพระเดินลงมาจากสวรรค์มารับใส่บาตร เป็นสิ่งที่ประทับใจอย่างหนึ่งในสมัยนั้น ผู้ใหญ่สอนเราว่า ตักบาตรเช้าวันปีใหม่แล้วอย่าลืมอธิษฐานสิ่งที่เราตั้งใจอยากเป็นอะไร อยากได้อะไร ก็จะได้สมหวัง และปีใหม่แล้วก็ต้องทำอะไร

ที่เป็นสิ่งใหม่ๆ ที่ตั้งใจ ตอนเช้าวันปีใหม่นี้แหละ แล้วจะได้สมหวังสำหรับเราพอตักบาตรเสร็จกลับบ้านมาก็จะเขียนบันทึกไว้ว่าเราตั้งใจอยากได้อะไรเป็นอะไรเช่นนั้นเป็นประจำ มาภายหลังนี้จึงรู้ว่า นั่นคือการตั้งเป้าหมายประจำปี นอกจากนั้นจะถือเคล็ดเปิดหนังสือเรียนมานั่งอ่านสักกระแฉ่งหนึ่งเอาฤกษ์ ก็ถือว่าเป็นเด็กไม่เลวเลยทีเดียว

ต่อมาเข้ามาเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ ก็รู้สึกว้าววันปีใหม่นี้มีกิจกรรมเฉลิมฉลองกันมากมาย ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ เพื่อนที่โรงเรียนเตรียมอุดมฯ บอกว่าวันปีใหม่ที่กรุงเทพฯ นี่สนุกครึกครื้นมาก มีผู้คนเดินท่องเที่ยวไปตามที่มืองต่าง ๆ ตั้งแต่แต่วันที่ 31 ธันวาคมจนรุ่งเช้าวันที่ 1 มกราคมกัน ที่สนามหลวงมีหนึ่งกลางแปลงฉายกันหลายจอ ให้ประชาชนดูกันตั้งแต่ค่ำยันรุ่ง รถเมย์ก็วิ่งกันตลอดวันตลอดคืน และก็ชักชวนเราไปฉลองส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่กับเขาตั้งแต่เย็นจนถึงรุ่งเช้าตามที่ได้บอกเป็นทีสนุกสนาน ที่สนามหลวงผู้คนเดินกันพลุกพล่าน เดินผ่านกันก็ทักทายจับไม้จับมือจับตัวกันอย่างเป็นกันเอง ทั้งๆ ที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ก็เป็นประเพณีนิยมที่เราเด็กต่างจังหวัดไม่เคยเจอมาก่อน แต่ก็รู้สึกดี ตอนรุ่งเช้ากลับถึงบ้านก็ยังไม่ลืมธรรมเนียมส่วนตัวของเรา คือนั่งเขียนความตั้งใจของเราที่จะทำที่ปรารถนาจะได้ในปีนั้น และทนนั่งอ่านหนังสือเอาฤกษ์สักพักก่อนเข้านอนเพื่อเป็นสิริมงคลกับตัวเอง นั่นก็คือกิจกรรมปีใหม่ของเด็กหนุ่มต่างจังหวัดที่เข้ามาเมืองกรุงใหม่ๆ

พอเข้ามหาวิทยาลัยปี 2508 กิจกรรมวันปีใหม่อีกดูจะ Hi-Class ขึ้นมาเล็กน้อย ไปมั่วงานฉลองปีใหม่ที่สมาคมนิสิตเก่าจัดในมหาวิทยาลัย แล้วก็ไปต่องานปาร์ตี้ที่บ้านเพื่อน ที่คุณพ่อคุณแม่เขาจัดให้ลูกๆ เฉลิมฉลองกับ

เพื่อนๆ ก่อนจะถึงวันงานก็ทราบว่ในงานเขาจะเน้นการจับคู่เต้นรำกัน ก็เลยหัดซ้อมเต้นรำที่บ้านเพื่อนกันก่อนเป็นเดือนๆ ใจจดใจจ่อกับงานปีใหม่อันเป็นเรื่องใหญ่เรื่องโตกันเลยทีเดียว

ต่อมาก็เริ่มรู้จักการจัดงานฉลองกันตามโรงแรมและไนท์คลับหรูๆ ต่างๆ โดยเพื่อนๆ ที่มีแฟน จะพาแฟนไปฉลองปีใหม่อันตามสถานที่ดังกล่าว ซึ่งต้องจองกันล่วงหน้า แต่เราไม่ได้ไปกับเขาออก เพราะสมัยนั้นยังไม่มีแฟน และที่สำคัญไม่มีสตางค์ที่จะไปร่วม เพราะวันปีใหม่งานที่จัดตามสถานที่เหล่านี้คิดกันแพงๆ เป็นพิเศษเลยทีเดียว

เป็นธรรมเนียมที่พอจะถึงเที่ยงคืนจะข้ามปีจะมีการจุดพลุไซโยให้ร้องกันไปทุกๆ งาน ในระยะหลังจะมีการประกวดประชันพลุเสียงดังสนั่นลั่นกรุง มีดอกไม้ไฟจากที่ต่างๆ มาจุดเพื่อประกวดประชันกันอีกด้วย ใครที่เข้านอนก่อนตั้งแต่ยังไม่ถึงเที่ยงคืน ก็จะถูกปลุกด้วยเสียงพลุขึ้นมาสวมความงามของพลุที่จุดบนฟากฟ้าที่จุดกันต่อเนื่องเป็นเวลาเกือบชั่วโมงกันเลยทีเดียว

พอเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมีครอบครัวแล้ว การฉลองวันปีใหม่ก็เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมอีก ที่ทำงานก็จะมีการจัดงานปีใหม่กันเป็นประจำ มีการเดินทางไปพักผ่อนฉลองกันที่ต่างจังหวัด ตามสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ และเป็นที่นิยมกันออกไปนอกกรุงมากขึ้น คนที่มาทำงานในกรุง ก็ถือโอกาสเดินทางกลับไปฉลองปีใหม่กับครอบครัวที่บ้าน ก็เลยมีการมาขอให้จัดงานปีใหม่ที่ทำงานเร็วขึ้นสองอาทิตย์ก่อนวันปีใหม่กันเลยทีเดียว และมีการจัดการเล่นกันเป็นหลักเป็นฐาน ชักซ้อมกันอย่างเอาจริงเอาจัง

เมื่อการสื่อสารพัฒนามากขึ้น มีดาวเทียมถ่ายทอดข่าวถึงกันทั่วโลก วันปีใหม่ก็กลายเป็นวันสำคัญของคนทั้งโลก ทีวียิ่งถ่ายทอดการจัดเฉลิมฉลองวันปีใหม่กันทั่วโลก ไล่เรียงตั้งแต่ประเทศที่ถึงเวลาเที่ยงคืนก่อนว่าเขาทำอะไรกันจากซีกโลกหนึ่งไปยังอีกซีกโลกหนึ่ง ใครที่สนใจก็นั่งดูทีวีกันรู้เรื่องการฉลองปีใหม่งานไปทั่วโลกเลยทีเดียว การฉลองก็ปรับเปลี่ยนตามๆ กันไปทั่วโลก เลยถึงวันนี้เป็นวันสำคัญที่รอคอยกันทั่วทั้งโลก

เราเองที่ผ่านมาก็เคยนิยมเดินทางไปพักผ่อนในช่วงปีใหม่นี้กับครอบครัวที่ต่างจังหวัด แต่สองสามปีที่ผ่านมารู้สึกว่าเป็นความยากลำบากที่จะออกไปแหย่เดินทางกับเขา ไปติดอยู่ในรถบนถนนเป็นเวลาหลายๆ ชั่วโมง ครึ่งสุดท้ายเมื่อหลายปีก่อนเดินทางไปเขื่อนสิริกิติ์ รถติดตั้งแต่บนถนนมอเตอร์เวย์ ออกจากบ้านแต่เช้ากว่าจะไปถึงที่พักก็ค่ำ และขากลับมาพักที่พิษณุโลกและต้องออกเดินทางกลับตั้งแต่ตอนตี 4 เพื่อหลีกเลี่ยงรถติด ก็เลยคิดว่าต่อไปในวันปีใหม่นอนสงบจิตสงบใจอยู่ที่บ้านที่กรุงเทพฯ จะเหมาะกว่า จึงมีเวลามานั่งเขียนรำลึกถึงเรื่องวันปีใหม่ได้เช่นนี้

ยุคต่อมาก็นิยมไปเที่ยวฉลองปีใหม่ที่ต่างประเทศกันมากขึ้น เพราะเป็นช่วงที่หยุดยาว บางคนก็พาลูกพาหลานไปฉลองคริสต์มาสและต่อด้วยฉลองปีใหม่ในเมืองที่หนาวๆ ไปเล่นหิมะกันฉลองปีใหม่ด้วย บางกลุ่มก็ไปที่ใกล้ๆ ที่เจริญกว่าเรา เช่น สิงคโปร์ ฮองกง หรือญี่ปุ่น ที่เขาจัดเป็น Festival ใหญ่โต ก็คิดตรงกันมากขึ้นๆ ก็แน่นไปหมด ทั้งที่สนามบินขาออกและขาเข้า คนมันมากขึ้นๆ ไปไหนมาไหน ก็ยิ่งกว่าแห่กันไป ผู้คนมากมายเลยทีเดียว บางครั้งจึงเหมือนเป็นการไปดิ้นรนหาทุกชีส่ตัวเสียมากกว่า เมื่อ 3 ปีที่ผ่านมาปีใหม่นี้เราก็ไปเที่ยวกับลูกหลานที่นิวซีแลนด์ ไปก่อนปีใหม่ แล้วก็กลับทีหลังเขาก็สะบักสะบอมกลับมา

ปีใหม่ที่หาที่สงบๆ เจริญสติภาวนา รำลึกถึงการกระทำที่ผ่านมาที่ดีก็เก็บไว้ในความทรงจำและประพฤติปฏิบัติต่อไป ส่วนเรื่องที่ไม่ดีที่ผ่านมา ก็ขอให้เก็บไว้เป็นบทเรียน สอนใจตนเองและเป็นวิทยาทานสอนคนรุ่นหลังต่อไป

อีกประเพณีหนึ่งที่เริ่มนิยมกันมากขึ้นในช่วงนี้ คือการเข้าวัดร่วมสวดมนต์ข้ามปี ซึ่งถือว่าเป็นกิจกรรมที่ดี น่าส่งเสริมสนับสนุนกันให้มากขึ้น เพื่อให้ประชาชนเข้าวัดทำบุญถือศีลภาวนา ให้ละวางกิเลส ทำจิตใจให้สงบเป็นคนดีมีศีลธรรมมากขึ้นๆ ให้เหมือนสมัยก่อนตอนที่เราเป็นเด็กๆ ก็น่าจะเป็นการดี

กิจกรรมอีกอย่างหนึ่งที่เรাজัดขึ้นในช่วงปีใหม่คือการนัดผู้ใหญ่ที่เราเคารพนับถือ ที่เราเคยทำงานด้วยหรือที่เคยร่วมงานกับเรามาร่วม

งานเฉลิมฉลองปีใหม่ที่บริษัทจัดขึ้น ต่อมาท่านผู้ใหญ่อายุมากขึ้นก็ไม่ได้มาร่วมงานที่จัดตอนกลางคืน เราก็นัดมาทานอาหารกลางวันกันเป็นพิเศษ ทำเช่นนี้มาต่อเนื่องหลายปีแล้ว ผู้ใหญ่ที่เคารพนับถือท่านหนึ่งคือ อ.ประพัทธ์ เปรมมณี ที่เราเคยพูดถึงท่านในหนังสือตอนครบรอบอายุ 60 ปี ซึ่งท่านเป็นเหมือนอาจารย์สอนเรื่องการทำงานภาคสนามแบบวิศวกร เมื่อตอนเราเริ่มทำงานใหม่เมื่อ 45 ปีที่แล้ว ท่านเดินสำรวจพื้นที่เพื่อหาที่ตั้งเขื่อน ขึ้นเขาลงห้วยได้ทั้งวันติดต่อกันหลายวัน เราเดินตามแทบจะไม่ไหว สมัยนั้นท่านน่าจะอยู่ประมาณ 40 ต้นๆ ท่านแข็งแรงและอดทนมาก ออกสนามเดินทั้งวันท่านมีกระติกน้ำถือไปด้วยเพียงใบเดียว ท่านเป็นวิศวกรธรณีฯ ท่านเคยเล่าให้ฟังว่า เคยเดินขึ้นสำรวจบนป่าเขาใหญ่ 7 วัน 7 คืน ค่ำไหนก็กางเต็นท์นอนกันในป่า ปีนี้ท่านอายุ 88 ปี เห็นจะได้ หลายปีก่อนท่านก็มีอาการปวดหัวเข่า ท่านบอกเดินบนที่ราบๆ ก็ยังสบาย แต่เดินขึ้นที่สูงลำบากแล้ว เรียนเชิญท่านมาทานกลางวันด้วย ท่านเดินไม่ค่อยไหว มาปีนี้ท่านเดินเหินลำบากขึ้นมาก อีกท่านหนึ่งคือ พี่สุฤษฏี อภัยภูมินารถ ที่เคยเดินป่าเดินเขาสำรวจที่ตั้งเขื่อน เดินตีกอล์ฟเก่งกาจ ตอนนี้อายุ 90 กว่าแล้ว ท่านเดินก็ต้องถือไม้เท้า ปีนี้นัดทานกัน ท่านก็มาไม่ได้ เข้าใจว่าคงไม่สบาย อีกสองท่านที่เป็นผู้ใหญ่ที่มาร่วมคือ พี่สมควร วัฒนีกุล และพี่เกรียงศักดิ์ ก็ราวๆ 80 ปีกันแล้ว แต่สองท่านนี้ยังแข็งแรงมาก พบกันคราวนี้เรื่องที่คุยกันมากที่สุดคือเรื่องสุขภาพ นี่คือการเปลี่ยนแปลงที่เป็นไปตามกาลเวลาที่เปลี่ยนไป

อีกกิจกรรมหนึ่งที่เรাজัดรวมญาติมาพบปะสังสรรค์กันเนื่องในโอกาสขึ้นปีใหม่ ได้เขียนแยกไว้ในตอนต่อไป

เช้าวันปีใหม่ี่ 1 มกราคม 2562 เราออกไปเล่นกอล์ฟแต่เช้า เดินเล่นคนเดียวเพื่อเอาฤกษ์ว่าปีนี้จะยังเดินไหว ยังตีกอล์ฟได้ดี ได้พบกับท่านประวีณ ณ นคร อดีตท่านเป็นเลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (กพ.) เมื่อ 2 ปีที่แล้วตอนเราซื้อเมมเบอร์สนามกอล์ฟกรุงเทพกรีฑาใหม่ๆ ก็ยังพบท่านมาตีกอล์ฟแต่เช้าตรู่เป็นประจำ ตอนนั้นท่านอายุ 96 ปี เป็นผู้อาวุโสสูงสุดที่เป็นสมาชิกสนาม ต่อมาได้ทราบว่าท่านเลิกตีไปแล้ว มาเห็นท่านในวันปีใหม่ี่ที่สนามกอล์ฟ เห็นท่านนั่งมองสนามกอล์ฟอยู่อย่างมีความสุข ดีใจที่ได้พบท่านทราบว่าท่านมารับนายกลสโมสรไปเลี้ยงที่บ้าน ท่านอายุ 98 ปี แล้วปีใหม่นี้ถึงท่านจะเลิกตีกอล์ฟแล้ว แต่ดูท่านยังแข็งแรงและมีความสุข นับว่าเป็นสิริมงคลที่ได้มาพบท่านในวันปีใหม่ี่ นึกภาวนาในใจขอให้เราอายุยืนอย่างมีความสุขเช่นท่านประวีณก็จะเป็นบุญ

ในโอกาสนี้ใครขอฝากคำสอนดีๆ จากพระไพศาล วิสาโล เคยให้ไว้ในวันขึ้นปีใหม่ี่ดังนี้

“ส่งท้ายปีเก่าทั้งที่ ควรปล่อยให้อดิดที่เจ็บปวดผ่านไปพร้อมกับปีเก่าด้วย และเมื่อเริ่มต้นปีใหม่ทั้งที่ ก็ควรใช้โอกาสนี้เริ่มต้นใหม่ กล่าวคือ อะไรที่ผิดพลาดไปแล้วก็เริ่มต้นใหม่ ไม่ท้อแท้ รวมทั้งเริ่มทำสิ่งใหม่ที่ดี ไม่ว่าดีต่อร่างกายและจิตใจ หรือดีต่อคนที่เรารักและห่วงใย รวมทั้งความดีต่อส่วนรวมต้อนรับปีใหม่ ี่ควรรวมหมายถึง การต้อนรับทุกอย่างที่เป็นของปีใหม่ ไม่ว่าดีหรือร้าย สุขหรือทุกข์ เจริญหรือเสื่อม แม้ไม่ถูกใจ ก็ไม่บ่น โวยวาย ดีใจดีใจเพราะทำเช่นนั้นมันมีแต่จะทุกข์มากขึ้น ยิ่งปฏิเสธผลลัไก ก็ยิ่งเป็นการซ้ำเติมตัวเอง ทำให้จิตใจหมกมุ่นในสิ่งนั้นราวกับถูกมันจองจำ ในทางตรงกันข้ามการยอมรับความจริงที่เกิดขึ้นแล้ว จะช่วยให้เราสามารถรับมือกับสิ่งนั้นได้ดีขึ้น ใช้สติปัญญาเพื่อแก้ไขให้ร้ายกลายเป็นดีในที่สุด

ฉลองปีใหม่แล้ว ก็อย่าลืมนว เราใกล้ความตายอีกหนึ่งปี และมีเวลาเหลือน้อยลงอีกหนึ่งปี แต่ละนาทีมีค่ามาก อย่าปล่อยเวลาให้ล่วงเลยไปโดยเปล่าประโยชน์ ทำสิ่งที่ดีที่สุดเสีย

วันนี้ ไม่ว่าจะเป็นการทำควมดี สร้างบุญกุศล ฝึกจิตรักษาใจ ให้เวลาแก่คนรัก เกื้อกูลส่วนรวม อย่าผัดผ่อนเพราะอาจไม่มีพรุ่งนี้สำหรับเราก็ได้”

อย่างไรก็ตาม เราก็โชคดีผ่านปีใหม่มามาจนถึงวันนี้ 72 ครั้งแล้วนะไม่เคยนึกฝันมาก่อนเลย

2

อยู่กับคนที่ใกล้ชิดผูกพัน

วันที่เหงาๆ ที่ร้อนน้ออุ่น
 ร้อยยิ้ม/รอยยิ้มที่มาจากไหน
 ตรงกับบ้านที่พามาทำใจ
 ความสุขใจก็ไม่ได้ทำเรา “ตรอมตรว”
 มีความเป็นกันเองเหมือนครอบครัว
 มันลึกในใจในร่มเงาที่กั้นกั้ว
 ในทุกสิ่งทุกอย่างไม่ขาดกล้ว
 ในชีวิตที่ดิ้นรนทุกย่างก้าว
 ความใกล้ชิดผูกพันของปู่ย่า
 ของยายตาพ่อแม่และลูกหลาน
 มันความรักลึกๆ จิตใจจาก
 ด้วยความรักความห่วงใยแรงพลัง
 วันเวลาผ่านไปลูกหลานนั้นดาลสุ
 ทำในทุกวันนี้ “พิศม” ดึงใจจน
 มีรอยยิ้มเสียงหัวเราะกันทุกตรัง
 มัน “มนต์รัก” ของครอบครัวที่รัก

ปีใหม่-รวมญาติ

มีในมีได้รวมญาติ
 เน้นมีมาทบทวน
 รวมกันมีสาม Gen
 กลุ่มสองลูกทั้งนั้นเลย
 กลุ่มสามสังคมเด็ก
 เล่นกันอลวน
 ตั้งใจจัดทุกมี
 ลูกหลานเมื่อเต็มในมี
 ต่างไม่ทำดมาสังสรรค์
 มีสัปดาห์ไม่ทำดดลาง
 เน้นมีมีอยู่เท่าทาง
 กลับกลางมีพ่อแม่ตอน
 กลุ่มไม่เลิกกังวลทุกชน
 ทุกผู้คนมีนุใจ
 เน้นระเพณีสืบต่อไม่
 ก็จะได้รักใคร่กัน

เป็นธรรมเนียมสืบต่อมาหลายสิบปี ที่มีการนัดรวมญาติมาพบปะสังสรรค์รับประทานอาหารเย็นร่วมกันในโอกาสขึ้นปีใหม่ เริ่มต้นโดยพี่บุญญิตที่บ้านในซอยเสนานิคม สมัยที่ลูกยังเล็กๆ และเป็นเพื่อนเล่นกัน ต่อมาเมื่อปี 2540 ที่เราอายุอยู่ทุกชาติ 12 มีเนื้อที่กว้างขวางขึ้น จึงได้ย้ายมาให้เราเป็นผู้จัดติดต่อเป็นประจำมาทุกๆ ปี สมาชิกก็เพิ่มจำนวนมากขึ้นๆ จากเดิมที่มีเพียงครอบครัวพี่น้องตระกูล “ภัทรมัย” มีคนร่วมพบปะกันเพียงแค่สิบกว่าคน

ปี 2560 ที่ผ่านมาระบุกันก่อนปีใหม่งานานว่า ปีใหม่นี้จะจัดดีไหม หรือจะเว้นไปหนึ่งปี เนื่องจากอยู่ในช่วงการไว้อาลัยการสวรรคตของพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร แต่สุดท้ายเราก็ตัดสินใจจัด และได้หารือกันในครอบครัวว่าจะจัดในวันอาทิตย์ที่ 15 มกราคม และสมควรหรือไม่ที่จะจัดแบบทุกๆ ปี ที่มีการเล่นสนุกสนาน โดยเฉพาะในหมู่เด็กๆ หรือจะนัดมาทานอาหารกันเฉยๆ สุดท้ายด้วยการบเร้าของลูกสาว ก็จะจัดโดยมีเพลงเบาๆ เป็นเพลงพระราชนิพนธ์ของในหลวงรัชกาลที่ 9 แต่เมื่อใกล้จะถึงวันงาน ก็เห็นลูกๆ เขาทำเกมการเล่นขึ้นมาเหมือนปีก่อนๆ ก็ไม่ว่ากัน

ตอนนี้การรวมญาติขยายวงกว้างขวางมากขึ้น นอกจากญาติตระกูล ภัทรมัย ก็มีญาติทางฝ่ายลูกสะใภ้ ฝ่ายลูกเขย ฝ่ายครอบครัวของหลานๆ ซึ่งเป็นลูกชายและลูกสาวของพี่ชายและพี่สาว รวมกันเกือบ 20 ครอบครัว รวมคน 3 รุ่น คือรุ่นที่ 1 คือเราซึ่งกลายเป็นปู่เป็นตา เป็นย่าเป็นยาย รวม 7 ครอบครัว ตามด้วยรุ่นที่ 2 ลูกๆ 11 ครอบครัว แล้วก็รุ่นที่ 3 ที่เป็นหลานๆ ที่มีอายุตั้งแต่ขวบกว่าๆ ไปจนถึงอายุประมาณ 16-17 ปี ที่มีจำนวนประชากรมากที่สุดเห็นจะเป็นกลุ่มที่อายุยังไม่เกิน 10 ปี

เราช่วยกันสื่อสารติดต่อไปถึงครอบครัวต่างๆ ก็ได้รับการตอบรับกัน เป็นอย่างดี เป็นที่น่าพอใจ เราขอให้มากันประมาณ 4 โมงเย็นก็ได้รับการตอบรับ เป็นอย่างดี

พอถึงวันงานก็มีคนมากันมากมายตามเวลานัดหมาย มาด้วยความยินดี ที่ได้มีโอกาสมาพบปะสังสรรค์กัน เหมือนกับเป็นวันที่ทุกคนรอคอย ทุกคนต่างเตรียมของขวัญทั้งเป็นในรูปแบบอาหาร กระเช้าอาหารและผลไม้ ของใช้ของที่ระลึกมามอบให้กันและกันด้วยความสุข เด็กๆ สนุกสนานกันอย่างเต็มที่ด้วยความตื่นเต้นยินดี เด็กๆ ที่ไม่ได้เจอหน้ามาเป็นปี และที่ยังเป็นเด็กเล็ก เมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมา ก็พอโตเป็นหนุ่มเป็นสาวขึ้นหลายครอบครัว ทุกๆ คนมาด้วยความสุขมาพูดคุยกัน มาวิ่งเล่นกัน เราผู้จัดก็รู้สึกมีความสุขที่ญาติๆ ลูกๆ หลานๆ ต่างมีความสุขสนุกสนาน

พอรับประทานอาหารกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว หลานสาวปราณก็มี การแสดงประกอบเพลง “ต้นไม้ของพ่อ” ปรากฏว่าเด็กๆ ก็ออกไปร่วมแสดง ประกอบเพลงกันอย่างครึกครื้นหลายคน

ตามด้วยการร้องเพลง “พระราชานิทาน” ก็มีหลานของลูกสาวของ พี่สาวของลูกเขยชื่อ เหมยลี่ ออกไปร้องคู่ด้วย โดยมีได้มีการนัดหมายหรือ ตระเตรียมซ้อมกันมาก่อน ทำให้เป็นที่ชื่นอกชื่นใจของญาติๆ กันมาก

หลังจากนั้นก็มีการเล่นเกมส์เล็กๆ น้อยๆ ของเด็กๆ และของเด็กผสม ผู้ใหญ่ เรียกได้ว่าได้มี Participation กันถ้วนหน้า ทุกๆ คนเล่นเกมและนั่งคุยกัน อย่างสนุกสนานออกรสออกชาติ เด็กๆ ก็เล่นกันเข้ากันได้อย่างสนิทสนม จนกระทั่ง 3 ทุ่มกว่าๆ จึงค่อยๆ แยกย้ายกันกลับด้วยความสุข

มาถึงปี 2562 เราประกาศแต่เนิ่นๆ ว่าจะจัดงานปีใหม่ที่บ้านในวันที่ 6 มกราคม 2562 เพื่อให้ทุกคนเตรียมตัวให้ว่างมางาน พอใกล้จะถึงวันที่จะจัดงาน ปรากฏว่าการมอดุข ประกาศว่าจะมีพายุชื่อ “ปาบีก” พาดผ่านอ่าวไทยแถบ จ.ชุมพร ล่วงหน้าเป็นอาทิตย ทำให้เกิดตกอกตกใจว่าจะเลื่อนวันจัดงานดีไหม ปรากฏว่าทุกครอบครัวต่างเตรียมตัวจะมาร่วมงาน และมีนัดไปที่อื่นในอาทิตยถัดๆ ไปกันหมดแล้ว ก็แสดงถึงความพร้อมและยินดีที่จะมาร่วมงานเลี้ยงสังสรรค์ญาติกันอย่างเต็มอกเต็มใจ เลยเลิกคิดจะเปลี่ยนวัน โชคดีที่มีข่าวให้ติดตามตลอดเวลา ให้อุ่นใจว่าพายุได้เคลื่อนไปทางใต้เข้าทาง จ.นครศรีธรรมราช พายุฝนเลยแผ่อิทธิพลมาไม่ถึงกรุงเทพฯ ทำให้อากาศเย็นขึ้น รู้สึกสบายๆ นี่คือการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีอีกอย่างหนึ่งที่เห็นในเรื่องการติดตามความเคลื่อนไหวและความเปลี่ยนแปลงของภูมิอากาศที่มีการเห็นภาพอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา รู้ว่าปลอดภัยจากพายุฝนในวันที่จะจัดงานก็สบายใจ

วันงานมีคนมากันมาก นอกจากญาติๆ แล้วน้องๆ ก็ชวนเพื่อนบางคน ที่ห่างหายกันไปนานหรือที่สนิทสนมกันเหมือนญาติมาเพิ่ม ทำให้ผู้คนมากขึ้น ตามที่ได้สังเกตเห็นตั้งแต่ปีก่อนๆ คือ ตอนนี้มี 3 เจนเนอเรชันชัดเจน Gen 1 เป็นรุ่นปู่ย่าตายายซึ่งตัวเราก็อายุรุ่นนี้ ส่วน Gen 2 นี่เป็นรุ่นลูกๆ ของ Gen 1 และพ่อแม่ลุงป้าน้าอาของ Gen 3 อายุ 30-60 ปี ส่วน Gen 3 เริ่มจากอายุตั้งแต่แรกเกิดถึงราวๆ 16-17 ขวบ ซึ่งกำลังเพิ่มจำนวนมากขึ้น ทุกๆ คนมาด้วยความสนุกสนาน เป็นการมาพบกันประจำทุกๆ ปี ไม่ว่าจะอยู่แห่งหนตำบลใด ดุ๊กคักและคึกครื้นกันยิ่งนัก เด็กๆ วัยต่ำกว่า 10 ขวบวิ่งกันเล่นกันสนั่นสะเทือนไปทั้งซอยเลยทีเดียว หลานๆ แต่ละคนก็กล้าแสดงออก คุณยายคุณย่าร้องเพลงก็ออกไปร่วมร้องร่วมแสดงด้วย ไม่มีอาการกลัวผู้กลัวคนเหมือนปีก่อนๆ อีกเลย แต่ละปีเด็กๆ มีความเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม มีการร้องเพลงและเล่นเกมต่างๆ มีข้อคิดที่ว่าปีต่อๆ ไปน่าจะจัดให้มีการแสดงของเด็กๆ เป็นกลุ่มเป็นคณะ จะมีความสามัคคีและสนุกสนาน รวมถึงได้แสดงออกร่วมกัน หัดการเป็นทีมเสียตั้งแต่เด็กๆ

การจัดงานปีใหม่ปีนี้ทำให้เราเกิดความสุขและมีความรู้สึกบางประการที่บันทึกไว้ คือ

การจัดงานเลี้ยงญาติๆ ปีละครั้งตอนช่วงขึ้นปีใหม่นี้ ทุกๆ คนมีความต้องการที่จะมาพบปะกัน ทำให้รู้จักสนิทสนมกันมากขึ้น บางครอบครัวอยู่ต่างจังหวัดก็มาร่วมอย่างเต็มอกเต็มใจ ถือเป็นโอกาสมาพบญาติผู้ใหญ่คุณพ่อคุณแม่พี่ป้าอา เป็นการเชื่อมโยงสายสัมพันธ์ในเครือข่ายกันอย่างดี ทำให้รู้สึกว่าจะต้องจัดต้องทำสืบต่อๆ กันไป จากรุ่นสู่รุ่น สร้างให้เป็นประเพณีวัฒนธรรม

รู้สึกว่าตัวเราสูงวัยขึ้นทุกปีๆ ทำให้มานั่งระลึกถึงความหลังกับญาติๆ ที่เป็นพี่เป็นน้องกันถึงเหตุการณ์ในอดีต ที่เคยมีความสุขร่วมกันมา และได้มองเห็นลูกๆ ต่างมีครอบครัวและมีหลานๆ โตวันโตคืน ได้รับการเลี้ยงดูกันเป็นอย่างดี ได้มีโอกาสมารู้จักกันเล่นด้วยกัน โตขึ้นก็จะมีความสัมพันธ์เครือเดียวกัน

ได้เห็นความเปลี่ยนแปลงของหลานๆ ที่ในอดีตอาจไม่กล้าแสดงออก ขี้อายหลบหน้าหลบตาคนที่ไม่คุ้นหน้า ในปัจจุบันมีความกล้าแสดงออก และได้มีโอกาสแสดงออกกันถ้วนหน้า สร้างความประทับใจซึ่งกันและกัน ก็เชื่อมั่นว่า การจัดงานเลี้ยงในวันปีใหม่นี้จะเกิดประโยชน์กับครอบครัวที่เป็นเครือญาติกันทั้งในปัจจุบันและในอนาคต และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าวันงานทุกปีจะเป็นวันที่ทุกคนรอคอย และเป็นวันที่ทุกๆ คนมาพบกัน สร้างความอบอุ่นและมีความสุขเช่นนี้ตลอดไป

อยู่กับคนใกล้ชิดผูกพัน

อยู่กับคนใกล้ชิดจิตผูกพัน मैं/แฟนกันภรรยา มารดา ลูก
 मैं/นางสาวที่หลานเราฝากพันผูก อีกลูกลูกใกล้ชิดอยู่ต่อคุณ
 พี่น้องเรากลัดชิดกัน/แต่ยังเขว ยังตอบเฝ้าดูตามเมื่อขามแก่
 กังเวลาอึดงังดังแล ดีอดน/แท้ที่ใกล้ชิดจิตผูกพัน

อยากจะเขียนถึงคนใกล้ชิดในครอบครัวเป็นพิเศษ อันได้แก่ ภรรยา ลูกๆ และพี่น้องที่ได้เคยพูดไว้ในหนังสือ “ตัว...ตน คนชื่อประเสริฐ” เมื่อตอน แซยิด 5 รอบต่อเป็นพิเศษในตอนรอบที่ 6 นี้

คู่ชีวิต

คนแรกคือ “แฟน-ภรรยา-มารดา ลูก” ซึ่งเป็นคนๆ เดียวกันไม่เคยเปลี่ยน และคนเดิมของเรานี้แหละ จากอายุ 5 รอบมา 6 รอบ ก็มาเพิ่มต่อ เป็น “ป้า/อา-ย่ายาย” แต่กับเรา เธอคือ “คู่ชีวิต” อยู่กันมาตั้งแต่ตอนอายุ 26 ปี (แต่งงาน) มาจนถึงอายุ 72 ปี ก็ยังเป็นคนเดิม

มีบางคนเคยแซวเราว่า เราที่ชอบสะสมของเก่า คือของเก่าก็เก็บไว้ ขึ้นหิ้งสิ แต่งตั้งให้เป็น “หลวง” แล้วหาของใหม่ “น้อย” หรือ “ก๊าก” มาใช้เพิ่ม เราก็บอกไม่เอา มีแค่หนึ่งเดียวนี่ก็ใช้ได้ทั้งชาติแล้ว แค่นี้เดียวนี้ยังไม่พอ อีกหรือ จะขึ้นหิ้งเข้าหับมันก็ของของเรา ไปหาเรื่องเดือดร้อนใส่ตัวอีกทำไม แค่นี้เดียวก็เหลือที่จะพรรณาแล้ว ยังไม่พออีกหรือ

ที่จริงภาษาไทยนี้แปลก ไปเรียกว่า “น้อย” ที่จริงตรงกันข้ามเลย มันมากนะ ที่สำคัญมันมากเรื่องมากราว เคยเห็นใครต่อใครฉายหนังตัวอย่าง ให้ดูแล้ว บรรือน่ากลัว และน่าระทึกใจ ทำงานหนักกว่าเก่ามาก บางคนบอก ต้องรีบตื่นแต่เช้า ตี 5 บอกไปออกกำลัง แล้วขับรถออกไปรับลูกที่บ้านน้อย ไปส่งเข้าเรียน แล้วรีบกลับมาบ้านเหงื่อโทรมเหมือนไปออกกำลังมา อาบน้ำ แต่งตัวไปส่งลูกหลวง ที่เหงื่อโทรมไม่ใช่ออกกำลังมานะ เป็นเพราะตาสีตาเหลือก กระเสือกกระสนกลับมา รถมีแอร์ก็ไม่เปิด ปิดให้มันร้อนจนเหงื่อโทรม เพื่อให้สมจริงสมจัง มันสนุกอย่างไรงั้น เพื่อนบางคนก็ว่า นึกหรือว่าเขาไม่รู้ เขารู้แต่แกล้งทำไม่รู้ ทำรู้ไปทำไม รู้ไปก็ยุ่ง สู้ปล่อยให้เขาตกทุกข์ได้น้อยยาก ดูสนุกๆ ดีกว่า นี่เป็นของจริงที่พิสูจน์ได้เลย นี่เราเขาอาจจะว่า “หางด้วน” นะ แต่เราไม่โง่จะ

มีผู้เช่าของขานาฏการเคยถามเราว่าคำว่า “ก๊ก” นี่มาจากไหน บอกไป เปิดหาจากพจนานุกรมก็ไม่มีการบัญญัติคำนี้ ไปถามราชบัณฑิตย ก็ไม่รู้ เราก็กังวลใจ แต่เคยอยู่กับวิวัฒนาการทางภาษาไทยของเรื่องนี้ เมื่อสมัย 20 กว่าปีก่อนเรียกคนที่ไม่หาของกินตามที่ต่างๆ ว่า ไป “ก๊วกก๊วก” หรือเป็นคน “ก๊วกก๊วก” เรียกไปเรียกมา ตามประสาคนชอบอะไรๆ สั้นๆ เลยเหลือเฟีย คำว่า “ก๊ก” นี่เราอนุมาณเอาเองนะ ใครมีหลักฐานที่สามารถเอามายืนยันอ้างอิง ก็กรุณาเปิดเผยหน่อย ไม่ต้องกลัวเราจะไปบอกตอก อ้าวพูดถึงคนที่เป็นอย่างนี้คนเดียวของเราอยู่ดีๆ ทำไมกลายเป็นเรื่องภาษาไปได้ ต้องขอยุติเรี้นกลับนะ

จากที่เป็น “แฟน” กันเมื่อกว่า 50 ปีก่อน (ยังไม่เรียกว่า “แต่ปางก่อน”) เปลี่ยนเป็น “ภรรยา” เมื่อปี 2516 ตอนอายุ 26 ปี แล้วก็เพิ่มเป็น “มารดาลูก” สองคน แล้วก็เพิ่มเป็น “น้า” ของลูกพี่สาว เพิ่มมาเป็น “อา” ของลูกพี่ชาย เป็น “ป้า” ของลูกน้องสาวของเธอและลูกน้องสาวของเรา แล้วมาตอนอายุ 63 ปี ก็เริ่มเป็น “ย่า” ของลูกของลูกชายแล้วก็มาเป็น “ยาย” ของลูกของลูกสาว บรรดาศักดิ์เธอเพิ่มต่อท้ายมากขึ้นๆ ตอนนี้อายุของลูกพี่สาวคนโตก็อายุ 30 ปีกว่าแล้ว แต่ยังไม่แต่งงาน หากแต่งงานในไม่ช้าก็จะมีศเพิ่มมาเป็น “ย่าหวด” อีกแล้วนะ นี่คือการเปลี่ยนแปลงอย่างหนึ่งตามกาลเวลา

เมื่อก่อนตอนเธออายุ 50 ต้นๆ เธอยังคิดว่าเธอสาวอยู่ เวลาเดินเข้าไปซื้อของตามห้าง เด็กห้างเรียกเธอว่ายาย เธอโกรธมากเดินออกจากห้างเลยไม่ซื้ออะไรกันอีกแล้ว แต่มาสมัยนี้เฉยๆ เลย เธอเล่าให้ฟังว่าที่จริงก็ได้ใช้ความเป็นผู้สูงวัยนี้เป็นประโยชน์เยอะนะ ไปกับเพื่อนๆ ตามห้าง ก็หาที่จอดรถโดยบอกยามให้หาที่จอดให้บ้าง หน่อย สมัยนั้นมีหนังเรื่อง “คุณป้ามหาภัย” เธอกับเพื่อนๆ ก๊วนเดียวกัน เวลาไปที่ไหนก็ Behave ในลักษณะนั้น

เราอยู่ด้วยกันมา 50 กว่าปี แน่نونมีทั้งความรัก ความห่วงใยและมีเรื่องขัดอกขัดใจกันบ้างเป็นธรรมดา แต่ไม่เคยถึงขั้นมีปากมีเสียงกันมากมาย เพราะต่างก็รู้ว่าที่มาใช้ชีวิตคู่ร่วมกันนี่มันเรื่องบุพเพสันนิวาส แต่ไม่รู้ว่าเป็นเรื่องแต่ปางก่อนหรือเปล่า (หนังคนละเรื่อง) เธอเป็นห่วงเป็นใยเรามาก เวลาที่เราทำงานหนักกลับตึกกลับตื้น เธอก็คอยดูแล เวลาเราเครียดเธอก็มีความเป็นห่วง เวลาเราไม่สบายเธอก็คอยดูแลป้อนน้ำป้อนข้าว ไปนอนโรงพยาบาล เธอก็ไปนอนเป็นเพื่อนดูแล เมื่อตอนหมอแพทย์แผนทางเลือกบอกว่าเราแพ้ข้าว กินข้าวไม่ได้ต้องกินผักกินเนื้อ เธอไม่เชื่อแต่เธอก็จัดหาให้ แล้วก็คอยหาของแปลกๆ มาให้กิน เพื่อไม่ให้เบื่อหน่าย

เราจะอยู่ด้วยกันไปด้วยกันในเรื่องที่เราชอบด้วยกัน เรื่องที่เธอชอบแต่เราเฉยๆ เธอก็จะไปตามลำพังหรือไม่ก็ไปกับเพื่อนๆ ที่ชอบๆ สิ่งเดียวกัน มีอยู่เสมอๆ ที่เธอไปสวนจตุจักรเดินดูเดินหาต้นไม้ด้วยตัวของเธอเอง หรือจะเดินดูของที่จะใช้เวลานานๆ เธอก็ปลีกตัวไปตามลำพัง ส่วนเราเองเรื่องภายในบ้าน ในสวนเราไม่ค่อยสนใจ เธอก็จัดการเองทุกอย่าง มีบางวันเราออกมาเดิน

นอกบ้าน เห็นมีต้นไม้แปลกๆ โตขึ้นมาแล้ว แบบไม่เคยเห็นมาก่อนว่ามันมาปลูกตั้งแต่เมื่อไร เธอชอบต้นไม้ดอกไม้ เห็นปั๊บเธอบอกเธอเล่าได้เป็นฉากเป็นม้วนเลย แต่เราเรื่องนี้ซื้อบ๊อ (ถึงไม่ได้เรียนหมอ เพราะวิชาชีวะฯ นี่แหละ) เวลาเธอไปเจออะไรที่คิดว่าเราชอบก็ชวนเราไปดูหรือซื้อมาฝาก ชอบกินอะไรก็ชวนไปกินกัน มีหนังดีๆ อยากไปดูก็ชวนกันไป เมื่อเร็วๆ นี้ก็ไปดูหนังเรื่องหนึ่งด้วยกัน ชื่อว่า “A Star is Born” เราจึงเอาชื่อมาเป็นหัวเรื่องในตอนถัดไป นี่แหละชีวิตคู่หรือคู่ชีวิตของเรา

เดิมเธอจะเป็นคนที่ไม่ชอบอะไรๆ ที่เป็นของใหม่ๆ โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับเทคโนโลยี เพราะไม่ชอบการเปลี่ยนแปลง (ยกเว้นกระเป๋าสื่อผ้า เครื่องแต่งตัว) เรื่องมือถือ ไอแพด ไอโฟน ก่อนหน้านี้เธอไม่ยอมรับเลย กว่าจะให้เธอใช้สอนเธอเป็นก็เขินกันยากมาก ทั้งเราทั้งคู่ๆ แต่พอเป็นแล้วที่นี้ไม่วางเลย ตอนนี้ทั้งไลน์ทั้งแอปอะไรต่อมิอะไรเล่นเป็นหมด แต่ใช้คำว่า “เล่น” ไม่ได้นะ เธอจะต้องเถียงทันที เธอบอกไม่ได้เล่น กำลังใช้งาน เช่น ไลน์กับเพื่อน ส่งข่าวจากเพื่อนกลุ่มนี้ส่งไปให้กลุ่มนั้น นี่คืองานประจำของเธอ

เรื่องอาหารการกินก็เป็นอีกส่วนหนึ่งที่เป็นงานประจำ บางครั้งไปกินอาหารกลางวันเลี้ยงกันกับเพื่อนเสร็จกลับบ้านมากินอาหารเย็นกับเรากับลูกกับหลานต่อ ชอบกินสิ่งที่ชอบ บอกใครอย่าห้ามเธอกินเป็นอันขาด ก่อนหน้านั้นเธอเลือกกระหว่างการกินกับความอ้วน เธอเลือกอย่างแรก แต่เมื่อเร็วๆ นี้เจอทีเด็ดของลูกสาว ให้ลองกินอาหารเสริม แล้วชวนเธอเข้าคอร์สของแอมเวย์พร้อมจ่ายเงินให้ เธอก็ทดลอง พอมารู้ว่าลูกสาวจ่ายไปให้เกือบแสน สำหรับคอร์สนั้น เธอก็ตกใจ กลัวว่าเสียเงินตั้งเยอะแล้วจะไม่ได้ผลเลยตั้งอกตั้งใจ เลยลดน้ำหนักลงมาได้เป็นสิบกิโลเลย พอลดลงมาคนโน้นคนนี้ก็ทักทายว่าสวย หุ่นดีเหมือนตอนสาว ๆ เลย ก็เกิดแรงบันดาลใจตั้งอกตั้งใจไม่ให้กลับไปอ้วนใหม่ ตอนนี้ชั่งน้ำหนักทุกวัน เผื่อติดตามตัวเองอย่างใกล้ชิดเลย ตอนนี้หุ่นดีมีราศีขึ้นเยอะเลย เขาจึงเลือกเธอขึ้นร้องเพลงในงานเลี้ยงรุ่นที่พูดถึงในตอนต่อไป

นอกจากเรื่องกินก็มีเรื่องเที่ยวที่ถึงวัยนี้แล้วก็ต้องไปเที่ยว ทั่วไปกับเรากับเพื่อนๆ ของเราและของเธอเป็นกลุ่มใหญ่ ไปกับครอบครัวลูกๆ หลานๆ เที่ยวทั้งในประเทศและต่างประเทศ ในรอบ 12 ปีที่ผ่านมา เราจะไปเที่ยวต่างประเทศด้วยกันทุกปี อย่างน้อยปีละครั้ง ไปยุโรป เช่น สเปน สวีเดน เดนมาร์ก นอร์เวย์ อิตาลี มอลต้า เช็ก ยูโกสโลวาเกีย ออสเตรีย ฮังการี รัสเซีย สหราชอาณาจักรที่น่าจะนับว่าประเทศไหนที่ยังไม่เคยไปมากกว่า ไปแคนาดา นิวซีแลนด์ ญี่ปุ่น จีน สิงคโปร์ อเมริกา ไปอะแลสกาด้วยเรือสำราญ ส่วนในประเทศเธอก็เข้ากับกลุ่มเพื่อนนักเรียนเตรียมอุดมฯ ห้อง 136 ที่มีพวกหมอย่อยู่เยอะได้ดี เพราะเธอก็เป็นเพื่อนนักเรียนเตรียมอุดมฯ รุ่นเดียวกัน เป็นภรรยาของคนที่ยื่นห้องเดียวกันและก็เป็นคนใช้ประจำของเพื่อนเราที่เป็นหมอย่อยอีกด้วย เรียกว่าคุ้นเคยกันดีกับทุกคน ปีนี้ตั้งต้นเดือนมกราคม 2562 ก็เริ่มด้วยรายงานไปเที่ยวน้ำตกทีลอซูมาด้วยกัน ทริปนี้เธอได้เรียนรู้ App Line จากน้องที่ไปด้วย ตอนนี้จะจัดภาพแต่งภาพได้เลย ใช้เวลาอยู่กับมันอย่างสนุกมือ พอกลับมาจากทีลอซูพักยังไม่ทันหายเหนื่อย เธอก็บินไปนิวซีแลนด์กับเพื่อนๆ อักษรฯ ไปเที่ยวหาเพื่อนอักษรฯ รุ่นเดียวกันที่ไปอยู่ที่โน่นถาวรอีก แล้วเดือนเมษายนปีนี้ก็จะไปอิตาลีกับครอบครัวลูกอีกแล้ว พูดแล้วเหนื่อยแทน

ถึงแม้เธอจะอายุเท่าๆ เรา แต่เธอก็ยังมีแรงคอยดูแลเราอย่างดี นอกจากนี้ยังดูแลลูกๆ และหลานๆ อย่างทั่วถึงอีกนะ เรื่องไปรับหลานๆ จากโรงเรียนนี้หากไม่จำเป็นติดธุระอะไร เธอเป็นต้องไปรับด้วยตัวเอง บอกว่ามีความสุขเหมือนเมื่อก่อนไปรับลูกๆ จากโรงเรียน อาหารการกินก็ดูแลให้หลานๆ ไม่ขาด

เวลาที่จัดงานเลี้ยงญาติๆ ในวันนี้ใหม่ เธอลงมือลงมือเป็นผู้จัดการ “หม่วย” โดยเฉพาะเรื่องอาหารละก็ ลงมือทำเองสิ่งเองเลย และที่สำคัญเธอไม่ยอมเสียชื่อเสียงหน้าเสียตาเรื่องนี้เป็นอันขาด จะต้องมิของเหลือของฝากให้ญาติๆ กลับบ้านไปกินต่อทั้งอาทิตย์อีกด้วย

เธอนี้ขยันอดจริงๆ ไม่ใช่ขี้ขลาดเองนะ และที่อยากจะกล่าวถึงอีกสักนิดก็คือ เรื่องโคลงกลอนเนี่ย จนป่านนี้แล้วใครต่อใครยังคิดว่าเป็นของเธอ เพราะปริญญาของเธอคือ อักษรศาสตรบัณฑิต ส่วนของเราวិวิศวกรรมศาสตร์ พูดอย่างไรก็ไม่มีใครเชื่อว่าเราแต่งเอง เธอเองก็ปฏิเสธไปทุกทีก็ไม่มีใครเชื่อเมื่อเร็วๆ นี้เขียนกลอนอารมณ์บทเรื่อง “อยู่กับหลาน” เธอเอาไปส่งไลน์ให้เพื่อนอักษรฯ ด้วยกัน และบอกว่าเราแต่ง เพื่อนๆ ของเธอยังบอกว่า เราแต่งเก่ง เพราะอยู่ใกล้ชิดเธอ สัมกับเป็นคู่ชีวิตเราจริง จริงไหมละ

เราเกิดปีเดียวกันห่างกันเพียง 6 เดือน หวังว่าเราจะยังอยู่แบบสุขสบายไปไหนมาไหนได้เองทั้งส่วนตัวและไปด้วยกันได้อีกอย่างน้อยสักอีกรอบหนึ่งนะ

สาวโคนิต

มาพูดถึงเรื่องลูกบ้าง ทุกท่านก็ทราบเรามีลูกสองคน ผู้ชายคนผู้หญิงคนครบตามสูตร ลูกชายสมัยเรียนหนังสือเป็นคนเรียนหนังสือเก่งมากๆ ได้รับรางวัลเรียนดีมาตลอดตั้งแต่ตอนอนุบาล จบปริญญาตรีด้านวิศวกรรมเคมีด้วยคะแนนเกียรตินิยมอันดับหนึ่งเหรียญทอง ได้ทุนไปเรียนต่อถึงขั้นปริญญาเอกทางวิศวกรรมเคมีจากมหาวิทยาลัย Wisconsin ก็ไปได้ด้วยดีมากๆ แต่พอตอนทำวิทยานิพนธ์ปริญญาเอกเกิดเปลี่ยนใจไม่อยากจะเป็นวิศวกร ไม่อยากได้ปริญญาเอกเสียเฉยๆ เปลี่ยนใจไปเรียนด้านบริหารการเงินที่มหาวิทยาลัยเดียวกัน กลับมาก็ไปทำงานอยู่ธนาคารสักระยะก็เปลี่ยนมาทำบริษัทหลักทรัพย์ให้ไปทำงานธนาคารแห่งประเทศไทยก็ไม่เอา บอกไม่อยากรับราชการ (คงเห็นพ่อลำบากลำบากกับราชการมั้ง)

นัทได้รับรางวัลเรียนดี ตั้งแต่ชั้นอนุบาล ที่โรงเรียนอนุบาลยุคลธร

เมื่อทีมกรุ๊ปตั้งบริษัทที่ปรึกษาทางด้านการบริหารชื่อ Management Solution International (MSI) ชวนพี่สมควร พี่ชวนพิศ ดร.อัศวิน คุณจุฬารัตน์ และ ดร.ทง มาเป็นที่ปรึกษา มีพี่สมควรเป็น MD ทำอยู่ได้ไม่กี่ปี พี่สมควรก็เห็นฤทธิ์ของราชการบอกกลับไปทำในส่วนที่มีประสบการณ์ดีกว่า ให้หาคนมาแทนเลยชักชวนประสงศ์ให้มาดูแล เขาก็สนใจ ต่อมานัดกันอย่างไรเราไม่ทราบ ทั้งประสงศ์กับพี่ชวนพิศและ ดร.อัศวิน ไปนัดลูกชายมากินข้าวชวนมาอยู่ MSI ด้วยไปโดยที่เราเองไม่รู้ตัวมาก่อนเลย ก็เลยมาทำงานเป็นที่ปรึกษาที่ MSI ตอนที่เราอายุใกล้จะ 60 ปีแล้ว เลยเข้ามาอยู่ในทีมกรุ๊ปแบบงมงาย ตัดสินใจอย่างไรก็ยังไม่เคยถามไถ่กัน และอยู่มาจนถึงทุกวันนี้ บางคนคิดว่าเราตามมา เพื่อเป็นทายาททางธุรกิจ ที่จริงไม่ใช่เลย

นัทได้รับเกียรติยศอันดับ 1 เหรียญทองจากคณะวิศวกรรม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนทำงานอยู่ธนาคารและบริษัทหลักทรัพย์ก็อยู่คอนโดในเมือง พอมาแต่งงานและย้ายมาอยู่ทีมกรุ๊ปก็ยังอยู่ในเมือง แต่พอจะมีลูกสาวก็เกิดปัญหาแล้วสิ อยู่คอนโดในเมืองใครจะเป็นคนดูแลลูก คนแรกที่นึกถึงก็คือแม่ จะแยกแม่ไปจากพ่อเพื่อไปเลี้ยงหลานในเมืองก็คงไม่ได้ เลยตัดสินใจย้ายมาอยู่ใกล้บ้านเรา จัดการปรับปรุงบ้านหลังเดิมที่เราเคยอยู่เป็นที่อยู่จนถึงปัจจุบัน ตอนนี้เข้าชั้นก็พาลูกไปส่งโรงเรียนแล้วไปทำงาน บ่ายๆ คุณย่าก็ไปรับ กลับมารวมกันอยู่ที่บ้านเรา พอพ่อกับแม่กลับจากที่ทำงานก็มารับกลับบ้านกัน พอจัดอย่างนี้ได้ก็ลงตัว เพราะเขาก็ได้เฝ้าคอยดูแลหลาน ปู่ก็แฮปปี้ได้อยู่กับหลาน ได้เล่นกับหลาน ตามเรื่องที่เขาเล่าต่อไป

ส่วนเจ้าลูกสาวเรียนหนังสือก็ไม่เลว เรียนดีมาโดยตลอด แม่ก็อยากให้ เป็นวิศวกรหญิง (คงอยากให้ลูกๆ เหมือนพ่อมั้ง) เลยเข้าเรียนวิศวะ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พอเข้าวิศวะ เลือกไปเรียนวิศวะ สิ่งแวดล้อม ได้คะแนนเกือบ เกียรตินิยมเกือบทุกวิชา พอจบก็ไปทำงานนอกทางเลยคือไปรับราชการที่ สภากาชาด ที่จริงแม่เขาก็อยากให้รับราชการ คิดว่าจะให้ทำงานสบายๆ ไม่ต้อง หนักแบบพ่อ แต่ที่ไหนได้ไปอยู่สภากาชาด งานหนักมาก อาจจะมากกว่าเอกชน เสียด้วยซ้ำ เพราะถูกรัฐบาลเรียกให้ทำโน่นทำนี่อย่างรีบเร่งตลอดเวลา แต่ก็ ได้ประโยชน์ ได้ไปเรียนต่อปริญญาโทด้านเศรษฐศาสตร์ที่ญี่ปุ่นโดยทุนของ ใจกล้า ได้ทุนเรียนต่อปริญญาเอกก็ไม่เอา ไม่ยอมเรียน แต่ต่อมาก็ไปเรียนต่อ ด้านโลจิสติกส์ที่อังกฤษอีกแห่งหนึ่ง ต่อมาเพื่อนแนะนำให้ลาออกจากราชการ ไปทำงานกับเอสซีจี ด้านโลจิสติกส์ เป็นอันว่าไม่ได้รับราชการตามที่แม่ ต้องการอีกต่อไป พอมีแผนแต่งงานก็ไปอยู่คอนโดในเมืองตามเดิมตามสูตร ของคนหนุ่มคนสาว จนกระทั่งท้องจะมีลูกก็มาแนวเดิมวิ่งมาหาแม่ เผอิญ

โชคดีที่บ้านหลังบ้านที่เราอยู่ประกาศขาย เลยให้ซื้อบ้านหลังนี้ได้อยู่ติดกัน แม่ก็คอยดูแลให้ (อีก) สบายไป มาอยู่ใกล้บ้านเราไปทำงานเอสซีจีก็ไกลไป ไม่ไหว เลยมาสมัครงานที่ทีมกรุ๊ปเมื่อ 4-5 ปีก่อน ก็เลยกลับเข้ามาอยู่กับ ที่ที่พ่อสร้างไว้ อยู่กับพี่ชายอีกคนหนึ่ง

การที่ลูกทั้งสองมาอยู่ใกล้กับเราก็คือเป็นเรื่องที่ลงตัว ตอนนั้นลูกๆ เขาก็ต้องการให้ย่ากับยาย (ปู่กับตาด้วย) ช่วยดูแลหลาน รวมทั้งเป็นแม่ดูแลลูก (เหมือนเดิม) เป็นครอบครัวรวม 3 รุ่นอยู่ด้วยกัน ต่อไปเมื่อเราแก่ตัว ทำอะไรเองไม่ไหว ก็หวังว่าเขาจะคอยดูแลเราบ้าง ไม่ต้องอะไรมากดอก เพียงแต่ มาเยี่ยมเยียนเห็นหน้าให้กำลังใจก็เพียงพอแล้ว อย่าถึงกับเรียกว่า “ฝากผีฝากไข้” แบบคนโบราณสมัยก่อนเลย และขออย่าส่งเราไปอยู่สถานรับเลี้ยงคนชราเลย ทั้งเราและคู่ชีวิตเราไม่ยอมไปอยู่อย่างนั้น อยากอยู่กับบ้านของตัวเอง (นี่พูด ดักไว้ล่วงหน้า)

พี่ๆ น้องๆ

ในหนังสือ “ตัว...ตนฯ” ได้พูดถึงพี่ๆ น้องๆ เราที่มีอยู่ด้วยกัน 7 คน และว่าเราได้ดีมาเพราะพี่ๆ ช่วยกันอุ้มชูมา มาบัดนี้ตอนเราอายุ 72 ปี พี่ๆ น้องๆ ของเราก็กว้างไกลไปหมดแล้ว

พี่สาวคนโตก็เสียชีวิตไปแล้ว ลูกสาวคนโตของพี่สาวที่รับราชการอยู่ กทม. ก็เกษียณแล้วปีนี้ ถึงว่าเวลาผ่านไปไวจัง

พี่ชายคนโตที่ส่งเสียเรามาตั้งแต่ตอนเรียนอยู่นครสวรรค์ปีนี้อายุก็ 86 ปีแล้ว เดินไปมาไหนก็ไม่สะดวกแล้ว ต้องนั่งรถเข็น เร็วๆ นี้ก็ไปชื่นใจกับหลานคนโตในงานรับปริญญาที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ สำเร็จการศึกษาวิชวะ โยธา

ทำงานอยู่ที่เชียงใหม่ ไม่ยอมกลับกรุงเทพ หลังไปทำบอลูนเส้นเลือดหัวใจ มาหยกๆ ปัจจุบันมารักษาตัวอยู่ที่กรุงเทพ พักอยู่ที่บ้านลูกชายคนโต แต่ก็รำร่อยอยากจะขอกลับไปอยู่ที่นครสวรรค์ที่ที่คุ้นเคย

พี่ชายคนรอง (พี่บัญญัติ) ที่เกษียณจาก กฟผ. ในตำแหน่งผู้ช่วยผู้ว่าการฯ แล้วมาเป็นที่ปรึกษาอยู่เอทีทีพักษ์หนึ่ง ก็เกิดอุบัติเหตุเส้นเลือดในสมองอุดตัน ตั้งแต่ตอนอายุ 64 ปี ตอนแรกก็ดูเหมือนจะดีขึ้น แต่ไปมีปัญหาก็ครั้ง ทำให้อาการทรุดลง ปัจจุบันนั่งเก้าอี้เข็น ไปไหนมาไหนก็ไม่สะดวก โชคดีที่ลูกชายคนเล็กเป็นหมอยังคอยดูแลอาการอย่างใกล้ชิด ก่อนหน้านั้นครอบครัวพี่กับเราสนิทกันมาก ไปมาหาสู่กันบ่อยๆ จนลูกๆ เป็นเพื่อนเล่นด้วยกัน ตอนนั้นก็ต่างมีครอบครัวกันไปหมดแล้ว มีหลานๆ อุ้มมาให้ตาบยายชื่นใจ ในวันหยุดอยู่เป็นประจำ

พี่สาวคนที่ดูแลเรามาเหมือนเป็นแม่ตั้งแต่เราอายุ 10 ขวบ ปัจจุบันอายุ 78 ปีแล้ว เป็นคนทำร้านขนม “พายวิจิตรฯ” จนมีชื่อเสียง แล้วตัวเองก็ยกให้ลูกน้องที่มาช่วยทำขนมกันไปทำกันเอง ตัวเองก็ปลีกตัวไปหาความสงบทางธรรม ไปอยู่วัดป่าสุคะโต จ.ชัยภูมิ ไปสร้างกุฏิไว้คอยไปปฏิบัติธรรมทุกปี เป็นลูกศิษย์ใกล้ชิดหลวงพ่อดำเขียน เคยพาเราไปกราบหลายครั้ง จนหลวงพ่อดำเขียนและพระอาจารย์ไพศาล วิสาโล รู้จักเรา ปัจจุบันพี่ไม่ค่อยสบายเพราะอายุมากขึ้น จึงไม่ได้ไปที่วัดเป็นประจำอย่างเคย พี่สาวก็ยังบอกมาว่าเพื่อนๆ คนไหนจะไปปฏิบัติธรรมที่วัดป่าสุคะโต ให้ไปพักที่กุฏิของพี่ได้ ขอบอกบุญมา ณ ที่นี้ ด้วย

สังเกตว่าโรคประจำตระกูลของเราจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับเส้นเลือดและโรคหัวใจ คุณแม่ที่เสียไปตั้งแต่ท่านอายุ 49 ปี ตั้งแต่ปี 2500 ด้วยโรคหัวใจล้มเหลวกะทันหัน ในสมัยนั้นการแพทย์ยังไม่ทันสมัย โดยเฉพาะที่ต่างจังหวัด จึงแก้ไขไม่ทัน พี่สาวคนโตเสียไปก็ด้วยโรคหัวใจล้มเหลว พี่ชายคนโตก็มีปัญหาเส้นเลือดหัวใจอุดตัน แต่โชคดีที่สมัยนี้การแพทย์ทันสมัยจึงตรวจเช็คและทำบอลลูนทัน พี่ชายคนรองก็ไม่ปกติอยู่ตอนนี้เนื่องจากเส้นเลือดอุดตันในสมอง สำหรับตัวเราเองก็เป็นโรคความดันโลหิตสูง เพื่อนที่เป็นหมอโรคหัวใจ มั่นใจเราว่า เราจะตายก่อนเมีย ก็เลยให้มันดูแลอย่างใกล้ชิด จึงยังไม่มีโรคประจำ

ตระกูลจนถึงขั้นร้ายแรงจนถึงวันนี้ แต่เลื่อนไปที่น้องสาวของเราแล้ว น้องสาวของเราคนแรกเรียนจบจากครุศาสตร์รุ่น 2511 ซึ่งปีที่แล้วจะจัดงานครบรอบ 50 ปีจากปีที่ป็นน้องใหม่ เขาก็ไปร่วมประชุมกับคณะกรรมการจัดงาน เกิดอาการปวดเวียนหัว ต้องนอนพักในบ้านที่จัดเป็นที่ประชุมกัน เพื่อนๆ ที่ไปร่วมประชุมเห็นท่าไม่ดี จึงพาไปโรงพยาบาล ปรากฏว่าเส้นเลือดในสมองส่วนหลังแตก จึงรีบนำตัวไปผ่าตัด โชคดีที่ไม่ได้เกิดที่บริเวณที่ควบคุมส่วนไหนของร่างกาย ทำการพักฟื้นจนขณะนี้หายดีเกือบปกติแล้ว ไปไหนมาไหนเองได้ สาเหตุเป็นเพราะความดันสูง แต่ไม่กินยาที่หมอสั่งให้ ชอบรักษาบำบัดด้วยวิธีธรรมชาติ จึงขอเตือนผู้ที่มีอาการทั้งหลายเป็นอุทาหรณ์ด้วย

น้องคนเล็กห่างจากเรา 6 ปี ชื่อ “เล็ก” ซึ่งเราก็นึกว่าเล็กๆ อยู่ที่ไหนได้เกษียณมา 6 ปีแล้ว ลูกก็แข็งแรงนะ แต่ปวดโน่นปวดนี่โดยเฉพาะที่หลัง ต้องรักษาตัวใกล้ชิดหมอ แต่โชคดีที่มีลูกสาวที่คอยดูแลห่วงใยแม่อยู่ตลอดเวลา หวังว่าคงไม่เป็นโรคประจำตระกูลเหมือนพี่ๆ

นี่คืออนิจจังที่เป็นความเปลี่ยนแปลง จากชีวิตวัยเด็กมาเป็นคนชราที่เคยดูแลเขามาก็กลับมาให้เขาคอยดูแล ก็ยังถือว่าโชคดีที่ทุกคนมีคู่ชีวิต มีลูก มีหลานที่ดี คอยดูแลเอาใจใส่ ก็เป็นกงเกวียนกำเกวียน ดูแลกันมาดี ก็ได้รับผลดีต่อไป

A Star is Born

ตอนอายุเจ็ดสิบ

A Star is Born ตอนเจ็ดสิบ

แสงกะพริบกล้องมาล้าไม่น้อย

นากล่องแสงถ่ายแล้ววามันดาหลอ

ดงแสงนดอยแล้วรอนางทั้งเวที

เขียนไว้ในหนังสือ “ตัว...ตน
ประเสริฐ ภัทรมัย” เมื่อตอนเราอายุ
หกสิบ ในเรื่อง “แฟน-ภรรยา-มารดา
ลูก” ว่าเห็นเธอ ชอบเธอ ตั้งแต่ตอน
เป็นนิสิต ปี 1 ปี 08 ตอนนั้นเธอ
อายุสิบเจ็ด เอ๊ะแล้วโหงมาเป็นดารา
(นักร้อง) ในปี 61 ตอนอายุเจ็ดสิบ
ได้ใจ จากอายุสิบเจ็ดมาเจ็ดสิบ
ทำไมเร็วจัง

เมื่อตอนสาว ๆ เธอก็เสียงดีนะ แต่ไม่ค่อยจะยอมร้อง ไม่รู้ว่าอายอะไร
พอชวนร้องเพลงที่ไร ก็เป็นอันหยุดหงิดขึ้นมาทุกที อารมณ์ดีศรีมอกรั้มใจ
ค่อยร้องให้เราฟังเสียที ตอนที่แล้วเคยเขียนไว้ว่า ตอนสาว ๆ เป็นแฟนกัน เธอ
บอกหมอดูเคยดูเธอว่าอายุจะสั้น เธอไม่ได้บอกว่าไปดูหมอดูที่ไหน ป่านนี้
หมอดูคนนั้นคงไม่อยู่ (ตาย) แล้ว แต่เธอยังอยู่และอยู่อย่างโด่งดัง เป็น Star
เมื่อตอนอายุเจ็ดสิบปีเสียด้วย

ก่อนหน้านี้ไม่มีคาราโอเกะเหมือนสมัยนี้ จะร้องเพลงกันก็ต้องมีพิธีรีตองเยอะ
จะร้องต้องไปร้องในงาน จะซักจะซ้อมก็ลำบาก เธอก็เหนียวอาย ไม่กล้า
แต่ตอนสอนหนังสือที่โรงเรียน ก็ได้ข่าวว่า ไม่รู้จะสอนอะไร ก็ร้องเพลงให้เด็กฟัง
เด็ก ๆ ก็ไม่ค่อยอยากเรียนอยู่แล้ว พอครูจะร้องเพลงให้ฟัง ก็เลยบอกร้อง
ได้ไพเราะมาก บอกเอาอีกๆ ครูก็เลยได้ใจ ร้องให้เด็กฟังในห้อง เด็กก็ตั้งใจ
ไม่ต้องเรียน ตอนสาว ๆ ก็เท่านั้น

เมื่อก่อนตอนเป็นแฟนกันหรือแต่งงานกันใหม่ๆ มีเพลงที่คุณชรินทร์
ร้องเพลงหนึ่งชื่อ “อยู่กันสองคน” มีตอนหนึ่งที่ “อยู่กันสองคน มีความสุขล้น
ไม่ต้องผจญมาร สิ้นความคิดอ่าน ผันหาวิมานสถานไหนๆ” เราร้องให้เธอ
ฟังเป็นประจำ เมื่อตอนอยู่กันสองคน มาถึงตอนนี้เราอยู่กันสองคนจริงแล้ว
เพราะลูกๆ หลานๆ ก็แยกบ้านไปอยู่ต่างหากแล้ว เหลือแต่เราสองคน ปู่กะย่า
ตากะยาย อยู่กันสองคน แต่ไม่แน่ใจว่ามีความสุขล้นหรือเปล่า รู้แต่ว่าตื่นเช้า
มาก็ร้องโอ้ยปวดโน่นปวดนี่ และที่ถามกันเป็นประจำก็คือ เมื่อคืนนอนหลับดี
หรือเปล่า เพราะต่างคนต่างก็นอนไม่ค่อยจะง่ายเหมือนสมัยก่อนแล้ว

ตั้งแต่ขึ้นสะพานพระราม 6 แล้วต่อสะพานพระราม 7 เพื่อนๆ
ต่างก็เกษียณ ไม่ได้ทำงานกันแล้ว ต่างก็หันกลับมาคบหาไปมาหาสู่กันใหม่ เรา
ต่างคนต่างก็ไปที่ชอบที่ชอบกับเพื่อนๆ เธอก็มีเพื่อนสมัยเรียนหนังสือของเธอ
หลายกลุ่มก็ไปกัน เราก็ไปตามทางของเรา ตอนกลางวันไม่ค่อยอยู่เห็นหน้า
กันหรอก บ่ายๆ เย็นๆ เธอก็ทำหน้าที่ย่า-ยายที่ดี วันไหนไม่ติดนัดเพื่อนก็ไป
รับหลานๆ จากโรงเรียน ซึ่งเธอว่า เป็นเวลาที่เธอมีความสุขล้น ไม่ใช่เวลาที่เรา
อยู่กันสองคนแบบสมัยก่อน ตอนเราร้องเพลง “อยู่กันสองคน” แล้ว มาอยู่กัน
สองคนอีกทีก็หลังสองทุ่มที่พ่อแม่ของหลานรับตัวเด็กๆ กลับบ้าน

เมื่อเหลืออยู่กันสองคน บางคืนก็เอาเพลงเก่าๆ มานั่งร้องกัน ต่างคนต่างร้อง ไม่มีคนฟัง รวมถึงไม่ฟังกันเองด้วย มีแต่คนร้อง เคยติดเครื่องคาราโอเกะก็แย่งกันร้อง พอเธอร้องเสร็จก็ขึ้นนอน ไม่รอฟังเราร้อง เหมือนสมัยก่อนแล้ว เข้าใจเธอคงหมดความอดทนแล้วละ

มาเมื่อ 3 ปีก่อน มีการจัดงาน CU 08 ครบรอบ 50 ปี ทางกลุ่มนักเรียนเก่าเตรียมอุดมฯ ก็มีการจัดงานสังสรรค์กันมาต่อเนื่องทุกปี เราก็ไปร่วมด้วยเป็นประจำ เหตุการณ์ก็ปกติ พอ CU 08 จัดงานครบรอบ 50 ปีแล้ว ปีต่อๆ มา ก็จัดมาเรื่อยครบรอบ 51-52 ปี ก็เปลี่ยนประธานและคณะกรรมการจัดงานกันไปเรื่อยๆ ทุกปี และปีนี้ก็เป็นปีที่ 53 กันัดกันจัดงานต่อ และปีนี้เป็นปีที่คณะอักษรฯ เป็นประธานจัดงานร่วมกับคณะสถาปัตย์และสื่อสารมวลชน ส่วนนักเรียนเก่าเตรียมอุดมฯ รุ่น 26 ก็มีจัดงานสังสรรค์กันเหมือนเดิมทุกๆ ปี

คณะกรรมการจัดงานประชุมกันที่ไหนไม่ทราบ ปรากฏว่าเธอได้รับเลือกให้เป็นนักร้องตัวแทนของคณะอักษรฯ ถามว่าไปไหนมาไหนเธอจึงถูกเลือกให้เป็นดารา (นักร้อง) เธอบอกว่า เธอเป็นเด็กเส้น มีเส้นสายดี และตั้งแต่นั้น เธอก็ขะมักเขม้นซ้อมร้องเพลงอย่างเอาจริงจังเกือบทุกคืน ฟังว่าเธอเลือกเอง เพลง “รักข้ามขอบฟ้า” และมีการตามร้องเพลงพวงมาลัย “เอ้อระเหยลอยมา” ในกลุ่มอักษรฯ อีก เธอเอาเนื้อร้องมาท่อง เราได้ยินถามว่าทำไมมันสั้นอย่างนั้น เพลง “เอ้อระเหย” นะ เธอจะมาให้เราแต่งต่อให้ด้วย เราตกใจรีบบอกมีบางอาจที่จะไปแต่งต่อเพลงให้ชาวอักษรฯ ไปร้อง เราวิศวะฯ รับได้ที่ไหน ก็เป็นอันไม่ได้มีส่วนร่วมอะไรด้วยเลย ต่อมาพวกอักษรฯ นักกลอนด้วยกันก็ไปแต่งต่อเติมเพิ่มเป็นอันรอดตัวไปเรา

เธอไปร่วมซ้อมร้องกับคณะผู้จัดงานและนักร้องทั้งวง รวมสารพันคณะ และคนที่ไปร่วมงานซ้อมๆ และซ้อมนั้น มีหลายคนเป็นคนจัดงานสังสรรค์ของนักเรียนเก่าเตรียมอุดมฯ รุ่น 26 อีก เธอก็เลยถูกชักชวนไปร้องในวง ต.อ.26 ด้วย และที่สำคัญในงาน CU 08 เธอใช้เส้นอย่างไรไม่ทราบ เธอได้รับเลือกให้เป็นคนร้องเป็นคนแรกตอนเริ่มเปิดงาน ไปกันใหญ่เลย เธอกลายเป็นดาราถูกชวนออกงานสองงานติดๆ กันเลย ซึ่งงาน CU 08 จัดวันอาทิตย์ที่ 19 สิงหาคม พออีกอาทิตย์หนึ่งก็ไปร้องที่งาน ต.อ.26 อย่างนี้ไม่ใช่มาเป็น Star Born ตอนอายุเจ็ดสิบ แล้วจะเรียกว่าอะไรได้ละ

เข้าใจว่า คงมีการเตรียมมีหน้าม้าคอยไปเชียร์และจะมอบดอกไม้ให้เธอกันหลายรายแล้ว วันหนึ่งก่อนวันงานเธอก็ถามเราว่า จะมอบดอกไม้ให้ไหม ถ้าเรามอบจะต้องรีบเข้าไปมอบคนแรกนะ หากชักช้าคิวยาวหมดโอกาสนะ โอ้โฮขนาดนั้นเลย เราก็ฟังแล้วยังคิดไม่ออก เธอยังไม่ทำอะไร จนจะถึงวันงาน Meeting CU 08 ปีที่ 53 เราก็คิดว่า น่าจะต้องจัดการให้เธอละมั้ง ไม่งั้นอาจจะเสียหน้า เลยแอบบอกลูกสาวให้เตรียมดอกไม้ให้เอามาให้ตอนเช้าวันที่จะไปงาน นึกว่าจะเป็นสักดอกเดียว ปรากฏว่าลูกสาวเตรียมมาให้ช่อใหญ่เบ้อเริ่มเลย

วันงานก่อนจะไปงานด้วยกัน เราก็บอกว่า จะมอบดอกไม้ให้เป็นคนแรก ขอคิวขึ้นไปมอบบนเวทีนะ เธอได้ฟังก็เอะอะใหญ่เลย บอกว่าไม่ได้ จะเสียคิวงานเขาหมด เขาไม่ให้ใครขึ้นไปเกาะกะเฟ้นพาดบนเวทีนะ เราก็ลมออกหูเลย มืออย่างที่ไหน ได้เป็นดาราแล้ว จะทิ้งเราเลยหรือ ไม่ให้ปิ่นปายขึ้นไปบนเวทีด้วย บอกไปด้วยโทสะว่า งั้นไม่ให้ไม่หัยกันละดอกไม้เนาะ ร่ำๆ จะโยนช่อดอกไม้ที่เตรียมมาทิ้งแล้ว คิดว่าเขาเป็นดาราแล้ว เขาคงให้เราแค่เกาะอยู่ข้างเวที กระมัง แต่ก็คิดว่าไหนๆ ลูกสาวก็เตรียมมาให้แล้ว ค่อยไปคอยดูเอาดาบหน้า แล้วกัน ผิดนักก็โยนมันทิ้งหน้าเวทีนั้นแหละ แล้วก็ขอลัดคิวขึ้นเวทีร้องเพลง “ดาวจรัสแสง” ของ “พี่ก้าน แก้วสุพรรณ” ตัดพ้อให้ฟังเลย

พอไปถึงงาน (ก่อนชาวบ้านเขา เพราะเราไปกับดารา) ก็ตั้งใจเอาดอกไม้ไปวางไว้ข้างๆ หน้าเวที พอดีเจอหัวหน้าใหญ่จัดงาน คือ คุณต๋อย (รสสุคนธ์) อ้าวเพื่อนกันนี่ ใช้เส้นบ้างละตุ เลยกบอกต๋อยว่า เราเอาดอกไม้ช่อใหญ่นี้มาให้ nagrings (เขารู้ดีว่าคนไหน) ขอขึ้นไปให้บนเวที เอาแทรกช่วงที่ร้องจบท่อนแรกจะได้ไม่ต้องไปรบกวนคิวเขา เดี่ยวจะถูกห้ามขึ้นเวที ต๋อยก็ใจดี อนุญาต ใช้เส้นสำเร็จ (งานอย่างนี้ยังต้องใช้เส้นเลย ประเทศไทย) และบอกให้เราไปยืนข้างเวทีตอนร้องนะ จะแทรกให้ ต๋อยยังบอกว่า ขอช่อดอกไม้เวียนเทียนมอบให้นักรingsคนอื่น ๆ ต่อไปด้วยนะ เราก็โอเค แต่ตอนมอบไปแล้ว ไม่ใช่ของเราแล้วละ

เพลง ดาวจรัสแสง

คำร้อง / ทำนอง
ชุมพล อាប់ทิพย์

ดาวเอ๋ย ดาวน้อย เจ้าลอยสูงเด่น
ใครใครเขาก็แลเห็น
ว่าเจ้าสูงเด่นเหนือดาวดิงส์
เจ้าเป็นดาว ที่พี่อาจเอื้อมไม่ถึง
อยู่เหนือดาวดิงส์ พี่จึงได้แต่แลมอง
ดาวเอ๋ย ก่อนนั้นเจ้ายังไร้ค่า
ใครใครก็ไม่นำพา
ไม่เลิศเลอกว่าแสงดาวเรืองรอง
เจ้าสกาบ จึงมีคนเฝ้าคอยปอง
เด่นเหมือนดาวทอง สักวันจะหมองวิญญา
ก่อนนั้น เจ้าคิดถึงพี่หรือเปล่า
เฝ้าอ้อมชู จนเจ้าได้เป็นดารา
มีแสง มีค่า พอได้เวลาก็เคลื่อนคล้อย
ดาวเอ๋ย อย่าหาว่าพี่ทิ้งเจ้า
วันใดเจ้าปวดรตร้าว
ตัวพี่จะเฝ้าแขนคอย
เฝ้ารอซบหน้าดาวที่หลังย้อย
หากแม้นดาวลอย ไข้อย่างจากฟ้ากลับไป

พอเธขึ้นร้อง เราก็ไปยืนข้างเวทีตามคำบอก พอร้องจบท่อนแรก ก็ขึ้นไปมอบดอกไม้ให้ แล้วก็โอบกอด (แต่ไม่กล้าหอมแก้มดารา กลัววิกดารา หลุด) ปรากฏว่าคนในงานปรบมือกันเกรียวกราวเลย บอกยังไม่ให้ลงจากเวที ชักภาพคู่กันใหญ่ เราเลยกลายเป็นแฟนดาราไปด้วย

พอเธเริ่มร้องท่อนใหม่ เราก็ถูกเชิญ (ไล่) ลงจากเวที เธอก็อุ้มดอกไม้ ซ่อนไว้ ไม่ส่งให้ใคร (แสดงว่าเป็นเด็กใหม่ หากชำนาญแล้วเขาก็มอบให้ คนรับไปวางทิ้งข้างเวที) และเธอก็ชอบติดมือลงเวทีไป ต่อยเลยไม่ได้เอาพวง ดอกไม้ของเรา เวียนเทียนให้นักร้องคนต่อๆ ไปอีกเลย

เรื่องนี้เลยจบได้สวย โดยเราไม่ถูกทิ้งให้เกาะข้างเวที เหมือนมา ตามหา “ดาวจรัสแสง” ก็ได้ตัวดารากลับบ้านด้วยกัน แบบ Happy Ending

พอมาอีกอาทิตย์หนึ่ง งาน ต.อ.26 เธอบอกไม่ต้องเอาดอกไม้ซ่อใหญ่ ไปให้อีกแล้วนะ อายคนเขา ก็ดีไปจะได้ไม่เดือดร้อน ก็ไปด้วยกันด้วยดี ไปและกลับบ้านพร้อมกัน

โชคดีที่เราไม่ถูกดาราอายุเจ็ดสิบทิ้งเรา ตอนนั้นทำตัวเหมือนเป็นผู้จัดการดารา นักร้องวัยเอ้าะๆ อายุแค่เจ็ดสิบอย่างเจ็ดสิบเอ็ดเท่านั้นเอง ใครต้องการติดต่อไปร้องที่ไหน ต้องผ่านทางเรานะครับ คำตัวเท่าไรต่อรองได้ หากไม่มีใครติดต่อมา เราจะจ่ายจ้างให้ ขอให้ได้ไปร้องเถอะ เราจะได้ไปที่ชอบที่ชอบของเราได้ไม่ต้องคอยเป็นห่วงกัน สวัสดิ์

อยู่กันมานาน

อยู่กันมานานแสนสิ่วราญมิกมานนั
 เนื่อนเนิ่นงามกรุงใจในเฐธา
 ตอนนัมีลิ้นชนกัที่
 มารวมกลุ่มมก้นสนั่นไม
 ช่างนัรักเดก้นอชดอชเดิงลา
 อักขาง่านลานมานาพาขึ้นใจ
 นัางังมิได้ไคลาตนาในม่
 จะไมเนนเนิ่นกัมในเฐเิดร้นเตรง

เมื่อประมาณ 10 กว่าปีก่อน เพื่อนร่วมงาน (พี่วัธน์) มีหลานสาวแล้ว ในขณะที่เรายังไม่รู้สิ่กัรู้สาเรื่องหลานกับปู่กับตาเลย ก็รู้สึกประหลาดใจ แชวเขาอยู่บ่อยๆ ว่าอะไรๆ ก็หลาน เขาบอกเราว่าเราไม่มีบ้างก็ไมรู้ตอก ว่าหลานให้ความสุขกับปู่ย่าตายายอย่างไรแคไหนด

ต่อมาเมื่อ 9 ปีที่แล้ว เรามีหลานสาวคนแรก ชื่อ พราลิน ก็รู้สึกว่เรามีสมาชิกใหม่เกิดมาแล้ว ตอนเกิดใหม่ๆ ย่าบอกให้ปู่ลองหัดอุ้ม เรารู้สึกสัมผัสกับเด็กเกิดใหม่ แล้วรู้สึกกลัวๆ ว่จะทำลูกเขาพลัดตกมือไป ก็เฝ้ามอง การเติบโตของหลานคนแรกอย่างใส่ใจใกล้ชิด อุ้มอยู่บ่อยๆ จนคุ้นเคยมากขึ้น จะต้องแะเวเวียนไปเจอไปอุ้มอยู่ประจำ โตขึ้นหน่อยเด็กเริ่มรู้เรื่อรู้ราว

คุ้นหน้าคุ้นตา ไม่มีอาการปฏิเสธเรากัรู้สึกชื่นใจ อุ้มหลานพาขึ้นรถวนรอบ หมู่บ้าน หลานหลับไปคามือ ก็รู้สึกสัมผัสถึงความนุ่มนวล นัารักนัาเอ็นดูของ เด็กอ่อนได้ดี

พอผ่านจากคนแรกไปสองปี หลานคนที่สองก็เกิด เป็นหลานปู่อีกเช่นกัน เขาชื่ออัลมอนต์ เป็นน้องชายพี่พราลิน คนที่สองนี้ซ้กัคุ้นในวงจการเกิดการโตของหลาน อย่างคนเคยมีประสบการณ์แล้ว อุ้มได้ไมเคอะเขินตื่นเต้นแล้ว ก็รู้สึกตัวว่มีหลานสาวและหลานชายมาเป็นคู่กันแล้ว รอหลานคนที่สอง โตขึ้นมาตาม แล้วก็พาไปเล่นไปเที่ยวกัน ที่นี้กลายเป็นสองพี่น้องแล้ว

หลานคนที่สามเป็นหลานตา หลานคนนี้เกิดมาน้ำหนักมากกว่าหลานสองคนแรก ตัวโตใหญ่เหมือนพ่อเหมือนแม่ของเขา ตอนจะเกิดคิดกันอยู่ว่าจะตั้งชื่อว่าอะไรดี ลูกสาวก็บึ้งขึ้นมาให้ชื่อ “ทิม” ตามชื่อบริษัท แต่ต่อมาเรียกชื่อที่รู้สึกว่าร่าเริงไป เรียกไปเรียกมาก็เปลี่ยนกลายเป็นชื่อ “ทิมมี่” เรียกสั้นๆ เป็นชื่อ “มี” ไป นี่เป็นหลานตาหลานยายคนแรก ห่างจากหลานปู่คนที่สองอีก 2 ปี

พ่อทิมมี่โตขึ้น แม่ทิมมี่ก็อยากมีน้องให้เป็นเพื่อนกับทิมมี่อีก เลยมีหลานคนที่ 4 เกิดมาหลังพี่อีกประมาณ 2 ปี เป็นหลานสาว พ่อของเธอเป็นนักบาสฯ (เช่นเดียวกับตา) เลยตั้งชื่อว่า มาญา ตามชื่อของนักบาสฯ ผู้หญิงคนหนึ่ง ขณะนี้เธออายุขวบกว่าๆ เกือบครบรอบ 2 ขวบแล้ว เดินเป็นแล้วตอนนี้เริ่มหัดวิ่ง เลยดีใจออกมาวิ่งตอนเช้าๆ เป็นประจำ โตขึ้นจะเป็นนักกีฬา นักบาสฯ ตามคนที่เอาชื่อเขามาหรือตามคุณพ่อคุณตาที่เป็นไปได้

เท่านั้นยังไม่พอ ลูกสาวได้คลอดหลานคนที่ 5 คนหลังนี้เป็นผู้ชายอีกคน ยายตั้งชื่อว่า “สกาย” ที่แปลว่า “ท้องฟ้า” ก็เพราะดีเอารูปเด็กเกิดใหม่ๆ มาลงด้วย เกรงว่าโตขึ้นมาอ่านเรื่องนี้แล้วจะเสียใจที่ไม่มีรูป

หลานคนโตเป็นผู้หญิง โตขึ้นมากับน้องๆ ผู้ชายสองคน ตอนลูกสาวท้องหลานคนที่ 4 หลานพราลีน บอกอยากได้น้องผู้หญิง เบื่อน้องผู้ชายที่มีอยู่ 2 คนแล้ว เลยได้น้องผู้หญิงสมใจ ซึ่งเป็นหลานคนที่ 4 ของคุณปู่คุณย่า แต่พอถึงคนที่ 5 เป็นผู้ชายอีก รวมแล้วมีหลานชาย 3 คน หลานสาว 2 คน ครบเป็นที่มาสบเกตบอลได้ทีมหนึ่งเลย อายุห่างกันประมาณ 2 ปี ตอนหลานคนที่ 5 เกิด หลานคนโตก็มีอายุ 9 ขวบแล้ว ห่างกันพอสมควรทีเดียว แต่หวังว่าภายภาคหน้า หลานๆ จะไปไหนมาไหนด้วยกัน มีความสามัคคีกลมเกลียวกัน ดูแลซึ่งกันและกัน ตอนคนโตเป็นสาวคุณปู่คุณย่าจะยังอยู่หรือเปล่านั้นไม่รู้

เวลาหลานๆ แต่ละคนแยกกันอยู่ ก็ดูไม่ค่อยมีฤทธิ์มีเดชอะไร พอรวมกันไปด้วยกันเมื่อไร เป็นเรื่องเลยเหมือนจะแข่งกันชน แข่งกันเล่น โดยเฉพาะหลานชาย 2 คน โตมาพอๆ กัน พี่อัลมอนต์ก็รักน้องทิมมี่ดี กอดคอเล่นกันอย่างสนุกสนานครั้นเคร่งตลอดเวลา แต่อยู่ดีๆ ก็เกิดทะเลาะกันขึ้นมาละ คนโตอัลมอนต์พ่อแม่จับไปเรียนเทควันโดมา แต่ตัวเล็กกว่าน้องทิมมี่ พ่อแม่ของอัลมอนต์คงกำชับไว้ไม่ให้อัลมอนต์ใช้วิชาเทควันโดรังแกน้อง เวลาที่มีเรื่องโกรธกันทะเลาะกันบางทีพี่มอนต์โดนน้องชัตเอาบ่อยๆ แต่ระยะหลัง พี่มอนต์ชักเอาจริงขึ้นแล้ว เวลาที่มีเรื่องกันต้องรีบเข้าไปแยก ลักพักก็เข้ามาเล่นกันสนุกสนานต่อ นี่แหละประสาเด็ก

เล่นตามน้ำ

เมื่อพราลีนหลานคนโตเริ่มหัดเดิน ปู่กับย่าก็จูงพาเดินไปเที่ยวด้วยกันเกือบทุกวัน ตอนแรกๆ ก็พาไปเล่นที่ศูนย์การค้าใกล้บ้านที่มีที่ให้เด็กเล่น มีน้ำพุ มีรูปสัตว์ต่างๆ เป็นปูนปั้น พาหลานไปดูน้ำพุ เล่นน้ำ ชี้อัตว์สัตว์ต่างๆ ขึ้นไปบนห้างเข้าไปเล่นในที่ที่ให้เด็กเล่น มีลูกบอลพลาสติกและที่ปีนป่าย เด็กคนอื่นโตหน่อยก็เข้าไปเล่นด้วยตนเอง ผู้ปกครองก็รออยู่ภายนอก หลานเรายังเล็ก เดินกระดุ่มกระเดี้ยมเราต้องปีนเข้าไปช่วยจูง ช่วยพาขึ้นบันไดบ้าน เด็กจำลอง ต้องปีนป่ายไปกับหลาน

ต่อมาก็ไปไกลขึ้น ไปที่ห้างแฟชั่นไอส์แลนด์ที่มีเครื่องเล่นให้เด็กเล่นมากมาย พาไปเป็นประจำเกือบทุกวัน เมื่อก่อนทำงานจะนั่งทำงานจนค่ำมีถึงทุ่มสองทุ่มถึงจะกลับบ้าน แต่พอมีหลานแล้ว 5 โมงเย็นเป็นต้องเก็บข้าวเก็บของกลับบ้าน เพื่อพาหลานไปเล่นไปเที่ยว เวลาที่มีประชุมเราจะเคร่งครัดเรื่องเวลามากไม่ให้เลย 5 โมงเย็นประกาศว่า หลังจากนั้นเป็นเวลาของหลานแล้ว เป็นที่ฮือฮาของสมาชิกที่เราเปลี่ยนไป ตอนนั้นเรียกว่าเวลาที่มีความสุขมากๆ คือเวลาที่อยู่กับหลาน พาหลานเที่ยว เล่นกับหลาน มีเพื่อนเตือนบอกว่าเล่นกับหลานเวลาคิดถึงอยากเล่นด้วย ก็ให้พ่อแม่เขาพามาเล่นกับเรานะ แต่อย่ารีบเอามาเลี้ยงเองนะ ไม่ใช่แก่แล้วมีอาชีพเลี้ยงหลานนะ เราก็ทำตาม ก็รู้สึกดีและไม่เป็นภาระ มีแต่ความสุข

พอหลานคนที่ 2 และ 3 เกิดและโตขึ้นประมาณ 2 ขวบ ที่นี้ก็เพิ่มสมาชิกเป็น 2 และ 3 คนตามลำดับ ไปเที่ยวไปเล่นตามสนามเด็กเล่นกันเป็นประจำ

จนกระทั่งพี่สาวคนโตขึ้นชั้นประถม มีการบ้านเยอะ จึงห่างไปในช่วงหลังๆ หลานคนที่ 4 เลย์ไปห่าง น้อยลงกว่าพี่ๆ ไปได้นานๆ ครั้ง เพราะพี่ๆ ติดทำการบ้าน เลย์มาเล่น อย่างอื่นแทนในบ้าน

กิจกรรมกับหลานที่บ้านตอนเย็น

ตั้งแต่หลานคนแรก พอหลานเริ่มพูดได้ คุณย่าก็ไปหาซื้อรูปภาพที่สอนอักษรไทย ก.เอ๋ย ก.ไก่ มาสอนหลาน ตอนเย็นหากไม่ได้ไปห้าง เราก็จะพาเด็กๆ นั่งรถวนเล่นภายในหมู่บ้าน ดูหมา ดูแมว ดูปลา ดูไก่ ดูควาย ตัวจริงๆ ที่ชาวบ้านเลี้ยงอยู่ที่ว่างด้านหลังหมู่บ้านหลายตัว ก็เลยสอนให้หลานรู้จัก ก.ไก่ ค.ควาย ป.ปลา ของจริง เสียตายไม่มีที่เลี้ยงม้า มีแต่หมา

เลยไม่อยากให้สับสน เปลี่ยนจาก ม.ม้า เป็น ม.หมา เด็กๆ ชอบชวนไปดูเป็นประจำ เรียกร้องขอ ดู ก.เอ๋ย ก.ไก่ ค.ควาย เข้ามา ป.ปลา ตากลม กัน เราก็ติดเอาอาหารไก่ไปให้เด็กๆ ให้อาหารไก่อีกด้วย นี่ก็เป็นกิจกรรมที่มีตอนเย็นอีกกิจกรรมหนึ่งกับหลานคนแรก คนที่สอง และคนที่สาม

พอหลานๆ ไปติดอกติดใจเครื่องเล่นจากสนามเด็กเล่นตามห้าง เราก็เลยซื้อเครื่องเล่นขนาดกะทัดรัดมาติดตั้งที่บ้าน เวลาที่ไม่ได้ไปเล่นตามห้าง หลานๆ ก็จะมาปีนป่าย เล่นชิงช้าและสไลเดอร์ที่บ้านกันอย่างสนุกสนาน

ตอนไปเที่ยวภูเก็ตกับลูกและหลานปู่ 2 คนแรก ไปเห็นจักรยานที่เขาใส่ที่นั่งเด็กด้านท้ายมีสายผูกรัด ก็เกิดความคิดว่า หากเราหารถจักรยานมีที่ให้เด็กนั่งเช่นนี้ได้ เราก็จะพาหลานเราไปเที่ยวไหนต่อไหนตอนเย็นๆ ได้ จึงถ่ายรูปกลับมาให้ร้านจักรยานหน้าบ้านดู เขาบอกว่าทำได้ จะทำให้มีสองที่นั่งนั่งหน้าและนั่งท้าย เลยสั่งทำและซื้อจักรยานมาพร้อมที่นั่งสำหรับหลานนั่งสองที่

เริ่มแรกตอนอัลมอนต์ยังเล็กๆ ก็พาแต่หลานพราลีนนั่งข้างหน้าไปเที่ยวกับปู่รอบๆ หมู่บ้าน ไปดูไก่ ดูปลา ดูควาย ดูหมา ดูแมว แทนใช้รถยนต์ พออัลมอนต์โตขึ้น ก็พานั่งหน้านั่งท้ายกันไปสนุกสนาน พาหลานทั้งสองนั่งไปด้วยกันวนเวียนรอบหมู่บ้าน หัดให้ทักทายคุณปู่คุณตาที่เดินออกกำลังแถวๆ หมู่บ้าน จนกลายเป็นดาราประจำหมู่บ้าน ที่คนผู้เฒ่าผู้แก่แถบนั้นรู้จักกันดี

จนกระทั่งมาวันหนึ่งขี่จักรยานพาหลานทั้งสองเที่ยวในซอย เจอฝูงหมาไล่เห่าจนอัลมอนด์ตกใจร้องไห้ลั่นกลัวหมา เลยไปหาซื้ออาหารหมาจากห้างร้านหน้าหมู่บ้านมาให้เด็กๆ นำไปให้อาหารฝูงหมาดังกล่าว จนเป็นเพื่อนกับฝูงหมา พอตอนเย็นขี่จักรยานพาหลานเที่ยวผ่านไป หมาก็จะกระดิกหางเดินมาหา รับอาหารจากหลานๆ เลยเลิกกลัวหมา เป็นมิตรกับหมาไป

นอกจากหมา ยังมีบ้านที่ริมคลอง เขาเลี้ยงไก่ เลี้ยงเป็ด เลี้ยงห่าน จะพาหลานๆ นั่งจักรยานไปดูและให้อาหารเป็นประจำ ทำให้หลานๆ คู่ンเคยกับสัตว์เหล่านั้น

พอทีมมีหลานคนที่ 3 โตขึ้นมา พราลีนหลานคนแรกก็เสียสละให้น้องทั้งสองคนนั่งจักรยานไปกันแทนพี่สาว หรือบางครั้งก็สลับกัน คุณปู่คุณตาก็ต้องขี่หลายเที่ยวหน่อย เหนื่อยเพื่อหลานๆ อย่างมีความสุข

พอมาญาติหลานคนที่ 4 รู้ความก็กลายเป็นคนที่ 4 ที่ได้นั่งจักรยานคันนี้ แต่หลานคนนี้มาหาตอนเช้าๆ ในขณะที่คนอื่นไปเรียนหนังสือกันหมด คุณตาเลยเพิ่มรอบเช้าพาหลานคนที่ 4 เวียนไปก็เวียนมา ไปให้อาหารหมา อาหารไก่ และดูเปิดดูห่าน ตามประสาตากับหลาน และเซ่นกันก็ตกท้ายกับคนสูงวัยที่ออกมาเดินรอบเช้าอยู่เป็นประจำ กลายเป็นดาราประจำซอยเพิ่มอีกคน

ผู้ใหญ่หลายๆ คนที่ตกท้ายตอนพาหลานๆ นั่งจักรยานออกไปพบบอกว่าจักรยานนี้ใช้คุ้มจริงๆ ผ่านการใช้งานให้หลานๆ นั่งมาแล้ว 4 คน เราก็บอกขอใช้อีกคนเป็นคนที่ 5 แล้วก็ต้องบอกไปแล้ว จักรยานก็จะอายุมากพอๆ กับปู่กับตาแล้ว

พอพราลีนโตขึ้น คุณแม่เขาก็ซื้อจักรยานมาให้เขาขี่จนกระทั่งขี่ได้เอง ในขณะที่สองหลานผู้ชายคุณพ่อคุณแม่เขาก็ซื้อจักรยานคันเล็กๆ และล้อเลื่อนมาให้ ตอนเย็นๆ บางวันก็กลายเป็นทีมใหญ่ขี่จักรยานเป็นทีม มีเจ้าตัวเล็กนั่งกับคุณตา ส่วนคนอื่นๆ ก็ขี่กันเอง สนุกสนานกันเต็มที่

ระยะหลังการบ้านหลานพราลีนหลานคนโตมากขึ้นๆ จนไม่มีเวลาเล่นกันก่อนค่ำ หลานคนอื่นก็จะขอดูทีวีและยูทูบกันเป็นกลุ่ม ที่จริงอยากจะให้ไปมีกิจกรรมร่วมกันนอกบ้านจะเหมาะกว่า กำลังคิดจะหาเกมอะไรสนุกๆ ให้หลานๆ ออกมาเล่นนอกบ้านตอนช่วงเย็นๆ ใหม่

กินอาหาร

ปกติพวกเรา ปู่ย่าตายายกับลูกๆ หลานๆ จะนัดทานข้าวนอกบ้านด้วยกันเป็นประจำทุกสัปดาห์ วันเสาร์บ้างวันอาทิตย์บ้างแล้วแต่สะดวก พร้อมเพรียงกันวันไหน ปกติก็แถวใกล้ๆ บ้าน ร้านอาหารตามห้างสรรพสินค้า ร้านอาหารอร่อยๆ กว้างขวางพอรับเด็กหลายๆ คนที่ชอบลงไปวิ่งเล่นกัน เจียวจ้าวไปหมด บางร้านคับแคบหน่อยไม่ค่อยมีที่ให้เด็กๆ วิ่งเล่นกันและไปรบกวนโต๊ะอื่น เขาก็ห้าม เราก็เลยไม่ไปทานร้านนั้นต่อ ตอนหลังมาได้ข่าวว่า เขาก็ต้องปิดไป ไม่รู้ว่าเกี่ยวกับห้ามเราเอาเด็กไปวิ่งเล่นหรือเปล่า อาจจะเกี่ยวบ้างนะ เพราะเรามั่นใจประจำ

เราชอบไปที่มีที่ให้เด็กวิ่งเล่นวิ่งไล่กัน แล้วยิ่งอาหารดีด้วยแล้วละก็จะไปบ่อยๆ สมัยเมื่อหลายปีก่อนชอบติดใจอาหาร เช่นร้านที่ขายอาหารจีนที่ทำเองสดๆ แถวถนนรามคำแหงใกล้ซอย 14 ถึงแม้เป็นร้านห้องแถวคูหาเดียว แต่หลานๆ ชอบทานเสียวหลงเปา ไปที่ก็สั่ง 6-7 ชามมาเลย หลานๆ ชอบทาน โดยเฉพาะหลานพราลินคนโตสุด บางครั้งทานตั้งเกือบสิบลูกเลย อร่อยและเจริญอาหารจริงๆ

นอกจากนั้น หลานๆ ยังชอบทานบาร์บีคิวกระทะ แต่พ่อแม่ไม่ค่อยจะชอบ เลยมีนอกรายการประจำ เย็นๆ บางวันที่ปู่ย่าและตายายพาหลานๆ ทั้ง 4 คนไปท่องเที่ยวทานบาร์บีคิวกันเอง เด็กๆ พอกินด้วยกัน แย่งกันทานก็สนุกสนานมาก ทานมากต้องสั่งเพิ่มเป็นประจำก็สนุกสนาน ทั้งหลานทั้งปู่ย่าตายาย

ว่ายนํ้า

พ่อแม่ของพราลีนหลานคนโตพาเธอไปให้ครูสอนลงน้ำตั้งแต่ยังไม่ขวบ เรียนกลับมาจะต้องมาอวดมาโม้ว่าทำอย่างนั้นอย่างนี้ได้ตามประสาเด็ก ตอนประมาณ 2 ขวบ พ่อแม่พาไปเที่ยวภูเก็ตพร้อมปู่กับย่าด้วย ที่พักรมึ สระว่ายนํ้าเล็กๆ ส่วนตัวด้วย เธอจะแสดงอวดปู่กับย่าดู กระโจนลงน้ำแล้ว โปะเกาะขอบสระ และเรียกให้คุณปู่คุณย่าดูเธออดจุมูกเอาหน้าก้มลงน้ำ เธอ ดำนํ้าให้ดู ที่แท้แค่จุมูกก้มหน้าลงน้ำเท่านั้นเอง ก็ดูแล้วแฮปปี้นะ ตอนนี้ รู้แล้วว่ามิหลานแล้วมีความสุขอย่างไร

พออัลมอนด์กับทิมมีโตขึ้น ก็พาไปหัดเรียนว่ายน้ำกับครูสอนว่ายน้ำ ตอนเย็นบางวันเราก็อาหลานทั้งสามคนไปเล่นน้ำที่สระสนามกรุงเทพกรีฑาบ้าง ที่สระว่ายนํ้าที่สนามกอล์ฟปัญญารามอินทราบ้าง ที่สระสนามปัญญา รามอินทรา เด็กๆ สนุกมาก เพราะมีสไลเดอร์ที่ลงมาจากที่สูงลงน้ำถึง 2 ระดับ หลานๆ กล้าหาญมาก โดยเฉพาะอัลมอนด์สไลด์ลงมาจากที่สูงเป็นตัวอย่าง ให้พี่ตามเลยทีเดียวนะ

ขณะนี้พ่อแม่ของมาญาหลานคนที่ 4 ก็พามาญาไปให้ครูสอนว่ายน้ำ สอน คิดว่าเร็วๆ นี้หลานทั้ง 4 คนก็จะไปลงสระด้วยกันพร้อมๆ กัน

ไม่โรงเรียน

พราลีนหลานคนโตเข้าโรงเรียนตั้งแต่ตอนอายุ 2 ขวบกว่าๆ ตอนเด็ก ขนาดนั้นเธอยังพูดไม่ชัดเลย พ่อแม่พาไปโรงเรียนเลิศจั๊หล้า แถวๆ ถนน เกษตร-นวมินทร์ ถามว่าเธอเรียนโรงเรียนอะไร เธอบอกชื่อโรงเรียน “เยิดย่า” ตอนนั้นเป็นคนขี้อาย ไม่ยอมพูดกับคนแปลกหน้า ตื่นกลัวคนหมู่มาก ครั้งหนึ่ง เธอได้รับรางวัลเรียนดี ครูให้ออกไปรับรางวัลและให้เพื่อนๆ ตบมือให้ เธอร้องไห้โฮใหญ่เลย แต่พอมาทอนหลังจนถึงปัจจุบันอายุ 8 ขวบ เธอกลายเป็นเด็กที่กล้าแสดงออก เต็มบัลเล่ต์โชว์ แสดงบนเวทีคนเดียว คนดูชมเป็นร้อย ได้อย่างสบายๆ และกลายเป็นเด็กกล้าแสดงออกได้ดี

หลังจากเรียนชั้นเด็กเล็กเตรียมอนุบาลที่โรงเรียนเลิศจั๊หล้าแล้ว คุณพ่อคุณแม่ของพราลีนก็ย้ายให้มาเรียนที่ Singapore International School of Bangkok (SISB) และต่อมาหลานคนที่ 2 อัลมอนด์ ตามด้วยหลานคนที่ 3 คือทิมมี ก็มาเรียนที่โรงเรียนนี้ตาม โรงเรียนนี้สอนทั้งภาษาอังกฤษ ภาษาจีนกลาง และภาษาไทย หลานๆ พูดภาษาอังกฤษกันอย่างคล่องแคล่ว คุณปู่คุณตาฟังไม่ออกเลย

ตอนเช้าๆ พ่อแม่พาไปส่งลูกๆ ที่โรงเรียนกันเอง แต่ตอนบ่ายๆ คุณย่าคุณยายจะเป็นคนไปรับเป็นประจำ บอกว่ามีความสุขกับการไปรับหลานๆ กลับมาบ้าน มีหลานๆ นอนหนุนตักกลับบ้านทุกๆ วัน เรื่องไปโรงเรียนนี้ คุณปู่คุณตาไม่ค่อยจะมีส่วนร่วมด้วยเท่าไรนัก

ล่องกระทง

วันลอยกระทงทุกๆ ปี พ่อแม่ของหลานๆ จะพาเด็กไปลอยกระทงกันที่ต่างๆ ที่เราไม่ได้ไปด้วย จนเรามาเป็นสมาชิกสนามกอล์ฟกรุงเทพกรีฑา เขามีกิจกรรมสำหรับครอบครัวสมาชิกให้มาร่วมกันลอยกระทง ปีที่แล้วเราเพิ่งกลับมาจากญี่ปุ่นไปเกิดความคิดซื้อเสื้อสีแดงเป็นทีมของปู่ตายายและหลานๆ มาครบกันทุกคน เราเลยชวนหลานๆ ใส่เสื้อทีมสีแดงไปร่วมลอยกระทงกัน จนสมาชิกคนอื่นๆ สะดุดตา ทักทายด้วยความเอ็นดู สถานที่ลอยกระทงเป็นสระน้ำที่ขุดน้ำไกลกรีนหลุม 3 หลานๆ เพิ่งได้เข้าสนามกอล์ฟเป็นครั้งแรก เห็นกรีนก็ป็นขึ้นไปเล่นให้ถ่ายรูปถือธงที่หลุม 3 ด้วยกัน หวังว่าจะทำให้เกิดแรงบันดาลใจที่ทำให้ต่อไปอยากเล่นกอล์ฟ อาจจะได้น้องพราสินมาเป็นแบบน้องเมย์ เอริยา ก็ได้ ใครจะไปรู้

นักตีกอล์ฟ

ที่โรงเรียน SISB อัลมอนต์ได้มีการเรียนตีกอล์ฟตอนอายุ 5 ขวบ กลับมาบ้านคุณพ่อเขาซื้อไม้กอล์ฟจำลองเป็นพลาสติกมาให้ ทำทางจับดีดูมีแวว ช่วงปลายปี 61 ก็เลยพาไปให้โปรที่สนามไทรพีในสนามกรุงเทพกรีฑาจับให้ ตอนอายุ 6 ขวบ เราก็จะไปนั่งเฝ้าดูเป็นกำลังใจ นั่งคิดถึงตอนเราเริ่มหัดกอล์ฟใหม่ๆ เลยนึกแต่งกลอนขึ้นมาจากที่เห็นหลานหัดกอล์ฟแล้วลูกยังอยู่หนึ่งเฉยนี้เอง หัดเล่นกอล์ฟยากจริงๆ นะ ยังไม่รู้ว่ อัลมอนต์จะสำเร็จหรือเปล่า ตั้งใจว่าเริ่มอัลมอนต์ลองหัดเป็นคนแรก เพราะมีพื้นฐานเคยเรียนมาก่อนแล้ว หากสำเร็จก็จะพาพี่และน้องมาหัดเล่นเพิ่ม จะได้ออกรอบด้วยกันกับคุณปู่ในภายภาคหน้า มาถึงตอนนี้ก็ไม่แน่ใจว่าที่ฝันจะเป็นได้หรือเปล่า เพราะกว่าหลานๆ จะฝึกตีจนเป็นออกรอบได้ ตอนนั้นคุณปู่จะยังมีแรงตีกอล์ฟไหวอีกหรือเปล่า

จัดงานใหม่

เราจัดงานปีใหม่บ้าน แล้วเชิญครอบครัวญาติๆ มารวมกันพร้อมหน้าพร้อมตา จำนวนประชากรที่มาร่วมก็เพิ่มขึ้นทุกปี หลานๆ ตื่นเต้นเป็นพิเศษ เพราะจะได้พบหลานๆ รุ่นเดียวกันเป็นจำนวนมาก เล่นกันสนุกสนาน ตอนหลังๆ นี้หลานพราลีนก็เริ่มมีบทบาทมาเป็นตัวเอกก็เจ้าการจัดการในฐานะเจ้าบ้านเพิ่มขึ้น การจัดงานนี้ก็เ็นบทบาทของลูกๆ ที่มีหลานๆ มาช่วยแล้ว คิดว่าคงจะเป็นการรับมอบคุณกันจากรุ่นสู่รุ่น อีก 10-20 ปีข้างหน้า คาดว่าหลานๆ ของเราจะเป็นผู้จัดต่อไป

เที่ยวต่างประเทศ

พอหลานๆ โตขึ้นมาพอนั่งเครื่องบินได้ พ่อแม่เขาพาลูกๆ เขา (หลานๆ เรา) ไปเที่ยวต่างประเทศ ไปเล่นหิมะ ไปเที่ยวดิสนีย์แลนด์ ไปให้ลูกๆ ได้เห็นที่แปลกๆ สิ่งแปลกๆ ในต่างประเทศ เราปู่กับย่าก็ตามไปด้วยบางครั้ง

ครั้งแรกสุดไปนิวซีแลนด์ ตอนนั้นเราอายุ 66 ปี เกษียณแล้ว ขณะนั้นพราลีนอายุประมาณ 4 ขวบ ส่วนอัลมอนต์ก็เพิ่งจะ 2 ขวบเอง ยังต้องนั่งรถเข็น และต้องอุ้มเป็นครั้งเป็นคราวอยู่เลย คุณปู่ยังจับให้นั่งขี่คอได้เลย คุณพ่อเขา

เป็นคนขับรถเองไปยังเมืองต่างๆ ไปดูสัตว์ ไปให้อาหารสัตว์ เหมือนๆ กับที่เราพาไปตอนเย็นๆ ตอนอยู่ที่บ้านนั้นแหละ แต่เด็กๆ สนุกสนานกันมาก ได้ไปได้เห็นที่แปลกๆ

ปีต่อมาก็ไปนอร์เวย์ ยังไปกับหลาน 2 คนคือพราลีนและอัลมอนต์นี้แหละ กับคุณพ่อคุณแม่เขา เทียนนี่เขาได้ว่าจ้างรถพร้อมคนขับมาจากเยอรมนีมาขับพาเที่ยวไปเมืองต่างๆ ไปดูหิมะ นั่งเรือออกไปดูเหยี่ยว ดูวาฬ ไปพักตามเมืองต่างๆ ตอนนั่งเรือดูเหยี่ยว เรือลำไม่ใหญ่นัก อัลมอนต์กลัว กอดเสียนแน่นเลย แต่ไม่ร้องไห้เพราะชอบเที่ยวที่แปลกๆ ตอนนั่งเรือออกไปดูวาฬ ออกไปคอยที่กราบเรืออยู่ตั้งนานจนเมาอาเจียน ต้องอุ้มกลับมาอนในเรือ แต่ไม่ทันไรก็เห็นวาฬกัน อัลมอนต์ทั้งๆ ที่ยังไม่หายเมาเรือ ก็รีบลุกขึ้นวิ่งออกไปดูด้วย ตื่นเต้นหายเมาไปเลย นี่คือภาพที่จำได้ตอนไปนอร์เวย์

ปีต่อมาไปเที่ยวฮ่องกงกัน คราวนี้จะไปพร้อมกันทั้งครอบครัวหลานปู่และครอบครัวหลานตา แต่เกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันที่ทำให้คุณย่า-ยายไม่สามารถเดินทางไปด้วยได้ ที่ฮ่องกงหลานๆ สนุกกับการไปเที่ยวดิสนีย์แลนด์กันมากๆ ไปพบตัวเป็นๆ ของตัวแสดงในหนังวิดีโอที่เด็กๆ ดูกันเป็นประจำ ได้ดูขบวนพาเหรดของตัวดารานักแสดงพร้อมแสงสีตอนกลางคืนกัน สนุกสนานและประทับใจหลานๆ มาก

อีกปีไปญี่ปุ่น ตอนนั้นก็ไปครบทั้ง 2 ครอบครัวทุกคน มีหลานๆ ไปกัน 3 คน พรานลิน อัลมอนด์ และทีมมี ตอนนั้นทีมมีเพิ่ง 2 ขวบกว่าๆ เท่านั้น ไปเช่ารถ 2 คันขับตามกันไป

อีกครั้งหนึ่งไปเที่ยวสิงคโปร์ พาไปทานอาหารอร่อยๆ และไปเที่ยวกองถ่ายของยูนิเวอร์แซล

ปี 2562 นี้ก็มีโปรแกรมไปเที่ยวอิตาลีมากับครอบครัวลูกชายอีกในเดือนเมษายนที่ผ่านมา เทียนนั้นนอกจากคุณปู่ คุณย่า คุณพ่อ คุณแม่แล้วยังมีคุณตาคุณยายร่วมไปด้วย เทียนกันอย่างสนุกสนานมากเป็นเวลา 2 อาทิตย์ ลูกชายเป็นคนจัดโปรแกรมไปลงที่มิลาน แล้วขับรถไปตามเมืองต่างๆ จากเหนือลงใต้ ส่วนใหญ่นอนในเมืองริมทะเล นอนบ้านพักบนเขา และกลางทุ่งกว้างใหญ่ รู้สึกสบายและดีมาก ๆ อากาศก็ดี อาจจะหนาวสักหน่อย หนีฝุ่น PM 2.5 จากประเทศไทยไป หายใจโล่งปลอดโปร่ง ได้พักผ่อน เล่นกับ

หลานๆ อย่างสนุกสนาน ตอนเช้าๆ ชวนหลานทั้ง 2 คนออกมาเดิน Morning Exercise หรือไม่ว่า Afternoon Exercise เป็นประจำ ประทับใจมากในทุกๆ ที่ที่ไปพัก แต่ที่น่าสนุกสนานและประทับใจที่สุดคือที่ Tuscany ไปนอนที่บ้านกลางทุ่งกว้างใหญ่อยู่ 2 คืน เช้าตื่นขึ้นมาก็ชวนหลานๆ Morning Exercise เดินไปทั่ว กลับมาที่ลานกว้างที่บ้านพัก เด็กๆ ก็กระโดดเพื่อถ่ายรูป และทำคุณปู่กับคุณย่ากระโดดแบบหลานๆ บ้าง เลยจับมือกันกระโดด อาศัยที่เป็นนักกีฬาเก่าก็คิดว่าย่างไหว ตั้งท่ากระโดดแบบตอนเล่นบาสเกตบอลสมัยเด็กๆ หลานๆ ตบมือชมใหญ่เลย บอกคุณปู่คุณย่ายังกระโดดไหวนะ นี่อายุตั้ง 72 ปีแล้วยังโดดสู้กับเด็กๆ ไหวอยู่เลย เจ๋งไหมเนี่ย

นี่คือเกร็ดเล็กๆ น้อยๆ ของชีวิตคุณปู่คุณตาที่ได้มีโอกาสได้ “อยู่กับหลาน” เพื่อนๆ บอกว่า ตอนนี้เขายังเด็กอยู่ก็รีบๆ หากความสุขร่วมกับเขาเสีย อีกไม่กี่ปีเมื่อเขาโตขึ้นแล้ว เขาก็ไม่มาใกล้ชิดมาเล่นกับเราต่อไปแล้ว ไปกับเพื่อนสนุกกว่าอยู่กับคนแก่ สวัสดิ์

3 อยู่กับเพื่อน

“มิตรภาพ” แล้งดงามและยิ่งใหญ่
 ไม่ใช่ใครจะประสมทบทวนได้
 ใช้เวลานานาตาลานเท่าไร
 ต้องรับรู้ด้วยหัวใจจึงได้มา
 “เพื่อน” ที่ดีมีแต่จะขอมให้
 ทั้งหัวใจดวงแก้วในผืนดิน
 ดอบนาน้ำจืดอื่นในเวลา
 ที่ร้านนี้ไม่ประสาดินผิวดิน
 เฝ้ามองใจในทิวที่เรารู้
 และแบ่งมาตราทุกที่ไม่ขอมนำง
 ทั้งถิ่นฐานทุกถิ่นไม่จืดจาง
 พร้อมในแสงกว้างกระจ่างใจ
 มีเพื่อนดีมีรับไม่เหมือนได้แก้ว
 มริทฐ์ผ่องแผ้วแควภาวโส
 รอกันมาสิ่งล้ำค่าดังนี้ไว้
 เม้นไซดดีมีชัยตลอดกาล

เรื่องเพื่อนเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่เราขาดไม่ได้ เป็นเรื่องหนึ่งได้เขียนไว้ในหนังสือครบรอบอายุ 60 ปี ก็ขอมาเขียนต่อ ตอน 60 ถึง 72 ปี มีความเปลี่ยนแปลงที่เห็นปรากฏอยู่อย่างชัดเจนว่า หลังวัยเกษียณ 60 ปี เพื่อนเก่าๆ ตั้งแต่สมัยเป็นนักเรียนในช่วงต่างๆ ก็กลับมาเจอกันและคบหากันมากขึ้น อาจมาจากที่มีเวลาว่างไม่ได้ทำงานกันจริงจังแล้ว บางคนในสมัยเป็นนักเรียน ตั้งหน้าตั้งตาเอาแต่เรียน มาตอนนี้เปลี่ยนไป กลายเป็นคนที่ชอบมาร่วมกิจกรรม บางคนเคยส่ำมะเลเทเมาก็หายไป บางคนก็มีข่าวว่าลาจากพรรคพวกไปแล้ว บางคนก็เก็บตัว ไม่ใช่เปื้อนเพื่อน แต่มาพบปะสังสรรค์ไม่ไหวแล้ว ถึงเวลาที่ต้องเก็บเนื้อเก็บตัว การสังสรรค์ในกลุ่มเพื่อนรุ่นต่างๆ ก็มีบ่อยขึ้น ผู้ที่ยังเหลืออยู่ก็มาเจอกันมากขึ้น

เพื่อนนักเรียนที่นครสวรรค์

นครสวรรค์เมืองดนดินก้นที่กอด
ทั้งการรื่นการเล่นเด่นดนตรี
ลัทธิกษัตริย์อันรุ่ม “น.ว.1”
มีต้นน้ำกว่าน้ำล้นแม่น้ำมา
กลับมาเจอกันเก่าเราเคยอยู่
แต่ลัทธิกษัตริย์ม่วงขาวยังเฝ้าเรือน

มีโรงเรียนอันเลิศเลิศศักดิ์ศรี
ดุริยางค์ดีโด่งดังทั้งนครา
เคยถนัดโรงที่อกลือเลื่องดีกามา
ยังจำจากรักไฉไลลิ้มลิ้น
ทุกอย่างดูเมลิ้นไม้แทมไม้เนมือน
ยังดงเนมือนองเดิมไม้เมลิ้นไม้

เพื่อนที่พูดถึงกลุ่มแรกคือกลุ่มเพื่อนตั้งแต่ที่นครสวรรค์ มีทั้งเพื่อนนักเรียนที่เรียนชั้นมัธยมและเพื่อนที่รู้จักมักคุ้นกันและเล่นกีฬาไปด้วยกัน ตั้งแต่เด็กๆ

เพื่อนนักเรียนมัธยมก็คือเพื่อนนักเรียนโรงเรียนนครสวรรค์ที่เรียนชั้น ม.6 ด้วยกันเมื่อปี 2505 ประมาณ 50 กว่าปีที่แล้ว เพื่อนๆ รุ่นนี้ที่อยู่ที่นครสวรรค์เขาก็นัดรวมกันสังสรรค์กันมาก่อนวัย 60 แล้ว ต่อมาเขาก็รวมกลุ่มที่รวมเรียนต่อชั้น มศ.4 และ มศ.5 เข้ามาด้วย เรียกชื่อว่า “กลุ่มม่วงขาว 05-ใบสัก” พอหลังวัย 60 ปีก็มีเพื่อนมากขึ้น เราก็ไปร่วมด้วยแทบทุกครั้ง และหลังจากเรามีกิจกรรมไปมอบทุนให้ที่โรงเรียน ก็ถือโอกาสชักชวนเพื่อนๆ ไปร่วมกิจกรรมด้วย การไปสังสรรค์กับเพื่อนๆ ประจำปี ก็จะเดินทางจากกรุงเทพฯ ไปตอนเช้า รวบรวมพรรคพวกที่อยู่กรุงเทพฯ เดินทางไปด้วยรถตู้ ตอนต้นๆ ก็มีการสังสรรค์กันตอนค่ำๆ เลิกงาน 4 ทุ่มก็เดินทางกลับกรุงเทพฯ พอระยะหลังอายุใกล้เลข 7 ก็เปลี่ยนเป็นมาเลี้ยงสังสรรค์กันตอนกลางวัน ก็สะดวกขึ้น ออกจากกรุงเทพฯ แต่เช้า ปายๆ หลังเลิกงานก็เดินทางกลับ

เมื่อมาเจอกัน ก็เปิดก๊วนย่อยขึ้นมาใหม่คือกลุ่มเพื่อนร่วมรุ่นที่กรุงเทพฯ ก็มีการนัดเพื่อนๆ ที่อยู่กรุงเทพฯ มาพบปะกินข้าวกลางวันด้วยกัน ราวๆ 3-4 เดือนต่อครั้ง มีเพื่อนๆ มาร่วมกันประมาณครั้งละ 10-20 คน มีเพื่อนสัตวแพทย์ชื่อ “สุวิทย์” เป็นแกน ในอดีตเขาเป็นหัวหน้าชั้นและเป็นนักกีฬา เพื่อนฝูงเชื่อถือ เลยกำหน้าที่เป็นหัวหน้ารุ่นที่กรุงเทพฯ ต่อไป โดยปริยายด้วยความเต็มใจ ตอนหลังพวกเพื่อนที่นครสวรรค์ก็ส่งตัวแทนมาร่วมด้วย รวมกันนั่งรถมาตอนเช้ามาร่วมกินข้าวเที่ยงกัน แล้วก็เดินทางกลับ

มีข้อสังเกตบางประการที่น่าสนใจ เช่น เพื่อนๆ ร้องเพลงเก่งกันมากขึ้น สมัยเด็กๆ ไม่เคยรู้ว่าเพื่อนเราบางคนนี่เป็นนักชอกร้อง ไม่แสดงออกตอนเด็กๆ บางคนตอนเด็กชอกร้องเพลงลูกทุ่งมาตอนนี่เปลี่ยนมาชอบลูกกรุง มีเพื่อนบางคนชอบสีแดง บางคนชอบสีเหลือง ทั้งๆ ที่ตอนเรียนด้วยกัน สมัยเกือบ 60 ปีที่แล้ว เราไม่มีกีฬาดี แต่เราก็พยายามที่จะไม่คุยกันเรื่องสีที่แตกต่างกัน เพื่อนบางคนสมัยตอนเด็กๆ ไม่ค่อยชอบเรียน เรียนจบมาแบบเส้นยาแดง ตอนนี่กลับมาชอบเรียน ยังคงเรียนปริญญาเอกอยู่จะเป็นดอกเตอร์เร็วๆ นี้แล้ว มันก็เป็นเช่นนั้นเอง เพื่อนบางคนเลือกคบคน ไม่มาสูงส่งกับเพื่อนๆ ทั้งหลาย แต่หากมีเพื่อนที่มีฐานะดี มีชื่อมีเสียงระดับประเทศมาแล้วละก็ เป็นต้องออกหน้าออกตามาด้วยทุกที ไม่รู้จะเอาอะไรกันนักกันหนา อายุปุ่นนี้แล้ว

โรงเรียนนครสวรรค์มีการจัดงานสังสรรค์ศิษย์เก่าประจำปีมาทุกๆ ปี ในเดือนธันวาคมใกล้สิ้นปี เราไปร่วมงานด้วยเป็นครั้งเป็นคราว เพราะงานจัดตอนค่ำๆ เลิกเอาตอนดึก บางปีไปร่วมงานกลับกรุงเทพฯ ถึงตี 2 เลยไปร่วมงานน้อยลงๆ มาเมื่อปี 2560 เพื่อนที่นครสวรรค์บอกมาล่วงหน้าว่าทางคณะกรรมการจัดงานโหวตกันให้เราเป็นคนกล่าวเปิดงานสังสรรค์ประจำปี ทั้งนี้เนื่องจากเราได้ไปบริจาคเงินเพื่อการศึกษาและส่งเสริมการศึกษาในนามมูลนิธิกลุ่มที่มรวมใจติดต่อกันมานานกว่า 10 ปี เพื่อนๆ ดีใจอยากให้เราไปเพื่อเป็นเกียรติเป็นหน้าเป็นตาของรุ่น เราก็ไปตามความต้องการของเพื่อน และดีใจที่เพื่อนเก่าๆ ของเราเห็นเราเป็นหน้าเป็นตาให้รุ่นของเราได้ มีความต้องการให้เราเป็นประธานรุ่น แต่เราต้องขอปฏิเสธเพราะอยู่ไกล ไปมาไม่สะดวก และเห็นคนอื่นเหมาะสมกว่า ขอให้เราทำประโยชน์ให้เพื่อนๆ ตามสะดวก และตามควรก็เพียงพอแล้ว เรื่องได้หน้าได้ตานั้นเราไม่ต้องการมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว เพื่อนเรารู้ดี

งานพบกินข้าวสังสรรค์กันนี้ก็คงจัดกันไปเรื่อยๆ จนกว่าไปร่วมงานกันไม่ไหวหรือไม่มีแกนนำผู้จัดแล้ว หวังว่าคงจัดกันไปอีกอย่างน้อย 10-15 ปี นะเพื่อน

นอกจากเพื่อนที่เรียนมาด้วยกันจากโรงเรียนนครสวรรค์แล้ว ยังมีเพื่อนต่างโรงเรียนแต่เคยเล่นกีฬาผ้ามัดด้วยกัน ก็มาเจอกันโดยบังเอิญที่เมืองนครสวรรค์ เขาเป็นรองนายกเทศมนตรีกันทั้งคู่ เลยทักทายกันอย่างสนิทสนม คนหนึ่งเล่นกอล์ฟด้วย ครั้นต่อมาเลยหิ้วถุงกอล์ฟไปด้วย ไปตีกับเพื่อนเก่า ทุกครั้งที่ไปนครสวรรค์ และต่อมาเพื่อนก็พาไปพบนายกเทศมนตรี ซึ่งเป็นรุ่นน้องที่โรงเรียนนครสวรรค์ ครั้นต่อๆ มาไปนครสวรรค์ที่ไร เป็นต้องแวะหาแวะพบ ไม่งั้นเขาโกรธเอา

เมื่อไม่นานนี้เพื่อนที่เป็นรองนายกฯ คนนี้ก็โทรมาขอให้ไปช่วยวางแผนขยายระบบประปาและโรงกรองประปาของเทศบาล บอกให้มาช่วยบ้านเกิดบ้าง หลังจากไปทำที่บ้านโน้นเมืองนี้มาเยอะเยอะแล้ว เลยไปให้บริการ ก็ได้มีโอกาสมาทำงานที่บ้านเกิดครั้งแรก

เพื่อนนักเรียนเตรียมอุดมฯ

เราเตรียมอุดมศึกษาเราารวมใจ พระเกี้ยวเราแน่นพรชังจากสวรรค์
 ลีลามพูชาติคู่ใจมองพรรณ นันมิ่งพวงกุญแจอยู่คู่อร่า
 เรือนเราเด่นเล่นเรดก็ฟ้าลือต นางจะทอดใจทุกผู้รักมา
 ไตรนพามเนจิดาเกียรติ ต.อ. อ่างอร่า ทักหาใจเราพร้อมขอมพลี

ขอเริ่มโดยนำเพลงโรงเรียน ต.อ. ขึ้นต้นเพื่อเตือนใจระลึกถึงภาพและเหตุการณ์เก่าๆ

มาเรียนที่โรงเรียนเตรียมอุดมเมื่อปี 2506-2507 อยู่ 2 ปี เป็นรุ่นที่ 26 ปีแรกเรียนชั้น มศ.4 อยู่ห้อง 84 พอปีที่ 2 ชั้น มศ.5 เรียนห้อง 136

เป็นประธานสีเขียว ชนะเลิศกีฬาวิ่งสามสระ เมื่อปี 2507

สำหรับรุ่น ต.อ.26 ก็มีการคัดเลือกตั้งประธานและคณะกรรมการรุ่น เพื่อทำกิจกรรม โดยเฉพาะการจัดงานสังสรรค์รุ่น ต.อ.26 ประจำปี ซึ่งจัดกันมานานก่อนวัย 60 แล้ว จำนวนผู้ไปร่วมงานก่อนหน้านี้ก็ไม่มากนัก ส่วนใหญ่หน้าเก่าๆ แต่พอหลังวัย 60 เพื่อนๆ ก็ทยอยมาร่วมงานกันมากขึ้นๆ กิจกรรมในงานก็มีมากขึ้นตามวัย โดยเฉพาะพวกกลุ่มผู้หญิงพออายุมากเข้า การแสดงออกก็มากขึ้นตามอายุ คุณนั้นทวดตีแฟนเรา เมื่อตอนจัดงานปีแรกๆ ก็ยังไม่ค่อยได้ไปร่วม เพราะเพื่อนๆ สายศิลป์ยังไม่ค่อยไปกันมากนัก แต่มาภายหลังฝ่ายศิลป์มาเป็นแม่งานด้วย เลยไปด้วยกัน ปีที่ผ่านมาก็ไปร่วมรายการกับเขาอย่างสนุกสนาน มีการไปซ้อมร้องเพลงพร้อมเต้น Line Dance กับเขาด้วยอีกต่างหาก กลายเป็นดาราไป รายละเอียดอ่านได้ตอน A Star is Born ตอนเจ็ดสิบ

การมีแฟนและภรรยารุ่นเดียวกันเป็นเรื่องที่ถูกกล่าวขวัญถึงบ่อยๆ ในรุ่นเดียวกันที่ไปร่วมงานมีอยู่ไม่กี่คู่ บางปีก็ถูกเรียกออกไปสัมภาษณ์ด้วยความเห็นอกเห็นใจว่าเป็นไบบ้างที่แต่งงานกับเพื่อนรุ่นเดียวกัน บางปีก็มีรางวัลให้ เช่น รางวัลไปนอนฮันนีมูนที่รีสอร์ททิวใจใสที่เชียงใหม่ บางครั้งก็โดนประณามว่าเอาเพื่อนมาเป็นเมีย ก็แล้วแต่จะว่ากันไป ทำใจได้มาถึงปานนี้แล้ว แต่ก็ดีไปอย่างที่ไม่คาดกัน พุดกันฟังกันรู้เรื่องราวดี

ที่นี้มาถึงเพื่อนร่วมห้อง 136 ซึ่งส่วนใหญ่เป็นหมอ มีการนัดกันครั้งแรกก็ตอนเพื่อนชื่อจอน อิงภากรณ์ได้เป็น สว. ชวนอาจารย์สุนทรี อาจารย์ประจำชั้นมาร่วมด้วย เพื่อแสดงความยินดีกับจอนที่ได้เป็น สว. แต่นัดแล้วเจ้าตัวไม่มาโดยไม่รู้สาเหตุ แต่ที่ได้จากการนัดกันครั้งนั้นก็คือได้มาเจอกันและรู้ทางติดต่อกัน เพื่อนที่เป็นหมอก็ติดต่อกันบ่อยหน่อย ขอคำแนะนำปรึกษาบ้าง ไปหาตามโรงพยาบาลหรือขอคำแนะนำออนไลน์บ้าง มาช่วงหลังเพื่อนที่ไปตั้งรกรากที่ต่างประเทศกลับมาเมืองไทย ก็นัดพบกันนัดทานข้าวกันมากขึ้น พอมีการนัดพบกันก็คิดถึงอาจารย์สุนทรีที่เป็นอาจารย์ประจำชั้น ก็เรียนเชิญอาจารย์มาทานกลางวันด้วยกันบ่อยๆ ตอนนี้อาจารย์อายุ 90 กว่าปีแล้ว แต่ยังแข็งแรง ไปไหนมาไหนยังไหว ที่สำคัญคือใจอาจารย์ท่านแข็งแรงเกินอายุเสียอีก สถานที่ที่เรานัดทานข้าวกันตอนแรกๆ ก็คือภัตตาคารชายทะเลจันทร์เพ็ญ ที่ทุกคนรู้จักดี เพราะเราเคยมีการเลี้ยงสังสรรค์กันตั้งแต่สมัยยังเรียนด้วยกันอยู่ ต่อมาก็ย้ายมาที่ร้านวีรสตรีที่ถนนวิทย์ ที่วีระและสุวิมลเป็นเจ้าของซึ่งเป็นเพื่อนรักกัน เป็นนักเรียน ต.อ.26 และเป็นอีกคู่หนึ่งที่แต่งงานกันในวัน

เมื่อตอนเรียนหนังสือด้วยกัน เพื่อนนักเรียนชายกับเพื่อนนักเรียนผู้หญิงไม่ค่อยได้มีโอกาสได้พูดคุยกันสักเท่าไรนัก ตามธรรมเนียมนักเรียนผู้หญิงและนักเรียนผู้ชายสมัยนั้น บวกกับกฎระเบียบที่เข้มของโรงเรียนเตรียมอุดมฯ ที่ถึงแม้เป็นสหศึกษาก็มีระเบียบห้ามควบคุมอย่างเคร่งครัดในการพบปะพูดคุยหยอกล้อกันระหว่างนักเรียนหญิงกับนักเรียนชาย บางคนรู้ว่าอยู่ห้องเดียวเรียนด้วยกันอยู่หนึ่งปี แต่พูดกันไม่กี่คำเอง แต่พอมาถึงตอนนี้สู่วัยด้วยกันแล้วถึงได้มารู้ว่าพูดเก่งๆ กันทั้งนั้น โดยเฉพาะพวกที่เป็นหมอด้วยละก็มองเราเป็นคนใช้คอยถามไถ่ดูอาการเสมอๆ

เมื่อ 2 หรือ 3 ปีก่อน (จำไม่ค่อยได้แล้ว) เพื่อนหมอด้วยสุวทนา เธอเป็นเจ้าของสวนทุเรียนอยู่เมืองจันทร์ ชวนพวกเราไปเที่ยวเมืองจันทร์และไปกินทุเรียนที่สวนของเธอ พวกเราจัดรถตู้ไปพร้อมกัน 2 คันรถ ไปค้างคืนหนึ่งคืน เพื่อนหมอด้วยเรียนห้อง 136 อีก 2 คนที่อยู่แถวนั้น (จิตราและชัยสิทธิ์) ก็มาร่วมด้วย พวกเราขอไปกินทุเรียนกันที่สวนหมอด้วยสุวทนา แต่หมอด้วยจิตราและหมอด้วยชัยสิทธิ์ก็ชวนทุเรียนเต็มรถไปด้วย บอกว่าคนใช้เอามาฝากเยาะเย้ยเลยลามปากพวกเพื่อนที่ไปด้วยเต็มที่แล้ว ในอารมณ์ร่วมกันตอนนั้นก็มีการนัดกันที่จะไปเที่ยวกันใหม่อีก ชูชาติเป็นวิศวกรชาว จ.น่าน ก็เสนอพาพวกเราไปเที่ยวเมืองน่าน ไปดูต้นชมพูภูคาที่หาดูที่ไหนไม่ได้นอกจากเมืองน่าน เนื่องจากไปน่านต้องไปด้วยเครื่องบินและเดินทางไกล อาจารย์สุนทรีเลยไม่ได้ไปด้วย แต่คนไปก็ได้สนุกสนานกันเต็มที่และประทับใจมาก

จากที่นาน หมอวิชาญ เจ้าพ่อเมืองเพชรก็อาสาพาเพื่อนไปพักผ่อน กินปูนอนดูทะเลที่บ้านพักของเขาที่ชะอำ จัดกันไป 2 คัณรตุเมื่อเดือน ธันวาคมปี 2561 ที่ผ่านมานี้เอง ก็ตกลงกันไว้ว่าเดือนเมษายนปี 2562 นี้ จะไปถล่มสวนทุเรียนของหมอสุวัทนาต่อที่เมืองจันทน์ที่เคยไป คราวนี้บอก จะพาไปนอนที่เกาะช้างด้วย ตอนแรกก็เกรงว่าอาจารย์สุนทรซึ่งตอนนี้อายุ 90 ต้นๆ แล้วจะไปไหวไหม พออาจารย์ได้ยินก็บอกไปด้วยๆ อยากไป เทียวเกาะช้างมานานแล้ว ก็เลยตกลงตามนั้น

พูดถึงอาจารย์สุนทรซึ่งเป็นอาจารย์ประจำชั้นห้อง 136 ของเรา ถึงแม้ อายุมากแล้ว แต่ใจสู้อยากไปเที่ยวกับพวกเรา ลูกชายอาจารย์ท่านก็เป็นหมอ เป็นลูกศิษย์ของหมอบุญชูเพื่อนห้อง 136 โดยปกติจะไม่ยอมให้อาจารย์ไปไกลๆ แต่พอรู้ว่าไปกับลูกศิษย์ห้อง 136 ปี 2506 ที่มีหมอไปเพียบ แถมเป็นอาจารย์หมอ ด้วยก็สบายใจ ใ่วางใจไปกับพวกเรา หวังว่าเราคงไปเที่ยวกันเป็นประจำ อย่างน้อยปีละครั้ง จนกว่าไปไม่ไหว

เพื่อนนักเรียนเตรียมอุดมฯ ห้อง 84 สมัยปี มศ.4 ยังนัดกันได้แต่เพียง มาทานอาหารด้วยกัน โดยไปรับไปเรียนเชิญอาจารย์พะเยาว์ อาจารย์ประจำชั้น มาทานกลางวัน ปี 2561 นี่ก็เป็นปีที่ 3 แล้ว หวังว่าคงมีนัดกันต่อไป เช่นเดียวกันและคงมีการขยายกิจกรรมไปเที่ยวต่างจังหวัดด้วยกันเพิ่มเติม เช่นเดียวกับพวกเพื่อนห้อง 136 หมอพิติที่พูดถึงหลายๆ ตอนในหนังสือเล่มนี้ ก็เป็นเพื่อนร่วมห้อง 84 นี้เอง

นอกจากเพื่อนร่วมชั้นเรียนที่มีการพบปะสังสรรค์และเที่ยวด้วยกัน ยังมีเพื่อนนักเรียนเตรียมอุดมฯ รุ่น 26 อีกกลุ่มหนึ่งที่เป็นนักกอล์ฟ ประมาณเกือบ 30 คน มีรายการนัดตีกอล์ฟกันอยู่เป็นประจำทุกเดือน สนามที่ตีกันบ่อยๆ เป็นประจำก็คือ ที่สนามกอล์ฟกรุงเทพกรีฑาที่มีคนเป็นสมาชิกอยู่ 3 คน รวมทั้ง ตัวเราเองด้วย นัดกันมาตีกันมากกว่า 2 ปีแล้ว สมาชิกก็ค่อยๆ ร่อยหรอไป ไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะอะไร น่าจะเป็นเพราะสูงวัยขึ้น บางคนคงยกไม้ไม่ค่อย จะไหวแล้ว บางคนก็คงกลัวเสียสตาจค์ให้เพื่อน หรือบางคนมีอย่างอื่น ที่เล่นสนุกกว่าก็ไม่รู้ได้

เพื่อนวิศวะ จุฬาฯ รุ่น 08

แต่ก่อนเก่าเราอยู่กันไกลห่าง
ในคณะวิศวกรรมศาสตร์
ตอนนั้นเรากันมากกว่าร้อย
ไล่ไล่ชื่อเต็มไปหมด
พอมีสองปีเข้าทำแล้ว
ยกพวกพาต๋นกันมันเหลือดี
กิจกรรมทำไว้ไม่กี่สัปดาห์
ถูกจารึกมันนานเล่าหนา
เราต่างแยกจากกันไปแต่ไม่ห่าง
มันไม่ในใจไม่โตไกลมา
ตรงเวลาอายุครบแล้ว
รวมพวกพ้องไม่ขาดดกมล
เรื่องต๋นนั้นยังมีเรื่องต๋นอีก
กลืนไม่เหมือนเด็กกันใหม่ไม่ดราม่า
ตอนนั้นรวมกันใหม่ในสังคม
คนต่างไม่จากกันต๋นแม่ต๋น
ตอนนั้นไม่แก่ต๋นต้องกัน
นางทุกคนอยู่รอดไม่กอดใจ
ในมีแรงเพ็งกันอยู่
เก่ากับยังนะได้ไม่อาทร

ต๋นแม่ต๋นต่างเอ็นท์กันมาช่วยอาศัย
เมื่อนั้นในรั้วจามจุรีชิม
ผูกไทน้อยตราพระเกี้ยวที่เจ้าไชย
เฮฮาอยู่ทั่วจุฬาฯ ไตรภักดี
เมื่อนักเลงวางท้องเรื่องต๋นดี
แล้วสุดที่จะทำใจในชะตา
เพื่อให้อ้อมเพื่อนถูกกันต๋นกันหนา
นานเกินกว่าน้ำจืดไม่มีดาบ
ต๋นแม่ต๋นต่างไม่ลืมเพื่อนไม่เลือนหาย
มันก็ตาบอดนางกันกลางต๋น
พวกเพื่อนเก่าเรามารวมกัน
สร้างกุศลบุญคุณทางธรรม
น้อมอกรอมสัจจนันต์กัน
สมณนามว่าเราเหล่าทหาร
ด้วยดวงจิตที่ขังไม่ตก
ร่วมต๋นร่วมสัจจนันต์กัน
อย่าในล้มลาล่วงดวงแจ่มใส
รับจากไม่ตกคนด้นกลาง
ในใจผู้ต๋นต๋นต๋น
ก็ร้อยก่อนล่วงแล้วด้อยเราเอง

ขึ้นต้นด้วยบทกลอนที่เราแต่งเมื่อสัก 12 ปีที่แล้ว ในงานสังสรรค์ประจำปี ที่เขื่อนศรีนครินทร์พร้อมรายการต๋นของรุ่น ตอนนั้นพวกเราอายุครบ 60 ปีกันเป็นส่วนใหญ่แล้ว เรานึกลำดับเหตุการณ์ที่พวกเราต่างอยู่ต่างมี วิถีกรรมวิธรร่วมกันมา ตั้งแต่ตอนเริ่มมาเป็นเพื่อนกันในคณะวิศวกรรมศาสตร์ ตั้งแต่เมื่อปี 2508 จนถึงตอนนั้นรวมเวลาประมาณ 40 ปี ได้แล้ว ปีนั้นไกรสิทธิ์ เป็นผู้ว่าฯ ต่อจากบิ๊ก-สิทธิพร

ตอนนั้นเพื่อนร่วมรุ่นก็ลาจากไปหลายสิบคนแล้ว มีบางคนพูดว่า ทำไม พวกวิศวะ ตายกันเร็วอายุสั้นกันมากจัง อาจจะเป็นเพราะพวกเราสำมะเลเทเมา มากกว่ากลุ่มอื่นหรืออาจเป็นเพราะเราผู้ชายมาก ซึ่งปกติตามสถิติผู้ชายมัก ตายเร็วกว่าผู้หญิง ทั้งรุ่น 400 กว่าคน มีผู้หญิงแค่ 5 คน เป็นชนกลุ่มน้อย ประมาณ 1% ของประชากรชาววิศวะ 08 แต่หากนับดูตามสัดส่วนก็ไม่เบา ผู้หญิงร่วมรุ่นเอ็นท์ติดเข้ามา 4 คน ตายไปหนึ่งคนขณะที่เรียน มีรุ่นที่เอ็นท์ เข้าปีก่อน แต่ไปเรียนเอเอฟเอสกลับมาช่วยในรุ่นอีก 1 คน ตอนนี้ตายไปแล้ว 2 คน ก็ถึง 40% เชียวนะไม่เบาเลย

เพื่อนวิศวะ เป็นกลุ่มเพื่อนที่เราสนิทชิดเชื้อ มีการติดตามไปมาหาสู่กัน มากกว่ากลุ่มอื่น กลุ่มใหญ่ก็เป็นกลุ่มเพื่อนร่วมรุ่นทั้งหมด กลุ่มย่อยลงไปก็มี กลุ่มที่เล่นกีฬาบาสเกตบอลมาด้วยกันและกลุ่มที่ทำธุรกิจและทำงานด้วยกัน กลุ่มที่เล่นกอล์ฟด้วยกัน ซึ่งบางคนก็ Common อยู่หลายกลุ่ม

เป็นธรรมเนียมที่เรามีการจัดพบปะ

สังสรรค์กันเป็นประจำ มีการเลือกประธานรุ่น ขึ้นมาทำหน้าที่เป็นแกนนำทำกิจกรรมของรุ่น ประธานรุ่นจะอยู่ในวาระ 2 ปี ห้ามติดใจอยู่ต่อ จึงไม่มีการหาเสียงกัน เราก็เคยเป็นประธานรุ่นมา สมัยหนึ่งแต่ก่อนอายุ 60 ปี มีการจัดสังสรรค์

ประจำปีกับการทำบุญให้เพื่อนๆ ที่ตายกันไปก่อน นี่เป็นภาคบังคับที่ทุกๆ ปี ต้องมีรายการนี้ มีการจัดเล่นกอล์ฟในรุ่นและตอนยังไม่เกษียณกันก็มีการจัดกอล์ฟหาเงินมาเป็นค่าใช้จ่ายในการทำกิจกรรมรุ่น มีการจัดเสวนาโดยเชิญผู้ที่สนใจมาพูดมาบรรยายให้เพื่อนๆ ฟัง และอื่นๆ ตามแต่ประธานและคณะกรรมการรุ่นแต่ละปีจะคิดทำ

ภายหลังวัยเกษียณเจ้าสัวประจำรุ่นชื่อวิวัฒน์-บุญถาวรได้รับเลือกให้เป็นประธานรุ่น ปีนั้นก็มีกิจกรรมหลากหลาย และมีการจัดงานเลี้ยงรุ่นประจำปี ที่สวนลุมฯ มีการจัดทำหนังสือสัมภาษณ์เพื่อนๆ ที่ยังมีชีวิตอยู่ทุกคน เรื่องที่ประทับใจครั้งหนึ่งในชีวิต ได้เขียนบทกลอนเล่าถึงความประทับใจของเรา ครั้งหนึ่งในชีวิตลงในหนังสือเล่มนั้น

วิศวะ จุฬาฯ น่าดูเด่น
สอบได้ทุนไปนอกยังบอกบาย

พอศูนย์แปดเอ็นท์มากกว่าสี่ร้อย
ใส่เสื้อซิปเดินไปมาทำหน้าที่เป็น

บูมบาลากาเรารวมใจร้องไปทั่ว
เลือดหมูเราตีเด่นเล่นประชัน

พอปีสองพองโตโก้และกร่าง
สปิริตเลือดหมูเข้มเต็มพลัง

สไตรค์เพื่อนถูกทัณฑ์ไม่หวั่นเกรง
ก็จวนเจียนจอดไม่แจวแล้วนะเรา

ได้ร่ำเรียนวิชาโยธาศาสตร์
ปริญญาเอกได้มาพาผูกพัน

ใช้ความรู้บริการงานปรึกษา
ก่อกำเนิดกิจการงานถาวร

ในการนี้ศูนย์แปดเป็นแกนหลัก
ปัจจุบันที่หนึ่งซึ่งเป็นไทย

พัฒนาออกสู่ต่างประเทศ
ใช้ประสบการณ์จากงานบ้านของเรา

ปีสามหกได้เป็นวิศว์ดีเด่น
ได้รับโหวตเลือกให้ใช้บังเอิญ

ปี 50 มีอายุครบห้ารอบ
เขาเล่าเรื่องตัวคนตนของเรา

ประทับใจมีคนสนใจอีก
เขียนเป็นมุขเรื่องเพื่อนกันเลื่อนไป

ฝันจะเป็นชาวจุฬาฯ มานานหลาย
ทั้งใจกายเป็นจุฬาฯ มาก่อนเอ็นท์
ผูกไทห้อยตราพระเกี้ยวเทียวโซว์เด่น
เข้ายันเย็นในจุฬาฯ เฮฮากัน

ไม่เคยกลัวเกมกีฬาหาเคยหวั่น
ทั้งน้องพี่เชียร์กันอ้อมจรรยพั่ง

ชอบอวดอ้างพองโตดูโก้ขลัง
ไม่หยุดยั้งยกพวกตีศักดิ์ศรีเรา

ใจนักเลงไม่เข้าสอบตอบโต้เขา
เป็นเรื่องเล่าขานกันมาอีกช้านาน

มีโอกาสต่อยอดไปได้ดังฝัน
เข้าสร้างสรรควิชาชีวิศวิศวกร

ชวนเพื่อนมาร่วมสานสโมสร
เป็นกลุ่มก้อนวิศวกรของคนไทย

ได้ชวนชักพรรคพวกสานให้การใหญ่
ให้ภูมิใจผลพูนศูนย์แปดเรา

เริ่มจากเขตเพื่อนบ้านงานของเขา
เสริมนำเอาไปพัฒนาพาเจริญ

เพื่อนช่วยเซ็นเสนอไปให้สรรเสริญ
ได้รับเชิญเป็นคนแรกศูนย์แปดเรา

ด้วยความชอบเขียนเรื่องเฟื่องกับเขา
ให้พวกเขาไปอ่านเล่นเย็นเย็นใจ

ตั้งใจปลีกเวลามาเริ่มใหม่
เพื่อเอาไว้อำความหลังครั้งยังเรียน

ต่อมาเพื่อนวิวัฒน์ประธานรุ่นจัดงานรุ่นที่ยิ่งใหญ่ในเวทีสวนลุมฯ เราได้ถูกขอร้องให้ช่วยเขียนกลอนชักชวนเพื่อนมาร่วมงานและสรรเสริญเพื่อนที่ได้รับเลือกเป็นวิศวกรดีเด่นของคณะวิศวกรรมศาสตร์ เลยขอถือโอกาสนำบทกลอนนั้นมาลงไว้

วิศวกรดีเด่น	ใครได้เป็นเกียรติศักดิ์ศรี
ศูนย์แปดเรามีดี	ได้เป็นที่ตั้งเจ็ดคน
คนแรกคือประเสริฐ	ได้เป็นเลิศไชนงน
รวบรวมปัญญาชน	กว่าพันคนร่วมกิจการ
วิศวกรที่ปรึกษา	เพื่อนศรัทธาร่วมสมาน
วิชาชีพสร้างผลงาน	ในวงการรู้ทั่วไป
สองคือฐิระวัตร	รองปลัดมหาดไทย
โยธาธิการใหญ่	งานฝากไว้ชื่อขจร

ผู้ว่าสองจังหวัด
เจียวไข่มื่นใบร้อน
สามคือครูธงชัย
ผลงานทางวิชา
งานทางวิจัยเด่น
นักสิ่งแวดล้อมเก่า
สี่คือคุณไกรสิทธิ์
เป็นถึงท่านผู้ว่า
ใส่ใจในธรรมะ
จิตว่างไม่ยึดตน
ห้าคือเพื่อนวิวัฒน์
สร้างชื่อบุญถาวร
สร้างสรรค์ผลงานเด่น
สาขามีทั่วไป
หกคืออดีตเทพ
ปิโตรเคมีงาน
เจ็ดคือเพื่อนศานิต
อธิบดีสรรพากร
เป็นบอร์ด กฟผ.
อีกแบงค์พานิชย์ไทย
วิศวกรชื่อดีเด่น
ร่วมฉลองชัยยินดี

งานสร้างวัดโบสถ์โสธร
ชื่อกระฉ่อนทั่วโลก
อาจารย์ใหญ่การศึกษา
เป็นศาสตราจารย์ของเรา
ปั่นจักรยานเล่นเมื่อยามเหงา
รักษโลกเราให้โสกา
เป็นคนดีไม่กังขา
ผลิตไฟฟ้าให้ปวงชน
การเมืองละไมเคยสน
เพื่อหลุดพ้นไร้นิรณ
ประธานจัดสโมสร
จนกระฉ่อนทั่วเมืองไทย
จนกลายเป็นเศรษฐีใหญ่
เป็นพี่ใหญ่ในวงการ
มือชั้นเทพบริหาร
เป็นแสนล้านกิจขจร
สรรพสามิตใหญ่มาก่อน
วิศวกรเป็นได้ใจ
ปตท.สม. ใหญ่
รวมนับได้มากมายมี
ศูนย์แปดเห็นเป็นศักดิ์ศรี
เป็นสักขีทั่วกันเอย

เจ้าสัววิวัฒน์เป็นเพื่อน วศ.08 ที่ประสบความสำเร็จอย่างมาก หลังจากที่เป็นประธานรุ่นก็ให้พรรคพวกใช้สถานที่ของบุญถาวรที่รัชดาภิเษกสำหรับจัดกิจกรรมรุ่น ตกแต่งสถานที่มีห้องจัดเลี้ยงและห้องประชุมสำหรับพรรคพวกใช้เป็นที่พักผ่อนและกิจกรรมต่างๆ ก็เลยกลายเป็นศูนย์กลางที่นัดพบและจัดงานของรุ่นต่อๆ มาจนถึงปัจจุบัน นอกจากนี้ยังให้พนักงานของบุญถาวรมาช่วยจัดการจนเกือบเรียกได้ว่าเป็นแกนของรุ่นได้เลยทีเดียว เมื่อมีศูนย์กลางมีสถานที่ กิจกรรมก็ขยายออกมามาก อาทิ

- ❶ จัดงานเลี้ยงวันเกิดให้กับเพื่อนที่เกิดในแต่ละเดือนทุกๆ เดือน
- ❷ จัดงานสนทนาเรื่องที่พวกเราสนใจ หาวิทยากรที่มีความรู้ มีประสบการณ์มาบรรยายให้ความรู้แก่สมาชิก วศ.08
- ❸ มีการจัดงานมุทิตาจิต เรียนเชิญอาจารย์ที่เคยสอนมาราบไหว้ แสดงมุทิตา
- ❹ นิมนต์พระมาเทศน์ธรรมะ ซึ่งระยะหลังๆ นี้มาแทนที่การบรรยายพิเศษเรื่องต่างๆ แสดงว่าพวกเราสนใจธรรมะกันมากขึ้นตามวัยที่เปลี่ยนไป

นอกจากนี้เวลาบุญถาวรจะมีการทอดกฐินประจำปีที่ไหนหรือเปิดสาขาใหม่ที่ไหนก็จะเชิญชวนพรรคพวกในรุ่นไปร่วมด้วย นับว่าเป็นบุญของพวกเราชาววิศวะ 08 ที่มีวิวัฒน์เป็นผู้อุปถัมภ์ จึงทำให้พรรคพวกรวมตัวกันติด

พรรคพวกที่มาร่วมงานสังสรรค์กันมากขึ้น มีการเปิดไลน์ของรุ่นตั้ง 2 กลุ่ม และมีหลายคนช่วยกันประสานติดต่อพรรคพวกและส่งข่าวสารถึง โดยเฉพาะสุภาภรณ์ทำหน้าที่ติดต่อ ติดตาม จัดการประสาน แต่ก็ยังมีพรรคพวกที่ไม่ได้เข้ามาในไลน์รุ่นและไม่ได้มาร่วมงาน หายไปอีกจำนวนมาก บางคนก็ติดต่อไม่ได้ และในช่วงหลังนี้พรรคพวกรุ่น 08 ได้จากโลกไปเป็นจำนวนมากขึ้น ในปี 2561 ที่ผ่านมา มีเพื่อน 08 เสียชีวิตไปถึง 5 คน รวมจำนวนในรุ่นที่เสียชีวิตแล้วถึง 72 คน โดยเฉพาะคนที่ตายล่าสุดเมื่อปลายเดือนพฤศจิกายน 2561 ก่อนจัดงานสังสรรค์รุ่นประจำปีในต้นเดือนธันวาคมเพียงไม่กี่วัน คือ

เปี้ยก-ดร.รัชชัย ซึ่งเป็นคนแข็งแรง ไม่ได้เจ็บไข้ได้ป่วยมาก่อนเลย พรรคพวกถึงกับซื้อและเคี้ยวสดกันมาก และมีอีกหลายคนที่เคยมาร่วมกิจกรรมแล้วหายไป บางคนก็ป่วยอยู่ จึงพยายามจะติดต่อให้มาร่วมกันหรือส่งข่าวให้ทราบ งานเลี้ยงในเดือนธันวาคม ปี 2561 ที่ผ่านมา ประธานรุ่นพรศิลป์ได้ขอให้เราแต่งกลอนส่งถึงเพื่อนและติดในงานเพื่อเตือนใจเพื่อนๆ เราแต่งให้อย่างรวดเร็วในอารมณ์ที่สลดใจจากการจากไปของเพื่อนรัชชัย

แต่ก่อนเก่าเราาร่วมร่วมกันอยู่
มิตรภาพด้วยใจไม่คลุมเครือ
มาบัดนี้เพื่อนหลายร้อยค่อยร่อยหรอ
วันที่สองธันวาคมมาพบกัน

สีเลือดหมูเข้มข้นสุลันเหลือ
ต่างเอื้อเพื่อมีมิตรที่ดีต่อกัน
อย่ารื้อเพราะเวลามันเหลือสั้น
อีกกี่วันที่เหลืออยู่คอยดูใจ

หวังว่าปี 2562 นี้เพื่อนๆ จะมาร่วมงานร่วมกิจกรรมกันมากขึ้น และหวังว่าอัตราการจากไปของเพื่อนๆ รุ่นเราก็ไม่มากขึ้นไปกว่าที่ผ่านมาจะครับ

และเช่นกัน ก็เห็นมีการเปลี่ยนแปลงในหมู่เพื่อน วศ.08 เพื่อนหลายๆ คน มีนัดไปร้องเพลงกันตามสถานคาราโอเกะกันเป็นประจำ นัดกับกลุ่มผู้หญิง อักษรฯ รุ่นเดียวกันอีกด้วย บางคนก็มีห้องซ้อมร้องคาราโอเกะที่บ้าน ลงทุนสร้างเป็นแสนๆ เลยทีเดียว มีเพื่อนคนหนึ่งชื่อมนตรี เมื่อตอนเรียนที่คณะไม่ได้สมัครเป็นนักร้องประจำวงสกาเรตของคณะ ทั้งๆ ที่ร้องเพลงเอลวิสได้ดีมากๆ จนเกือบเหมือนตัวจริง พอจบออกมาทำงานก็ร้องเพลงเป็นล่าเป็นสัน

ร้องตามบาร์ต่างๆ ก็เคยมาแล้ว และมาเริ่มจัดคอนเสิร์ตของตัวเอง เพื่อหารายได้เป็นการกุศลให้สภากาชาด จนถึงขณะนี้อายุ 72 ปีแล้ว ก็ยังจะจัดคอนเสิร์ตอีกเรื่อยๆ นี่ เวลาออกคอนเสิร์ตแต่งตัวแบบเอลวิสในหนังที่เราดูเมื่อตอนเด็กๆ เลยทีเดียว เราบอกว่าแต่งตัวเหมือนแล้วต้องหุดพุงนะเวลาร้อง แล้วก็อย่าลืมเอาผ้าผูกคอไว้ด้วยอย่าให้คนดูเห็นเหนียงที่ยานตามวัย ซึ่งเขาก็เชื่อเราดี

มนตรี (เอลวิส) นี่ เจอกันกับเราที่สนามกอล์ฟกรุงเทพกรีฑาทุกวันศุกร์ พอเลิกตีกอล์ฟแล้วก็ไปจองเวทีร้องเพลงในร้านอาหารในสโมสร กับเพื่อนเรา ชื่อสุขชัย (อู๊ด) อีกคน ทั้งสองคนนี่ร้องแล้วไม่มีคนอื่นกล้าตามขึ้นไปร้องเลย คนนี้ร้องเพลงเอลวิส อีกคนร้องเพลงของคลิฟฟ์ ริชาร์ด แต่ถ้าว้นไหนมนตรีเข้ามาซ้ำ เพื่อนสุขชัยก็แย่งร้องเพลงเอลวิสก่อน มนตรีมาก็หลบไปร้องเพลงของคลิฟฟ์สลับกันไป เก่งๆ กันทั้งนั้น นอกจากสองคนนี้แล้วก็ยังมีนักร้องอีกมากมาย ที่ไปเล่นกอล์ฟแล้วตามด้วยร้องเพลง เช่น ดร.ธนสาร ร้องเพลง

เยี่ยฟ้าทำดิน จนสุรางค์จองตัวไปร้องในงาน CU 08 เลย เรื่องนี้อ่านรายละเอียดได้ในตอนต่อไป อีกหนึ่งคนที่ไม่อาจไม่กล่าวชื่อเสียงเขาได้ คือ พี่หมู-อภิรักษ์ พี่หมูเขามีภูมิลำเนาแต่เดิมอยู่กรุงเทพฯ เรียนที่โรงเรียนเตรียมอุดมฯ ด้วยกัน แล้วก็เอ็นท์เข้ามาที่วิศวะ แต่เรียนได้แค่ 3 เดือนก็ถูกตามตัวไปเรียนที่ นิวซีแลนด์ กลับมาเป็นอาจารย์ไปสอนที่ ม.สงขลานครินทร์ที่หาดใหญ่อยู่ จนเกือบเกษียณ แล้วไปตั้งภูมิลำเนาใหม่ที่เชียงใหม่ พี่หมูนี้เป็นนักร้อง แบบวงพิภพเพชร วันดีคืนดีก็ถือกีตาร์ไปเปิดหมวกร้องเพลงหาเงินบริจาค ตามแถวถนนคนเดินในเชียงใหม่ และเที่ยวถือกีตาร์ไปร้องเพลงในงานต่างๆ ของเพื่อนตามคำขอ เขามาขอเป็นสมาชิกร่วมตีกลองที่กรุงเทพกรีฑา ถือกีตาร์มาด้วยแล้วก็ขึ้นร้องเพลงได้ทุกประเภท จนแขกในร้านอาหารนี่กว่าเป็น นักร้องประจำวงที่เล่นอยู่ทุกคืน

พวกเราที่เล่นกลองแล้วร้องเพลงนี้เข้าตำราที่ว่า ออกกำลังเป็นประจำ พอตกคำรำร้องเพลง จะทำให้อายุยืน หวังว่าจะเหมือนคำกลอนที่เขียนข้างต้น ว่า “ถึงร้อยก่อนล่วงแล้วค่อยแจวเอ๋ย” ขอให้เป็นอย่างนั้นนะ

เพื่อนจุฬาฯ 08

น้ำใจน้องพิภพ
พระคุณของแหล่งเรณูมา
รอทูนอกกิดพระนามไท
รอองค์พระไอ้ออธาร

ทุกคนไม่รู้จักมูซา
จุฬาลงกรณ์
พระคุณแนบไฉนวันดรอ
นลักรดุมดรอง

ขยายกว้างออกไปจากคณะวิศวะ เป็นรุ่นรวมทั้งจุฬาฯ เมื่อสมัยเรียน เราต่างคนต่างใหญ่ พวกวิศวะ ไม่ต้องพูดถึงคนเขม่นกันไปทั้งมหาวิทยาลัย เพราะมีแต่ผู้ชาย ผู้หญิงมีน้อย เลยเที่ยวไปเดินแฟนฟานอะอะเอ็ดตะโรไปทั่ว จุฬาฯ ที่จริงก่อนเข้าเรียนจุฬาฯ ก็เป็นเพื่อนกันมาก่อน และพอหลังเรียนจบ

ต่างก็แยกย้ายกันไปทำงานก็เป็นเพื่อนฝูงรักใคร่ชอบพอกัน ไปตามต่างจังหวัด ในวันที่ 23 ตุลาคมมีการจัดงานนิสิตเก่าจุฬาฯ กันทั่วทุกจังหวัดก็เห็นกอดคอ สามัคคีกลมเกลียวกันดี

ไม่รู้เริ่มมาตั้งแต่รุ่นไหนสมัยไหน ที่มีการจัดงานครบรอบ 50 ปีตั้งแต่ เข้าเป็นน้องใหม่ พวกเรารุ่น 08 ก็มาครบรอบ 50 ปี เมื่อปี 2558 นี่เอง มีการติดต่อประสานกันระหว่างผู้แทนของแต่ละคณะเพื่อร่วมกันจัดงาน และ ตั้งคณะกรรมการจัดงาน ทุกคนตื่นเต้นกระตือรือร้น ร่วมมือร่วมใจกันอย่างเต็มที่ คุณวีรชัยผู้แทนคณะรัฐศาสตร์ได้รับเลือกเป็นประธานจัดงาน โดยมีตัวแทน จากแต่ละคณะมาเป็นกรรมการและคณะทำงาน ทุกคนร่วมมือกันอย่างเต็มที่ และเต็มใจ ถือเป็นงานใหญ่มาก หลายนๆ คนผ่านการเป็นผู้นำจากองค์กรต่างๆ มากันแล้ว แต่ดูเหมือนไม่ตื่นเต้นเท่ากับมาจัดงาน CU 08 ครบรอบ 50 ปี ติดต่อมหาวิทยาลัยขอใช้ศาลาพระเกี้ยวเป็นที่จัดงาน มีการเตรียมการแสดง ของทุกคณะเหมือนสมัยที่เราเป็นน้องใหม่ มีการตั้งทีมประชาสัมพันธ์ออกสื่อ ก่อนวันงานตั้งหลายเดือน แต่ละคณะมีการตั้งทีมงานประเภทต่างๆ ที่จะ จัดเตรียม ชักซ้อม ประชุม จัดการกันยกใหญ่!

ในวันงานมีรพหาผู้ที่เคยเป็นน้องใหม่สมัยปี 2508 ไปเยี่ยมเยียน คณะต่างๆ ด้วยความร่วมมือของนิสิตปัจจุบันของคณะต่างๆ มีการถ่ายรูป ในบรรยากาศสมัยเป็นน้องใหม่ และมีรายการแสดงบนเวทีที่ทุกคณะได้แสดง มี ทีมงานกำกับเวทีไม่ให้ใครหลงขึ้นไปโดยไม่ได้รับเชิญ มีการจับเวลาการแสดง ให้อยู่ตามกำหนด ทางทีมงานผู้จัดตั้งเป้าไว้ว่าจะเบรกสถิติรุ่น 07 ที่มีคนมากัน

มากถึง 700 คน วันนั้นรุ่น 08 มากันถึง 800 กว่าคนถือว่ามากเป็นประวัติการณ์ นับว่าประสบความสำเร็จเป็นอย่างดีเยี่ยม

จากผลสำเร็จในรอบ 50 ปีก็ตามมาจัดต่อโดยผลัดเปลี่ยนการเป็น ประธานจัด ปีที่ 51 จนมาถึงปีที่ 53 ในปีที่ผ่านมาที่ผู้แทนรุ่นจากอักษร สถาปัตย์และสื่อสารมวลชนเป็นแกนจัด ในรายการมีการให้แต่ละคณะคัดเลือก ตัวนักร้องประจำคณะขึ้นร้องเพลงคณะละ 2 เพลง ก็เป็นที่มาของเรื่องที่เราเข้าไปเกี่ยวข้องด้วยเล็กน้อย แต่เป็นเรื่องใหญ่ในเรื่องต่อๆ ไป

ทราบมาว่าเขาจะมีการจัดกันต่อๆ ไปอีกเรื่อยๆ แล้วจะคอยนับจำนวน เพื่อนที่ยังเหลืออยู่ จนกว่าหมดแรงจัดหรือเหลือคนต่ำกว่า 50 คนกระมัง หวังว่า เราน่าจะเป็น 1 ใน 50 นั้นนะ เพราะเมื่อสมัยเรียนชั้น มศ.5 เราก็เคยติด บอร์ด 1 ใน 50 คนมาแล้วนี่นา

ร้อง “เขี่ยฟ้าทำดิน” แล้วเข้าโรงพยาบาล

เมื่อวานฉันเห็นดารานักร้อง ส่งเสียงร้องเขี่ยดินทำอย่างกล้าหาญ
ร้องเกรี้ยวกราดพลกัมนอนโรงพยาบาล จะนำความอย่างไรไม่จรัญ
นาคทำดีฟ้าดินต้องคุ้มครอง ทั้งเพื่อนมองในแรงใจได้ดังแว้ง
ในนางม้วยกัลมมาร้องเพลงดั่ง ตั้งใจฟังเขาเขี่ยฟ้าและทำดิน

เข้าใจว่าทุกท่านคงรู้จักและเคยได้ยินเพลง “เขี่ยฟ้าทำดิน” กันแล้วทุกคน สมัยก่อนเป็นเพลงที่โด่งดังมาก แต่งคำร้องโดยคุณชาลี อินทรวิจิตร และทำนองโดยคุณมงคล อมาตยกุล เป็นที่ถูกอกถูกใจของ จอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์ ในสมัยนั้นเป็นอย่างยิ่ง เป็นการแสดงถึงความยิ่งใหญ่ ไม่เกรงฟ้าไม่กลัวดิน

เพลงนี้เริ่มต้นด้วย “ฟ้าหวั่นเรอะเอยะข้าชะตาหรือ ดินนั้นถือนอกสิทธิชีวิตข้า พรหมลิขิตขีดเส้นเกณฑ์ชะตา ฟ้าอินทร์พรหมยมพญา ข้าหรือเกรง” คือเป็นการประกาศเลยว่า ข้าไม่เกรงฟ้า ไม่กลัวดิน วาจันเหอะ

แล้วก็มีท่อนหนึ่งว่า “ข้าขอลิขิต ชีวิตข้าเองไม่เกรงดินฟ้า อีกพื้นพิภพสุธา พญายมพรหมอินทร์ทั่ว ข้ากระทำแต่กรรมดีมีหรือจะกลัว มิใช่ใจชั่วลืมหูลง ลำพอง” พูดง่ายๆ คือ ข้าจะลิขิตชีวิตของข้าเอง ฟ้าดินไม่เกี่ยว และว่าถ้าทำแต่กรรมดี แล้วไม่ต้องเกรงไม่ต้องกลัวฟ้าดินอินทร์พรหมที่ไหนหรอก

ที่มอดังเอามากๆ ก็ตอนที่นักร้องเสียงโอเปร่า สันติ ลุนเผ่ ร้องชะก้องดัง ทั่วฟ้าทั่วแผ่นดินนั่นแหละ คนที่ร้องต้องร้องเพลงนี้ด้วยเสียงดัง ด้วยความอหังการ ประกาศก้องว่า กูไม่กลัวฟ้าดิน หากไม่แน่ว่าจริงไม่กล้าร้องเพลงนี้กันหรอก

เพลง เขี่ยฟ้าทำดิน

คำร้อง ชาลี อินทรวิจิตร / สัมพันธ์ อมาตยกุล
ทำนอง มงคล อมาตยกุล

ฟ้า...หวั่นเรอะเอยะข้า ชะตาหรือ

ดินนั้นถือนอกสิทธิชีวิต ข้า

พรหมลิขิต ขีด เส้น เกณฑ์ชะตา

ฟ้า อินทร์ พรหม ยมพญา ข้า หรือเกรง

ฟ้า หวั่นเรอะ เอยะเอยะ เหวี่ยงเหวี่ยงฟ้า

พสุธา อย่าครวญว่า ข้า ช่มเหง

เอยะ ทั้งฟ้า ทำทั้งดิน ลั่น ย่าเกรง

หรือใคร เก่ง เกิน ข้า ฟ้า ดินกลัว

ข้า ขอ ลิขิต ชีวิตข้าเอง ไม่เกรง ดิน ฟ้า

อีก พื้นพิภพ พญายม พรหมอินทร์ ทั่ว

ข้า กระทำ แต่กรรมดี มีหรือจะกลัว

มิใช่ใจชั่ว ลืมหูลง ลำพอง

อัน สวรรค์ อยู่ในอก นรก นั้นหรือ

ข้า ก็ถือนอก อยู่ในใจ ไม่ หม่น หมอง

ละ การ ทำ ชั่ว ควรหรือจะกลัว นรก มันปอง

หาก ทำดี ฟ้าดินต้อง คຸ້ມ ครอง เอย

สมัยนั้นจอมพล สฤษดิ์ ถือว่าเป็นจอมเผด็จการ ครองอำนาจเบ็ดเสร็จ ไม่กลัวไม่เกรงใครทั้งสิ้น ใช้กฎหมายมาตรา 17 ถือเป็นอำนาจเบ็ดเสร็จ (เหมือน ม.44 สมัยนี้) จัดการยิงเป้า เอาคนเข้าคุกเป็นว่าเล่น อันธพาลที่สมัยก่อนหน้านั้นเรียกว่า “ผู้กว้างขวาง” ถูกกวาดต้อนถูกเก็บกันจนเหี้ยน จึงชอบใจพอใจเพลงนี้เป็นอย่างยิ่ง เปรียบเสมือนตัวของเขาในขณะนั้น แต่ไม่แน่ใจว่า เนื้อเพลงท่อนที่ว่า “ข้ากระทำแต่กรรมดี มีหรือจะกลัว” และท่อนที่ว่า “ละการทำชั่ว ควรหรือจะกลัวนรกมันปอง หากทำดี ฟ้าดินต้องคุ้มครองเออ” นั้นเป็นเช่นนั้นจริงหรือเปล่า

สมัยนั้นมีการขนานนามท่านว่า “นายพลผ้าขาวแดง” ตอนนั้นเรายังเด็กๆ อยู่แปลไม่ออก แต่เข้าใจว่า ท่านชอบนุ่งผ้าขาวแดง เวลาจะเจอกับพวกเด็กๆ หนูๆ ที่มีคนเอามาฝาก ท่านจะให้อะไรใคร รับอะไรจากใคร ท่านก็ทำเองตัดสินใจเอง หนังสือพิมพ์วิพากษ์มากก็สั่งคนไปทุบแท่นพิมพ์ ทุกอย่างจบแต่ท่านก็อยู่ได้ไม่นาน ท่านก็ป่วยหนักและถึงแก่อสัญกรรมตั้งแต่ยังไม่เกษียณในตำแหน่งนายกรัฐมนตรีเลย และต่อมาก็ถูกสอบสวนยึดทรัพย์

ไม่รู้ว่าจะเกี่ยวกับเพลง “เย้ยฟ้าทำดิน” หรือเปล่า แต่คนก็ฮือฮากันว่านี่แหละไปเย้ยฟ้าทำดินเข้า เลยมีอันเป็นเช่นนั้น ก็เลยไม่ค่อยมีใครกล้าเย้ยฟ้าทำดินกันเสียเท่าไร มีแต่ในวงเหล้า สมัยที่เรา เป็นหนุ่มวัยคะนองกันอยู่พอเมาได้ที่ ก็ออกมาร้องเพลงนี้อย่างอหังการ ไม่กลัวฟ้ากลัวดิน

คนที่ร้องเพลงนี้ได้ ต้องร้องได้ด้วยเสียงอันดังกังวาน เรียกว่าหยุดโลกได้ จึงกล้าร้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่นักร้องสมัครเล่น อย่างพวกเราๆ ท่านๆทั้งหลาย

มีเพื่อนเราคนหนึ่งเป็นถึงดอกเตอร์ ชื่อ ธนสาร กวัญเจริญพานิชก์ เขามีคุณสมบัติดังกล่าว เสียงดัง ฟังชัด สมัยหนุ่มๆ นั่งทำงานอยู่ห้องเดียวกันเขาพูดโทรศัพท์ที่ ผู้ร่วมห้องต้องหยุดทำงาน หนีออกนอกห้องกันหมด ด้วยสุรเสียงของเขา เวลาใดใครที่ ผู้ถูกดูลนลานไปหมด เช่น แคดดี้ หยิบเหล็กไม่ถูกดูลนลานกันไปเลย เวลาที่เขากระซิบคนหูไม่ดียังได้ยินชัดเจนเลย และที่สำคัญคือ เขาชอบเพลง เย้ยฟ้าทำดิน เนี่ย แต่เขาก็ไม่ได้ร้องพร่ำเพรื่ออะ นานๆ ที่มีบรรยากาศดี มีเพื่อนๆ รู้ใจร่วมวง เขาถึงจะร้องที่

เมื่อเดือนกรกฎาคมที่ผ่านมา เราได้มีการจัดรวมกลุ่มเพื่อนสนิทกันประมาณ 20 กว่าคน เล่นกอล์ฟกันที่สนามกอล์ฟกรุงเทพกรีฑา ในกลุ่มนี้ส่วนใหญ่เป็นเพื่อน CU รุ่นๆ เดียวกัน มีทั้งวิศวฯ สถาปัตย์ วิทยาฯ และหมอด้วย เมื่อเล่นเสร็จเย็นค่ำก็ร่วมสังสรรค์กันในห้องอาหารที่คลับเฮาส์ มีดนตรีคาราโอเกะด้วย พวกเราหลายคนก็เป็นนักร้องประจำวง ผลัดกันขึ้นร้อง วันนั้นธนสารมีอารมณ์ดีเป็นพิเศษ ก็ขึ้นร้องเพลง “เย้ยฟ้าทำดิน” นี่แหละสะกดทุกคนนั่งหมดเลย คุณสุภางค์ เพื่อนวิศวฯ รุ่นเดียวกันที่ร่วมอยู่ด้วยซึ่งกำลังเฟ้นหาตัวนักร้องสมัครเล่นไปร้องเพลงในงานสังสรรค์ CU 08 รอบ 53 ปี เลยทาบทามธนสารไปร้องเพลงเย้ยฟ้าทำดินในงานสังสรรค์ที่ทุกคณะจะมีตัวแทนขึ้นร้องเพลง คณะละหลายๆ คน ก็ไม่ทราบเขาชักชวนกันตอนไหน และชวนกันอย่างไรธนสารจึงตกลงไปร้องด้วย

นักร้องสมัครเล่นจากคณะต่างๆ เขาก็มีการไปซ้อมร้องกัน แต่ธนสารไม่ต้องไป ถือเป็นกรณีพิเศษที่สุภาภรณ์ขอร้องให้ (คงกลัวไม่ยอมรับไปร้องมั้ง) เพียงแต่สุภาภรณ์บอกใช้ศิรระดับ สันติ ลุนเผ่ ไม่ต้องซ้อมไปร้องจริงเลย

พอถึงวันงาน ธนสารก็ไปร้องเพลง เป็นที่พอกพอกใจกันเป็นยกใหญ่ เสร็จแล้วบ่ายวันนั้นเขาก็แอดมิทเข้าโรงพยาบาลศิริราช ผ่าตัดและนอนอยู่โรงพยาบาลเป็นอาทิตย์ แล้วกลับมาพักฟื้นที่บ้านอีก อาทิตย์ต่อมาเพื่อน

หลายคนก็ไปร่วมงานวัน Meeting และอยู่ในก๊วนกอล์ฟ ไม่ได้เจอเขาไป เล่นกอล์ฟเหมือนเคยก็ถามถึง บอกแอดมิทเข้าผ่าตัดที่โรงพยาบาล เลยกังใจกันใหญ่ บอกวันงานยังร้องเพลงอยู่ดีจ้ะ เลย เราก็บอกว่า หลังร้องเพลงแล้ว บ่ายวันนั้นก็แอดมิทเลย ยิ่งตกใจกันใหญ่ คิดกันว่าเพราะร้องเพลงวันนั้นหรือ คงร้องหนักไป เปล่งเสียงมากไปหรือว่าเป็นเพราะอาการพลัฟเพลงแย่มากทำดิน เหมือนที่หลายๆ คนคิดเกรงมาแต่อดีต เลยเป็นเรื่อง ก็เลยขออนุญาตธนสาร เอาเรื่องนี้มาเขียนแซวว่าร้องเพลง “แย่มากทำดิน” เลยต้องเข้าโรงพยาบาล

ที่จริง เบื้องหลังธนสารเขามีนัดกับหมอไปตรวจกระเพาะอาหาร เพื่อจะผ่าชิ้นเนื้อออกมาตรวจอยู่ก่อนและนัดหมอที่ศิริราชได้ในวันจัดงานพอดี ถ้าเป็นคนอื่นและกรณีทั่วไป ธนสารคงไม่ไปร้องเพลงในวันงานหรอก แต่เพราะเป็นสุภาภรณ์คิดจะบั่นให้เขาดาราจึงเกรงใจ และไม่ไปก็เสียโอกาส จะเป็นดารามาถึงตอนอายุ 72 ปีแล้ว ไม่ไปก็หมดโอกาส แถมโดนสุภาภรณ์ต่อว่าอีก เพราะไปรับประกันคณะผู้จัดไว้ว่า นี่เป็นพระเอกในงานตัวจริง เลยต้องไป ต้องต่อรองกับหมอขอเข้าแอดมิทตอนบ่ายวันนั้น หลังร้องเพลงเสร็จ ยอมลงทุนให้หลานไปจองห้องที่โรงพยาบาลเข้าไว้ให้ก่อน จึงเป็นที่มาของเรื่อง ร้องเพลง “แย่มากทำดิน” แล้วเข้าโรงพยาบาล เอวังก็เป็นด้วยประการฉะนี้

อยู่กับเพื่อนหมอ

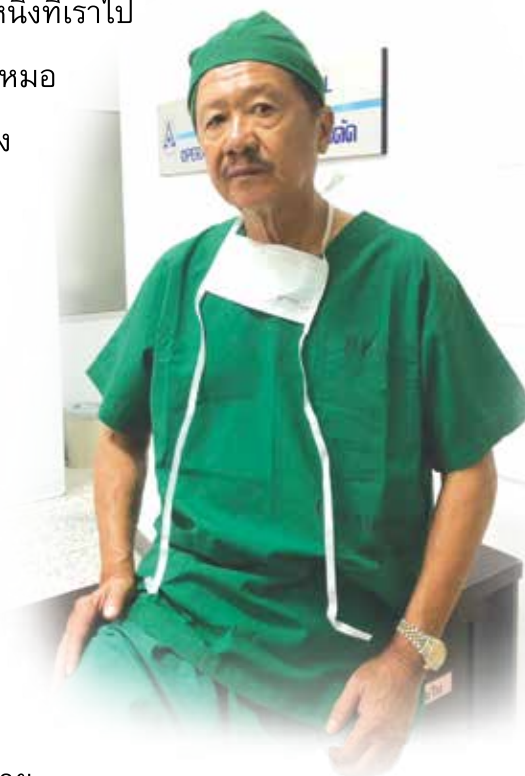
เรามีเพื่อนหมอนมอกี่หลายคนเลย จึงฝากกาฟฝากนักใจในรักมา
ดูแลกันให้ดีมีชีวิตร
ตั้งแต่อายุเราก็น่าจะม
ได้ฟังพยานมอเพื่อนเรามากม
ก็ผ่านมามาเพื่อนมอดมึนเวลาจน
ต้องไม่ยอมตรวจร่างกายจนเวลาจน
รักษามานดูแลไว้ในแง่ต่าง

ภาษาไทยคำว่า “หมอ” กับคำว่า “ช่าง” แปลความหมายออกมาคล้ายๆ กัน แปลว่า ผู้ชำนาญการเฉพาะทาง คนไทยเท่านั้นถึงจะรู้ว่า เมื่อไรเรียกคำนำหน้าว่า “หมอ” เช่น หมอผี หมอดู หมอความ หมอนวด และหมอรักษาคนป่วย หมอรักษาสัตว์ (สัตวแพทย์) และเมื่อไรเรียกว่า “ช่าง” เช่น ช่างตัดผม ช่างไม้ ช่างกลึง ช่างสีบหมู่ และนายช่าง คือ วิศวกร ทำให้ถึงช่างคิดออกมาได้อย่างนั้นคนไทยโบราณ

ที่เกริ่นสองคำนี้ เพราะตอนเรียนชั้นมัธยมปลาย มีสองแขนงนี้เท่านั้นที่นักเรียนในห้องเดียวกันเลือกเรียน ปรากฏว่า ส่วนใหญ่ไปทางหมอ (แพทย์) เหลือมาทางช่าง (วิศวกร) เพียง 6 คน และที่เหลือไปทางเศรษฐศาสตร์และเกษตรฯ อย่างละคนเท่านั้น เพื่อนเราที่เรียนมาตั้งแต่เด็กไปเป็นหมอกันเสียส่วนใหญ่ เมื่อตอนเรียน เราไม่เลือกไปทางหมอ เพราะดูไม่ค่อยถูกกับ

ดวงชะตาเรา เราไม่ชอบอะไรๆ หลายๆ อย่างที่คนจะไปเป็นหมอต้องทำอะไรๆ ที่สำคัญคือ ไม่ชอบอยู่ในห้องสี่เหลี่ยมเล็กๆ แคบๆ ตลอดเวลา สมัยนั้นมีเพื่อนที่ไปเรียนหมอพูดว่า ต่อไปในภายภาคหน้าเราต้องไปฟังพยาเขา เรายังเฉยๆ คิดในใจว่า ช่างแข็งแรง ไม่เจ็บไม่ป่วยไม่ต้องไปฟังเอ็งดอกไว้ย

ที่ไหนได้ พออายุขึ้นเลข 5 เลข 6 ต้องไปมาหาหมอเป็นประจำจนเลขฯ เรบอกว่ นอกจากเราจะไปที่ชอบๆ คือ去打กอล์ฟ อยู่ที่บ้านกับหลานๆ หรืออยู่ที่ทำงาน ก็มีอีกแห่งหนึ่งที่เราไปจนเป็นประจำคือโรงหมอนี้เอง มีเพื่อนหมอที่สนิทกัน ชื่อปิติ (หมอเปิด) ที่ทั้งตีกอล์ฟด้วยกันอย่างสม่ำเสมอและคอยให้คำปรึกษาดูแลเราเรื่องสุขภาพแนะนำไปหาหมอต่างๆ อีกด้วย มีอะไรปรึกษาได้ทุกโรคทุกเรื่อง เขาเป็นเสมือนผู้จัดการส่วนตัวเรื่องสุขภาพ เล่นกอล์ฟไปปรึกษาไป นอกจากให้คำปรึกษาเรื่องสุขภาพเรื่องโน้นเรื่องนี้ไปหาหมอไหนดี ก็ยังใจดีแถมเงินค่ากอล์ฟให้อยู่บ่อยๆ หมอดีจริงๆ อย่างนี้หาได้ง่ายเสียที่ไหนเล่า

นอกจากหาหมอแผนปัจจุบันที่กล่าวถึงแล้ว ก็ยังมีหมอทางเลือก หมอแผนจีน หมอพื้น หมอนวดแผนโบราณ (แผนปัจจุบันไม่พูดถึง) รวมไปถึง หมอรักษาสัตว์ก็มี คือ เป็นเพื่อนนักเรียนตั้งแต่ที่อยู่นครสวรรค์ คนนี้ชักนำ เราเข้าไปในวงสัตวแพทย์ ไปตีกอล์ฟด้วยกันอย่างเดียว เขาบอกว่าถ้าเลี้ยง วิวควายหมาเมื่อไรเขาพร้อมจะดูแลให้ แต่เราไม่ได้มาทางนั้น เลยใช้บริการ แค่เล่นกอล์ฟและสังสรรค์กันเท่านั้น

ที่ว่าไปหาหมอเป็นส่วนหนึ่งของกิจวัตรประจำก็เพราะช่วงหนึ่ง ระหว่างอายุ 60-70 ปี เรามีรายการไปหาหมอเกือบทุกอาทิตย์ บางที่อาทิตย์หนึ่ง ก็ไปหาหลายหมอด้วยซ้ำ มีทั้งหมอโรคหัวใจที่เป็นเพื่อนนักเรียนเตรียมอุดมฯ (หมอรังสรรค์) ไปตรวจเป็นประจำตามกำหนด 3 เดือนครั้ง เขาบอกว่าต้อง มาหาเขา เพราะเราจะปล่อยให้หัวใจเราหยุดเต้นไม่ได้ เขาเป็นบุคคลที่สำคัญ ที่จะดูแลหัวใจเราไม่ให้หยุดเต้น ตามต่อด้วยหมอโรคเบาหวาน ตอนแรกก็เป็นหมอที่โรงพยาบาลเดียวกัน แต่ต่อมาไปเจอหมออีกคนที่เป็นเพื่อนเรียน ห้องเดียวกันมา (หมอฉัตรทิพย์) เขาเป็นหมอเชี่ยวชาญเรื่องเบาหวาน บอกว่า จะดูแลเรื่องนี้ให้ เราก็เบาใจ เลยเป็นโรงพยาบาลอีกแห่งที่เราไปเป็นประจำ แต่ก็พยายามให้นัดต่อเนื่องกัน เพื่อจะเอาผลตรวจเลือดจากหมอหัวใจไปให้ หมอเบาหวานดู เพื่อจับตัวครั้งเดียว หมออีกคนหนึ่งเป็นเพื่อนรุ่นน้องหมอเปิด เป็นหมออายุรกรรมเหมือนกัน หมอเปิดเล่นกอล์ฟกับเขาดูเข้าทำดี (ไม่รู้ว่าเป็นตีกอล์ฟหรือเรื่องรักษาโรค) ก็เลยนัดให้เราไปหา อุตส่าห์ตามไปส่งถึงที่ รู้ว่าเราเป็นโรคกรดไหลย้อน เลยให้ดูเรื่องโรคเกาต์ หมอคนนี้ก็ต้อง

เจาะเลือดใหม่ ต่อมาหมอเปิด (หมอประจำตัว) บอกยกไปให้หมอฉัตรทิพย์ ดูรวมเลือดดีกว่า จึงมารวมโรคกันที่หลัง เมื่อเร็วๆ นี้เอง

เนื่องจากหมอเปิดเป็นหมอทางเดินปัสสาวะและต่อมลูกหมาก เวลาเรา ไปตรวจเลือด เขาก็ฝากให้ตรวจค่า PSA เอาผลมาให้เขาดูด้วย ตอนอายุเกือบ 70 ปี ตรวจมาพบค่า PSA มันสูงขึ้น เพื่อนหมอหัวใจบอกไปให้เปิดเขาดูให้ ดีกว่า เราก็มาให้หมอเปิดดู เขาเลิกอาชีพหมอแล้วตั้งแต่วัย 60 เขาจึงพาเรา ไปฝากให้หมอที่เป็นมือแทนเขาดู ก็เลยได้หมอเพิ่มมาอีกคน ไปหาเป็นประจำ แต่ต่างกรรมต่างวาระและต่างโรงพยาบาลกับหมอหัวใจและหมอเบาหวาน ครั้งสุดท้ายเมื่อเร็วๆ นี้หมอบอกว่าไม่น่าเป็นห่วงแล้วก็ทิ้งห่างออกไป

นี่ก็หมอแผนปัจจุบันเท่านั้น ยังมีหมอแผนจีน ซึ่งเป็นลูกชายของเพื่อนสนิท (หมอกอล์ฟ) สำเร็จแพทย์จากรามาย แล้วไปศึกษาแพทย์แผนจีนมารักษาอยู่ที่โรงพยาบาลจุฬาฯ ก็มีเพื่อนๆ ของพ่อไปหาหลายๆ คน บอกผ่านๆ กันมา เราเลยไปหาบ้างเผื่อจะรักษาโรคต่างๆ ที่เป็นอยู่ เช่น ปวดไหล่ ปวดกล้ามเนื้อ เลือดขึ้น เท้าบวมได้ ก็ไปหานอนให้ฝังเข็มที่โรงพยาบาลจุฬาฯ ทุกอาทิตย์อีกรายหนึ่งนานเป็นปี ต่อมาเขาส่งเราไปให้หมอจีนแท้ๆ เป็นหมอแลกเปลี่ยนมาจากปักกิ่ง ประจำที่โรงพยาบาลหัวเฉียว เพราะที่หัวเฉียวมียาจีนให้กลับไปกินที่บ้านด้วย เราก็ไปให้เขารักษาจนหมอหมดเทอมก็กลับปักกิ่ง แต่อาการเราก็ไม่หาย และต่อมาตอนอายุเกือบ 70 ปี เท้าปวดบวมก็กลับไปหา (หมอกอล์ฟ) ฝังเข็มใหม่ เขามาเปิดคลินิกที่บ้านเดิมของคุณยายไปฝังจนเขาปิดคลินิกเลย อาการมันก็ดีขึ้นแต่ก็อย่างว่ามันเสื่อมของมันตามอายุชั้ยอยู่แล้ว อายุ 70 ปี สมัยก่อนคงต้องนอนอยู่กับบ้านอย่างเดียวแล้ว คงออกมาเดินเล่นกอล์ฟและทำงานอย่างเราเป็นอยู่ก็คงไม่ได้แล้ว

เท่านั้นยังไม่พอ ยังมีผู้ใหญ่ที่เคารพนับถือ แนะนำเราให้ไปหาหมอทางเลือก ไปรักษาโดยใช้วิธีการล้างหลอดเลือดและปรับอาหารการกินของเราเพื่อหลีกเลี่ยงไม่กินของที่เราแพ้ ก็ไปนอนให้น้ำยาล้างหลอดเลือดในเวลาเดียวกันกับหาหมอหลายๆ โรงพยาบาลและหมอแผนจีน หมอทางเลือกบอกผลตรวจเลือด (ซึ่งเสียเงินค่าตรวจหลายหมื่น) ออกมาว่าเราแพ้ข้าวและแป้งต่างๆ บอกให้เรงดกินข้าวและพวกแป้งทั้งหลาย รวมถึงบะหมี่ เส้นหมี่ต่างๆ กินได้แต่เนื้อสัตว์กับผัก ทำให้นึกถึงบทกลอนที่ว่า “อดข้าวดอกหนาชีวีวายคงไม่ตายเพราะอดเสนาหา” จะตายไหมวะเรา ถ้าทำตามหมอทางเลือกที่แนะนำหมอก็รับประกันนะว่าหากเราไม่กินข้าวกินแป้งสัก 6 เดือน เราจะเลิกไม่ต้องกินยาลดความดันและยาเบาหวานได้เลย หายเด็ดขาด นึกบ่นอยู่ว่าเป็นไปได้ยังไง อดข้าวตายแน่ๆ พอดีมีเพื่อนรุ่นพี่ที่ทำงานและเล่นกอล์ฟด้วยกันบอกว่า เชื่อว่าเราทำได้ เพราะเรามีวินัย เลยต้องยอมทำดู เพราะกลัวเขาจะหาว่าเราไม่มีวินัย ซึ่งจะเป็นตัวอย่างไม่ดีกับน้องๆ ที่ทำงานด้วยกัน แต่ไอ้ที่ไปล้างหลอดเลือดนี่ซี มีคนบอกว่าไปล้างเอาไขมันตะกอนในเส้นเลือดออก มีรายหนึ่งเกิดตะกอนในเส้นเลือดที่ล้างออกมาไปอุดตันหลอดเลือดเข้าหัวใจ ต้องเอาไปหาหมอแผนปัจจุบันเบะอกผ่าตัดเส้นเลือดเลย เราก็กลัวเลยเลิกไป ไอ้ที่ไปหาหมอทางเลือกแล้วอดข้าวนี้ หมอเปิดมารู้ทีหลังพูดก่อนขอว่า ไปเชื่อหมอเขาไม่ให้กินข้าว ให้กินเกลบแทน แสบไหมละ เราอดข้าวอยู่ถึง 5 ปี มันก็ดีไปอย่างที่ทำให้เราผอมลง จากที่น้ำหนักเกิน 80 กก. ลดลงมาได้ถึงประมาณ 5 กก. แต่เรื่องที่ตามมาคือ กินเนื้อสัตว์มากไป โรคเกาต์ก็กลับมาอีก ถึงได้ต้องไปหาหมอรักษาโรคเกาต์ด้วยอีกราย เลยเลิกอดข้าวประทังเพื่อการมีวินัยไป ไม่รู้ว่าโดนหลอกเหมือนกับที่หมอเปิดฟันธงหรือเปล่า

เพื่อนๆ ของเราก็คงมีหลายๆ คนที่เคยเรียนกันมาตั้งแต่ตอนเป็นเด็กหนุ่ม ก็ได้มีโอกาสมาเจอกันใหม่ตอนหลังเกษียณจากราชการ บางรายก็ยังทำงานเป็นบางเวลาต่อตามโรงพยาบาล บางรายก็เปิดคลินิกส่วนตัวอยู่ต่างจังหวัด เช่น หมอวิชัยเปิดคลินิกอยู่ที่เชียงราย เวลาเราไปเที่ยวต่างประเทศด้วยกัน เขาก็พกยาไปด้วยเพียบ เพื่อตัวเองและเพื่อนๆ ที่ไปด้วยเราไปด้วยแล้วเป็นไข้เป็นหวัดก็ได้ยาเพื่อนช่วยยอนูเคราะห์ ต่อมาเราเป็นไข้เล็กๆ น้อยๆ ก็โทรไปหาหมอวิชัย เขาก็ช่วยแนะนำสั่งยาให้ นี่ก็เป็นหมอทางไกลที่คอยเป็นห่วงเป็นใยเราอย่างดี

เรามีโรคประจำตัวด้านกายภาพ คือ ปวดไหล่ ปวดคอ น่าจะเริ่มหนักขึ้นเมื่อตอนอายุเราได้ 60 ปี ตอนเขียนหนังสือ “ตัว...ตน ตอนอายุ 60” ว่าเริ่มปวดต้นคอและปวดไหล่ ไม่แน่ใจว่ามาจากเล่นกอล์ฟมากเกินไปหรือมาจากการใช้คอมพิวเตอร์โดยเฉพาะตอนเขียนหนังสือด้วยคอมพิวเตอร์ ก็เริ่มด้วยการไปนวดกับหมอนวดแผนโบราณ ซึ่งก็เป็นประจำมาตั้งแต่

วัย 40 ปีต้นๆ ตั้งแต่เริ่มเล่นกอล์ฟใหม่ๆ แล้ว คือนอนแล้วรู้สึกเส้นมันหย่อน รู้สึกร่างกายอ่อนคลาย เมื่อปวดคอปวดไหล่ก็นวดมากขึ้น ประมาณอาทิตย์ละครั้ง มันก็สบายไปเป็นพักๆ แต่ไม่หายขาด เพื่อนก็แนะนำให้ไปหาหมอกายภาพบำบัด ถูกจับไปเอกซเรย์ ก็พบว่ากระดูกต้นคอเริ่มเสื่อมก็ทำกายภาพบำบัดไป ต่อมาก็ไปฝังเข็มกับหมอแผนจีน (หมอกอล์ฟ) ตามที่ได้พูดไปแล้ว

มีอยู่ตอนหนึ่ง เราเจ็บที่เท้าที่โคนนิ้วมาก ถึงขนาดเดินตีกอล์ฟไม่ครบรอบและแพ้เพื่อนๆ ขาประจำ เลยโทรไปหาหมอโรคกระดูกที่เป็นเพื่อนกันอีกคน ชื่อทัศนะ เขาให้เราไปพบที่คลินิกทันที พอรู้ว่าเราเล่นกอล์ฟแพ้เพื่อนเพราะเดินไม่ไหว ก็จับเรานัดยาสเตียรอยด์ที่หว่างนิ้วเท้าให้ทันที บอกว่าอย่างนี้ต้องจัดการให้หายโดยเร็ว เพื่อจะไปเอาคืน เจ็บมากแต่ก็ชะงัดดี แล้วก็ไม่ได้คิดสตางค์เราด้วยเลย เหมือนกับหมอที่เป็นเพื่อนๆ ทุกๆ คน เราก็อาบน้ำซึ่งเลยชวนให้มาเล่นกอล์ฟด้วย จะได้จ่ายคืนให้ในสนาม จนป่านนี้ยังไม่ได้มาเล่นด้วยกันเลย ที่เจ็บเท้ามันหายไปหลายเดือนแล้วก็กลับมาเป็นอีก เทียนี่รู้มาว่าเพื่อนที่เป็นหมอกระดูกอีกคน (หมอวิเชียร รพ.วิชัยยุทธ) ก็เปลี่ยนไปหาเพื่อนคนนี้อีกคน เขาก็จับเอกซเรย์อีกทีนี้เอาทั้งตัวเลยทั้งคอ บ่า ไหล่ หลัง บั้นเอว และเท้า แล้วบอกกับเรา

กระดูกเรามาแน่นแถมแล้ว มันเสื่อมเกือบไปทุกส่วน แต่ยังไม่ถึงกับต้องเข้าผ่าตัด และอีกเช่นเคย จัดการฉีดยาเข้าที่งามเท้าเรา ให้เราเดินตีกอล์ฟได้ต่อไป แล้วยังสอนเรามากกว่าเราตีกอล์ฟผิดท่า ทั้งๆ ที่ตัวหมอเองตีกอล์ฟไม่เป็น นี่ก็เพื่อนๆ กันทั้งนั้นที่เราต้องพึ่งพา หมดความหยิ่งยโสสมัยเด็กหนุ่มว่าเราไม่ต้องพึ่งพาหมอไปแล้ว

ที่ว่ามาเป็นแต่เรื่องเล็กเรื่องน้อยที่ไปมาหาสู่กับเพื่อนหมอเป็นประจำ ในช่วงหลังนี้ แต่มีอยู่ 4 ครั้งที่เป็นเรื่องใหญ่ที่เราต้องเข้าโรงพยาบาล

ครั้งแรกตอนอายุ 40 ปีกว่าๆ ทำงานแล้วเครียดมาก ความดันขึ้นสูง และเกิดอาการเท้าบวมขึ้นมา ก็ปรึกษาหมอเปิดเพื่อนรักนี้แหละ แนะนำให้ไปตรวจไต ตรวจอัลตราซาวด์ จนกระทั่งมาพบเลือดดำเป็นลิ่มอุดตันไม่หมุนเวียน ที่เท้าทั้งสองข้าง เลยต้องรักษา หมอให้กินยาละลายลิ่มเลือด แล้วบอกให้เดินบ่อยๆ เดินเร็วๆ พอดีเป็นช่วงที่เราเริ่มตีกอล์ฟ ก็เลยถือโอกาสตีกอล์ฟ ทุกๆ วันแต่เช้ามีด ตามที่เขียนในเรื่องกอล์ฟ ก็ถือว่าเป็นโชคที่ทำให้เราได้มีโอกาสไปฝึกซ้อมกอล์ฟอย่างเอาจริงเอาจัง แต่ก็เกิดเรื่อง เกิดอุบัติเหตุที่ทำให้เราต้องไปเย็บแผลที่เลือดกระชูดที่โรงพยาบาลที่ระยอง เพราะกินยาละลายลิ่มเลือด เข้าไปแล้วไปจัดกันชนที่ติดล้อถูกบาดเอา ต่อจากนั้นมาก็ไปตรวจร่างกายเป็นประจำทั้งตรวจเลือดและทำอัลตราซาวด์ โดยมีหมอคอยกำกับดูแล หมอเปิดบอกเราต้องดูแลสุขภาพให้ดี เพราะต้องดูแลคนเป็นจำนวนมากป่วยหนักไม่ได้และยังตายไม่ได้

ครั้งที่สอง ตอนอายุขึ้นเลข 5 ก็เกิดเป็นนิ่วในถุงน้ำดี หมออีกคนที่เล่นกอล์ฟด้วยกันตอนเช้าเป็นครั้งเป็นคราว ก็แนะนำว่าเราควรจะตัดมันทิ้งเสีย ตอนที่เรายังมีร่างกายแข็งแรงอยู่ เราก็ยังไม่เชื่อ พอดีมีผู้ใหญ่ที่เราเคารพ แนะนำให้เราไปหาหมอทางเลือก ซึ่งตอนนั้นแพทย์สกายังไม่รับรอง เลยไปทำที่บ้านหมอทางเลือกท่านนั้น ก็ให้ดื่มน้ำ ทำดีท็อกซ์เป็นเวลาติดกันเป็นอาทิตย์ วันสุดท้ายไปนอนที่บ้านหมอ หมอให้กินน้ำมันระหุ่งแล้วนอนตะแคง

เพื่อให้มันไหลเข้าไปในถุงน้ำดี เราก็ว่านอนสอนง่าย ทำตาม แต่ผลออกมาลดได้แต่เพียงน้ำหนักร ชุบผอมไปหน่อย แต่ถุงน้ำดีก็ยังมึ้นวัก่อนเดิมอยู่ จึงหมดทางเลือก ต้องไปนอนให้ผ่าตัดเอาออก โดยการแนะนำของหมอเปิดตามเคย หลังผ่ากินอะไรมันๆ ก็ไม่ได้ ท้องมันอืด อึดอัด บางครั้งถึงกับต้องอาเจียน เช่นเดียวกับหมอรักษาโรคเกาต์ก็เคยพูดกับเราว่า อะไรที่เป็นเอ๊ะๆ เราก็กินมากไม่ได้ มันแสดงทำให้โรคกำเริบ ตกลงของมันๆ เอ๊ะๆ ต้องห่างๆ เป็นนั้นไป

คืนวันหนึ่งตอนอายุเลข 5 กว่าๆ นี่เองนอนอยู่ดีๆ เกิดปวดแปล๊บขึ้นมาที่บั้นเอวด้านหลังตอนตีสอง เราจำได้นั้นเป็นตำแหน่งไตตามที่หมอเปิดบอก นอนปวดอยู่จนถึงตี 4 โทรไปหาหมอเปิด เขาบอกไปเลยที่โรงพยาบาลที่เขาทำอยู่ให้ไปรอเลยบอกอีกสักครู่หมอมจะมา แล้วเขาก็รีบแต่งตัวมาทำการตรวจเอกซเรย์ก็บอกว่าเรามีก้อนนิ่วหลุดออกมาจากไตอยู่ที่ท่อปัสสาวะ ตอนบน แกก็จัดการให้เรากินยาก่อน เข้าใจเป็นยาที่เข้าไปขับนิ่วหรืออะไรประมาณนั้น ก่อนที่แกจะให้เรากิน แกเอายากำไว้ในมือ แล้วพนมมือหลับตา

แล้วได้ยื่นแกวว่า “เพียงหลุด” เราก็ตกใจเราก็คบกันมานานก็รู้ว่า แกเป็นหมอผ่าตัดนี่นา ทำไมกลายเป็นหมอผีไปได้ เราก็ถามแกว่า วิธีไสยศาสตร์ก็มีใช้ในวงการแพทย์แผนปัจจุบันด้วยหรือ สักครูแกก็เปลี่ยนใจ บอกเอามันเลยดีกว่า จะได้ไม่ต้องมานอนรอเจ็บ เลยชวนอนให้แกจัดการที่โรงพยาบาล พอเสร็จได้ไม่กี่วัน เรามีกำหนดไปเยี่ยมลูกชายที่อเมริกา ทั้งๆ ที่ยังไม่ได้เอาสายที่สวมในท่อปัสสาวะออกเลย แกก็บอกไปได้ไม่เป็นไร ถ้ามีอะไรก็โทรกลับมาหาอีกแล้วกัน เราไปเยี่ยมลูกก็ไม่เจียมสังขาร ลูกพาไปดิสนีย์แลนด์ ก็ไปเล่นล่องเรือล่องแก่งกับลูก จนปัสสาวะออกมาเป็นเลือด แต่ก็ยังโชคดีที่ไม่เป็นอะไร

อีกครั้งหนึ่ง เมื่อ 2 ปีที่ผ่านมา เราไปที่ สปป.ลาว ตอนใต้ เพื่อไปดูงานแล้วก็ไปตีกอล์ฟด้วย เกิดอาการปวดท้องและถ่ายไม่ออกแล้วก็หนาวสั่นเป็นไข้ ตกกลางคืนต้องให้ลูกน้องพาไปหาหมอที่โรงพยาบาลในเมืองปากเซ เนื่องจากค่าแล้ว ที่โรงพยาบาลก็ไม่มีหมออยู่ มีแต่พยาบาลก็พยายามชวนท้องให้เราถ่าย ก็ไม่สำเร็จ เลยหมดปัญญาบอกให้พาเราข้ามกลับไปโรงพยาบาลที่จังหวัดอุบลฯ ที่ติดกัน เราคิดดูแล้วรุ่งขึ้นกลับไปรักษาที่กรุงเทพฯ ดีกว่า จึงโทรกลับมาให้ภรรยาติดต่อหมอรังสรรค์ หมอหัวใจเพื่อนเรา ให้จัดรถพยาบาลมารับเราจากสนามบิน พอบินกลับมาขึ้นรถพยาบาลไปโรงพยาบาล หมออรรับเราเพียงเลย เข้าตรวจเอกซเรย์ ทำอัลตราซาวด์ บอกท้องไม่เป็นอะไร แต่มีนิ่วที่กรวยไต คนละข้างกับครั้งก่อน

ที่หมอเปิดเคสเอาออกไปแล้ว ออกมาจากห้องตรวจ เจอหมอรังสรรค์บอกดูแลเราให้ดีขึ้นหน่อย อย่าให้หัวใจเราหยุดเต้นนะ หมอรังสรรค์รับปากรับคำเป็นอย่างดี ก็เลยโล่งใจ หมอโรคไตก็เลยมาจัดการกับเราต่อ ไม่นึกเลยว่าจะมีนิ่วในตัวเราในไตได้ใส่ถุงมากถึงขนาดนั้น นั่นก็เป็นอีกครั้งหนึ่งที่เจ็บถึงกับต้องโรงพยาบาลผ่าตัด แต่ก็ยังพอไหว ยังไกลหัวใจ

ตอนนี้เข้าวัยเลข 7 ต้นๆ แล้วก็ต้องอยู่ภายใต้การดูแลของหมอ โดยเฉพาะที่เป็นเพื่อนๆ กันมาตั้งแต่วัยเด็กอย่างใกล้ชิดบ่อยมากขึ้นๆ หมอก็เตือนเราบ่อยๆ ว่า หัดรู้ตัวว่าแก่แล้วบ้างนะ จะไปกระโดดโลดเต้นแบบสมัยหนุ่มๆ มากๆ อีกไม่ได้แล้วนะ ตัวเราต้องดูแลตัวเราเองก่อน แต่ในบางครั้งเราไปหาหมอเพื่อนๆ ดูท่าทางเขาโทรมและดูแก่มาก บางคนก็มีคนไข้เยอะกินอาหารผิดเวลาเพราะต้องดูแลคนไข้ เราก็ต้องเตือนหมอว่า ดูแลตัวเองบ้างนะ แก่แล้วยังทำเก่งเหมือนตอนเป็นหมอหนุ่มๆ ไม่ได้แล้ว เพื่อนเราบางคนก็บอกเราไปหาแต่หมอเพื่อนๆ กัน ควรจะเปลี่ยนไปหาหมอหนุ่มๆ กว่าเรา เพราะไม่รู้ว่าจะหาหมอที่เป็นเพื่อนกันกับเรา ใครจะไปก่อนกัน ก็คิดว่าไปหาหมอเพื่อนกันก็ยังมีโอกาสได้พบปะพูดคุยกัน โดยเฉพาะคุยถึงเรื่องเก่าๆ สมัยหนุ่มๆ ก็ทำให้เราและเพื่อนหมอมีสีวิตชีวาขึ้น หากเขาไปก่อนเราค่อยหาหมอคนใหม่ที่อายุน้อยกว่าดูแล ตอนนี้ก็ว่ากันอย่างนี้ไปหลายๆ ก่อนก็แล้วกัน สนุกดี

4 อยู่กัณกอล์ฟ

รอล่าเรื่องตักอล์ฟที่ซอมบั้ง
 กอล์ฟมันลั้งเลทตักที่มีตุง
 เดบตักนากเรานี้ไม่ตักอล์ฟ
 มันก็ฟ้าที่นมะลัมกัณทุกว้
 เพราะมันลั้งจุนเจือตองเกื้อน
 ช่างพ้มกัณพ้มกัณทักทักใจ
 ตองตองนมอมกอดใจไม่มโน
 บังเลนได้แม้อาฮากัน

ได้เขียนในหนังสือ “ตัว...คน
ประเสริฐ ภัทรมัย” เมื่อตอนอายุครบ
60 ปี ว่ากีฬากับเราเป็นของคู่กัน เล่น
มาตั้งแต่เด็ก เปลี่ยนประเภทกีฬาที่
เล่นมาเรื่อยๆ จนตอนอายุ 40 ปีกว่าๆ
หันมาเล่นกอล์ฟ ก็ติดกอล์ฟมาก
คิดว่าจะเล่นต่อไปจนกว่าเล่นไม่ไหว
กีฬากอล์ฟนี่เล่นกันได้แม้วัยจะต่างกัน
เป็นเกมกีฬาที่เล่นเองคนเดียวก็ได้
เล่นเป็นหมู่เป็นก้อนหลายๆ ก้อน

ก็ยิ่งสนุกใหญ่ พูดได้ว่าเป็นกีฬาที่ทั้งออกกำลังกาย ทั้งพักผ่อนหย่อนใจ
ทั้งสร้างความสัมพันธ์ในหมู่เพื่อนได้เฮฮา กัน ทำท่ายมีเดิมพันกันเล็กๆ น้อยๆ
เพื่อความสนุกสนาน ทั้งสร้างความสัมพันธ์สนิทสนมกันทางธุรกิจ ก็ได้
หลายๆ อย่างแบบบูรณาการจากการเล่นกอล์ฟ

เคยเล่นกอล์ฟกับผู้ใหญ่ที่เราเคารพนับถือ รู้จักกันตั้งแต่ตอนเรา
เริ่มทำงานใหม่ๆ (อาจารย์บุญไทย โอทกานนท์) ท่านชอบกีฬากอล์ฟมาก
ท่านเปรียบเปรยให้เราฟังบ่อยๆ ว่า กีฬากอล์ฟถือเป็นสิ่งเสพติดอย่างหนึ่ง
แต่เป็นสิ่งเสพติดที่ให้คุณ ไม่ใช่ให้โทษ ท่านบอกว่าปล่อยให้มันติดไปเถอะ
ดีกว่าไปติดอย่างอื่นๆ

สำหรับเรากีฬากอล์ฟคือสิ่งที่เป็นทั้งการออกกำลังกาย ทั้งเป็นการ
พักผ่อนหย่อนใจ คลายเครียด ได้รับอากาศสดชื่น อยู่กับธรรมชาติ อยู่กับ
ต้นไม้ใบหญ้า โดยเฉพาะในเวลาเช้ามีด เมื่อเราออกไปเดินเล่นคนเดียว
อยู่กับธรรมชาติ มีน้ำค้างบนใบหญ้าที่เราเดินตีกอล์ฟไป เป็นการฝึกสมาธิ
เหมือนการเดินทางจรม เวลาเดินเล่นกอล์ฟ จิตก็อยู่กับมัน ตั้งอกตั้งใจเล่น แม้
จะเป็นการเล่นคนเดียว ทำให้ใจสงบคลายความเครียด ทั้งความทุกข์ต่างๆ
ที่มี ทำให้จิตใจสบาย ร่างกายแข็งแรง ได้เดินออกกำลังกายเช้า ได้รับแสงแดด
ตอนเช้าตรู่ บางครั้งมีฝนปรอยๆ ในช่วงหน้าฝน ก็เป็นการสร้างภูมิคุ้มกันอย่างดี
เราจึงพยายามจัดเวลาให้ได้มีการเดินออกกำลังกายบ่อยๆ เป็นประจำ ทั้งเล่น
คนเดียวตอนเช้าๆ ทั้งกับเพื่อนๆ ในวันหยุดตลอดมา

ก่อนที่จะมาเริ่มเล่นกอล์ฟ ตอนอายุ 40 ต้นๆ เราเริ่มมีอาการป่วย
หลายอย่างเกี่ยวกับความเครียดจากการทำงาน เช่น ความดันสูง เลือดขึ้น
น้ำตาลในเลือดสูง นอนไม่หลับ น้ำดี หมอที่ดูแลรักษาโรคเลือดขึ้น เคยแนะนำว่า
ให้เดินออกกำลังกายเป็นประจำ เลยทำให้โรคนั้นทุเลาไปได้ คิดอยู่เป็นประจำว่า
ถ้าเราไม่ได้เล่นกอล์ฟ เราคงทรุดโทรมทั้งร่างกายและจิตใจมาก งานการใน
อาชีพที่ทำอยู่ คงไม่สามารถทำได้จนถึงทุกวันนี้ จึงถือได้ว่า กอล์ฟเป็น
ยาบำรุงทำให้เราแข็งแรงทั้งร่างกายและจิตใจ

เลขาฯ ตัวดีของเราที่เคยบอกว่า หาตัวเรานั้นไม่ยาก เรารู้จักไปอยู่
แค่ 4 แห่ง หนึ่งในนั้นก็คือ ตีกอล์ฟ ที่สนามไหนบ้างเธอก็รู้หมด ที่สำคัญเธอ
เป็น Organizer เป็นผู้จัดการจองสนามให้เล่นกอล์ฟนัดหมายสมัครพรรคพวก
ที่คุ้นเคยหรือที่คบกันให้เรา เพื่อนๆ นักกอล์ฟรู้จักเธอดีทุกๆ คน

กอล์ฟ-เริ่มต้นเล่น

กอล์ฟนัดใหม่ทำไมมันเล่นสนุก
ลูกเล็กเล็กกลมกลมต้องก้มไม่เงย
พอเล่นได้เล่นมันเน้นการนัด
ที่จันทน์บุตจันงานสำราญกัน

ออกแรงมากก็ลงดูลูกอยู่เฉย
นัดนานเลยกว่ารู้ใจนักมัน
ลูกชีพพัธจัดเจนเน้นกัน
อยู่กับมันได้ตลอดไม่เบื่อกลัว

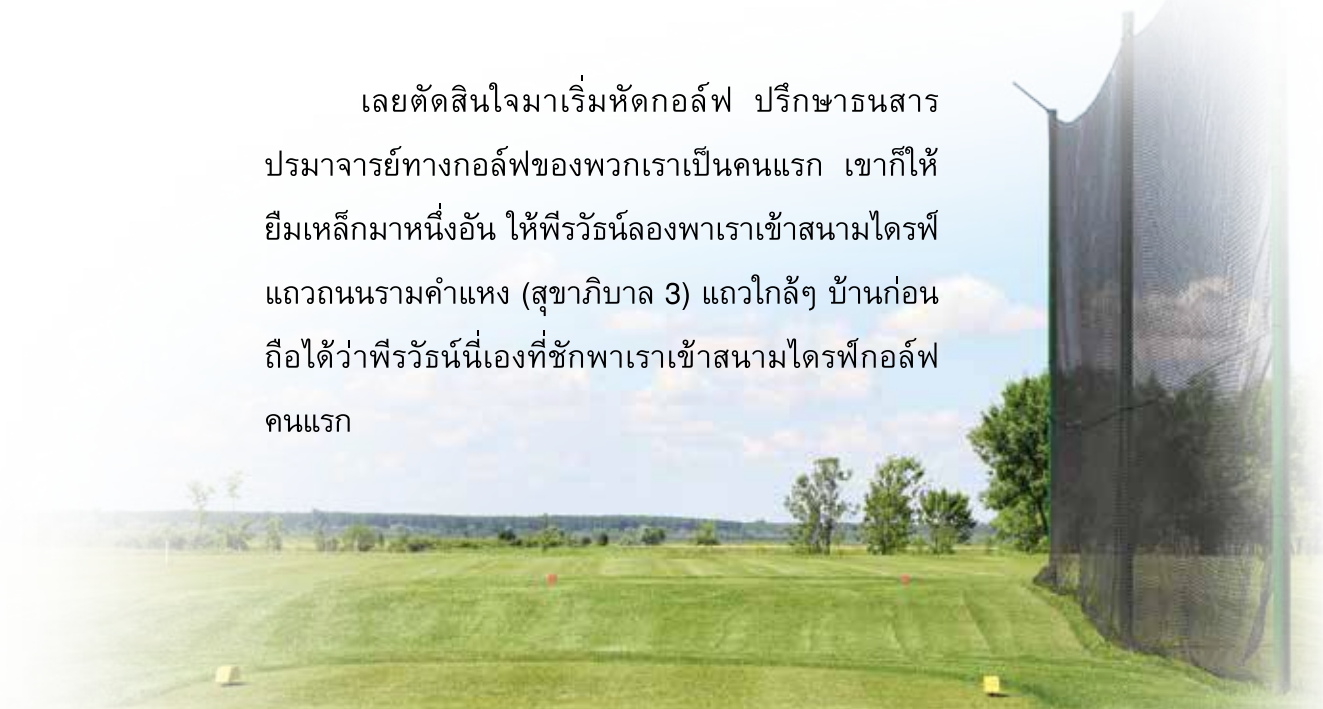

ตามที่กล่าวไว้ในเล่มก่อน เรามาเริ่มเล่นกอล์ฟด้วยเหตุผล 2 ประการ

ประการแรก เพราะสนามเทนนิสที่เคยเล่นมาก่อนหน้านั้น เปลี่ยนไปสร้างเป็นคอนโดไปหมด เลยไม่รู้จะไปออกกำลังเล่นกีฬาที่ไหน ประเภทไหน ต่อดี เพื่อนบอกว่ามาเล่นกอล์ฟซิ เป็นกีฬาที่เล่นได้ตลอดชีวิต

ประการที่ 2 เราไปเป็นวิศวกรที่ปรึกษาออกแบบระบบสาธารณูปโภคให้สนามกอล์ฟหลายแห่ง แต่เราไม่รู้เรื่องกอล์ฟเลย ก็ไปตอบเขาผิดๆ ถูกๆ ถูกเจ้าของสนามเขาไล่ให้ไปหัดเล่นกอล์ฟเสียก่อน จะได้มาพูดกันแบบรู้เรื่องรู้ราว

เลยตัดสินใจมาเริ่มหัดกอล์ฟ ปรึกษารณสารปรมาจารย์ทางกอล์ฟของพวกเราเป็นคนแรก เขาก็ให้ยืมเหล็กมาหนึ่งอัน ให้พีรวัธน์ลองพาเราเข้าสนามไตรฟ์แถวถนนรามคำแหง (สุขาภิบาล 3) แถวใกล้ๆ บ้านก่อน ถือได้ว่าพีรวัธน์นี่เองที่ชักพาเราเข้าสนามไตรฟ์กอล์ฟคนแรก

พอเข้าสนามลองหัดตี ยังตีไม่ถูกลูกดอก เลยรู้สึกว่ทำไมถึงยากเย็นจัง ลูกเล็กๆ ที่อยู่หนึ่งๆ น่าจะตีง่าย ๆ เราเล่นกีฬาลูกกลมๆ มากี่เยอะแล้ว ขนาดลูกวิ่งอยู่เรายังตีถูกเลย แต่นี่ลูกหนึ่งๆ เราตีมันไม่ถูก ก็รู้สึกประหลาดใจ และท้าทาย ว่าทำไมคนอื่นเขาตีถูกลูกกันไปเสียไกลได้อย่างไร แล้วทำไมเราทำไม่ได้ ในวันแรกที่เข้าสนามนั้น มีโปรที่สนามเฝ้ามองหาเหยื่ออยู่ เดินมาหาหมูสนามไตร์ฟ มา Approach เรา จะจับให้จนเป็นนอกสนามได้ เหมารวม 5,000 บาท เราถามพีรวัธน์ ผู้นำเราเข้าสนาม พีรวัธน์พยักหน้าเห็นด้วย (คงเบื่อกำลังมาจับบ่วงให้เรามั้ง เลยส่งให้โปร) เราก็เลยได้โปรคนแรกที่สนาม ช่อมไตร์ฟมาเริ่มจับให้

เริ่มใหม่ก็ยังตีลูกไม่ถูก เราเลยเลือดเข้าตา มุมนะต้องเล่นให้ได้ ลุยเข้าสนามไตร์ฟมันทุกๆ วัน ตั้งแต่เช้าๆ ไปเปิดสนามไตร์ฟเองเลย ตีมันทุกวัน บางวันเข้ารอบเย็นรอบเลย โปรเห็นเราเอาจริงเอาจังมากๆ ที่ตกลงไว้ว่าจะจับจนเราออกสนามได้ ได้เงินแล้วเลยหนีหายไปจากสนามไตร์ฟนั้น ตอนแรกคิดว่ากลัวความขยันของเรา มาทราบทีหลังว่ามีนักกอล์ฟหัดใหม่หลายคนก็ถูกแกเบี้ยวเหมือนกัน

เราก็เพิ่งรู้ว่าวงการนี้มีโปรประเภทรับเงินแล้วเบี้ยวแบบนี้ด้วย ยังมีโปรอีกคนที่สนามมาเสนอจับให้แทน ที่นี้เราไม่เอาแบบเหมาแล้ว เอาเป็นรายชั่วโมงดีกว่า ก็เริ่มมาแบบลุ่มๆ ดอนๆ แบบนั้น

ตีในสนามไตร์ฟกอล์ฟทุกวันอยู่หลายเดือน จนกระทั่งสบโอกาส นัดกับเพื่อนฐิระวัตร กุลละวณิชย์ ขณะนั้นเป็นรองผู้ว่าฯ จังหวัดฉะเชิงเทรา กับพีรวัธน์ ไปดูงานแถวแปดริ้ว เสร็จแล้วก็ชวนกันไปออกรอบที่สนามบางปะกง ริเวอร์ไซด์เป็นครั้งแรก เราก็ตื่นเต้นเพราะเป็นครั้งแรก ออกไตร์ฟจากหลุมหนึ่ง ท่านฐิระวัตรไตร์ฟคนแรก ลูกโด่งขึ้นฟ้าจนนางฟ้าร้อง แต่ไปไม่ไกลนัก พีรวัธน์เป็นคนที่สอง ไตร์ฟไม่ถูกลูกวิ่งจับตักแต่นไปไม่ถึงร้อยหลา เราก็ใจชื้นแบบนี้ เราก็ทำได้แน่ๆ เลยไตร์ฟออกไปได้ไกลกว่าเพื่อนเลย มาทบทวนทีหลังก็คิดว่าเพื่อนๆ คงให้กำลังใจเรา ดีแบบไม่ค่อยถูกลูกให้เราเกิดกำลังใจ เลยออกรอบครั้งแรกเป็นไปด้วยดี

เลยได้ใจ ครั้งที่ 2 นัดธนาสารกับเพื่อนเขาที่ทำงานอยู่กระทรวง การคลังออกรอบที่สนามกรุงเทพกรีฑาแต่เช้าตรู่ เพื่อนธนาสารไคร์พีชอร์ตแรก ลูกไปไกลกว่า 200 หลา ตามด้วยธนาสารไปไกลอีกเหมือนกัน เราถึงได้รู้ และเข้าใจว่าเขาตีกอล์ฟกันอย่างนี้เอง ไม่เหมือนที่เราออกรอบครั้งแรก เลย ซ็อกตีไม่ออก ไคร์พีชไม่ถูก และครั้งนั้นเป็นครั้งแรกที่ ดร.ธนาสาร ได้เห็นวงเรา ก็ตกใจ ว่าโปรมันจับให้ตีแบบนี้ได้อย่างไร เลยต้องมาจับวงให้ใหม่ เลยได้โปร คนที่ 3 มาสอนให้ เราเลยถือโอกาสประกาศให้ใครต่อใครทราบหมดว่าธนาสาร เป็นโปรจับกอล์ฟให้เรา และบอกเขาว่า จะต้องขายหน้าคราวนี้แน่ หากเราตี ไม่ได้ ดีไม่ถูกลูกเหมือนที่ผ่านมา เขาเลยต้องมาเอาจริงเอาจังกับเรา

ธนาสารบอกเราเป็นคนสอนยากที่สุด เพราะชอบถามเรื่อยว่าทำไมต้อง อย่างนั้นทำไมต้องอย่างนี้ ต้องหาเหตุผลมาอธิบายเราแบบเอ็นจิเนียร์ทาง แมคคานิกส์ เราถึงเข้าใจ ถึงทำได้ เขาก็เป็นโปรที่เยี่ยมมาก เขาไม่จับวงให้ เราเหมือนของคนอื่นๆ ให้เราตีตามวงที่เราตีได้แล้วถูกลูก แล้วให้เราจำวงที่ ดีได้ไว้ให้ตี บอกว่า หากใครจะมาจับเปลี่ยนวง ก็อย่าไปเชื่อ อย่าไปเปลี่ยนตาม บอกวงที่ดีได้นี้จะทำให้คนที่มาเล่นด้วยเห็นเป็นหมู ตีวงนี้จะได้เงินพนั้น อีกมาก นี่คือการพิเศษของโปรที่ชื่อ ธนาสาร

พอเราตีกอล์ฟเป็นใหม่ๆ ก็เหมือนเด็กเพิ่งขี่จักรยานเป็น เล่นอย่าง เป็นบ้าเป็นหลังและเกือบทุกๆ วัน ทั้งเล่นกับคนที่สนิทๆ กัน เล่นกับเพื่อนๆ พี่ๆ และพรรคพวกที่ทำงาน เรียกว่าทุกสนาม ทุกรายการ ใครมาชวนไม่เคย ผิดหวัง

โปรส่วนตัวที่ชื่อธนาสาร บอกให้เราไปหัดเดินตีคนเดียว แล้วหัดชิพ หัดพัต แบบทดลองหลายๆ ลูก ตอนที่สนามว่างๆ ซึ่งก็ทำตาม แทบทุกๆ เช้าก่อนสว่าง ก็จะออกไปตีไปเล่นคนเดียวตามสนามต่างๆ หัดลองจนกระทั่ง รู้ระยะ รู้น้ำหนัก โดยเฉพาะลูกที่ต่ำกว่า 100 หลาลงมาและลูกบนกรีน สอนวิธี คิดวิธีทำต่างๆ ให้เรา จนเราชำนาญ เชื่อไหมว่าเราตีกอล์ฟตอนเช้าๆ ใช้เวลา แค่เพียงรอบละชั่วโมงกว่านิดๆ เท่านั้นเอง เป็นการออกกำลังกายและหัดเล่น ตอนเช้าๆ เสร็จแล้วอาบน้ำที่สนาม แล้วเลยไปที่ทำงาน ไปถึงไม่เกิน 9 โมงเช้า

นี่แหละเป็นเรื่องของเด็กใหม่เริ่มหัดตีกอล์ฟ

ที่สนามกอล์ฟกรุงศรี ปทุมธานี

กอล์ฟ-เม้นสมาชิกสนาม

เล่นเม้นแล้วกลัวไม่ทันที่จะเล่น ถูกตั้งกติกายเม้นเมมเบอร์น้อยสนาม
 เลขเริ่มซื้อตอนไว้ในพองาม เมดสนามรวมรวมกันก็ใจนี้
 พอซื้อไม่ซื้อมาเม้นการะ ไม่ลดละผลัดไม่ติดมทุกที่
 เข้าสนามติดในได้ไม่ในดัว ทั้งวันดูวันดีไม่มีลา

ตอนเริ่มต้นเล่นกอล์ฟ เรายังไม่ได้เป็นสมาชิกที่สนามไหนสักแห่ง แต่ตามไปเล่นกับพรรคพวกไปทั่วทุกสนาม วันหนึ่งโปรธนสารบอกว่า วันข้างหน้า ทุกสนามต้องเป็นสมาชิกหรือเป็นแขกของสมาชิกถึงจะเข้าเล่นได้ เราก็อายุสบายใจ กลัวว่าวันข้างหน้าเราจะไปเล่นที่ไหนด้วยตัวเองไม่ได้เสียแล้ว ต้องหาทางหาสนามเป็นสมาชิก

วันหนึ่งเราไปเล่นกับธนสาร เจอกับรุ่นพี่ที่ทำสนามกอล์ฟที่คลอง 14 นครนายก ก็ชวนซื้อสมาชิกสนามในราคา 250,000 บาท แถมรู้จักกันให้ ผ่อนส่งเดือนละ 14,000 บาท ไปเล่นเสียแค่ค่าแคดดี้ เราเลยตกลงเป็นสมาชิก เข้าๆ ถ้ามีเวลาก็ขับรถจากบ้านไปคลอง 14 ตั้งแต่ตอนตี 4 เพื่อไปตีเสร็จแล้วกลับมาทำงาน ดูซิพยายามขนาดไหน

ต่อมาทราบจากเพื่อนว่าสนามเพชรศิรินทร์ที่สุวินทวงศ์กำลังสร้างอยู่ โปรธนสาร (อีกนะแหละ) ไปตีกับเรา ตอนที่ยังมีแค่ 9 หลุมแรก บอกว่าสนามนี้ ดีมาก เจ้าของลงไม้ลงมือทำเอง บอกน่าจะดูแลสนามดี เราก็เลยซื้ออีกแห่งหนึ่ง เป็นแห่งที่ 2 เราเลยได้ตีและซ้อมที่ใกล้บ้านขึ้น ขับรถออกจากบ้านแต่เช้า ตอนตี 5 ไปสนามใช้เวลาไม่เกินครึ่งชั่วโมง เลยตีบ่อยๆ จนแคดดี้ทั้งสนาม รู้จักดีแทบทุกคน

ตอนขับรถไปสนามเพรสซิเด็นท์ ผ่านสนามกอล์ฟที่กำลังก่อสร้างแห่งหนึ่ง ระหว่างทาง ชื่อปัญญาปาร์ค (วินเซอร์) ก็เลยแวะเข้าไปดู เห็นขายที่ดินพร้อม เมมเบอร์สนามกอล์ฟด้วย จึงชักชวนโปรธนสาร (อีกแล้ว) ไปดู เขาก็บอกว่า ดีมาก มีที่ดินว่างที่เหลืออยู่ใกล้ๆ หลุม B6 ธนสารบอกดีเลย เข้าขึ้นมามาก มาซ่อมซิฟ ซ่อมพัต ที่หลุมใกล้บ้านได้เลย เราก็รีบซื้อที่ดินแล้วได้เมมเบอร์ สนามมาด้วย เป็นสนามที่ 3 แล้ว

ทั้ง 3 สนามที่เราซื้อ พีรวัธนก็ซื้อด้วย เพื่อจะได้มาเล่นกับเราเป็นประจำ

เราไปเป็นวิศวกรที่ปรึกษาให้กับสนามกอล์ฟหลายแห่งในช่วงปีก่อน 2540 เช่น ที่สนามกอล์ฟเขาสอยดาว สนามกอล์ฟพัทยานันทรคลับ สนาม ศรีราชาอินเตอร์ฯ และสนามอื่นๆ อีกหลายแห่ง

สนามกอล์ฟเขาสอยดาวชวนให้เข้าไปเป็นผู้ถือหุ้นด้วย ก็เลยได้ สมาชิกมาหลายใบ เลย์แบ่งๆ กันถือเป็นสมาชิกในหมู่ผู้บริหารที่ทีมและ เพื่อนสนิท นี่ก็เป็นแห่งที่ 4 แล้ว แต่สนามนี้อยู่ถึงเขาสอยดาว จันทบุรี ไปเล่นบ่อยๆ เหมือนสนามที่กล่าวมาข้างต้นไม่ได้ เลยไปเล่นกันอย่างน้อย เพียงแค่ครั้งสองครั้งต่อปีกับพรรคพวก แต่ก็จัดว่าเป็นสนามที่ดี มีบรรยากาศ ที่ดีแห่งหนึ่ง ที่เราไปเล่นกันเป็นประจำทุกปี

นอกจากนี้ก็มีสนามพัทยานันทรคลับและสนามศรีราชาอินเตอร์ฯ ที่ เราได้รับเมมเบอร์สนามกอล์ฟมาแทนเงินค่าจ้าง เลยได้เป็นสนามที่ 5 และ ที่ 6 แต่เสียดายที่สองสนามนี้เป็นอยู่ไม่นานก็มีอันเป็นไปที่ไม่ขอเอ่ยถึง

ที่นี้ก็มาถึงสนามปัญญาารามอินทรา สนามนี้เปิดไฟให้เล่นตอนกลางคืน ความที่เราบ้าเล่นกอล์ฟ คิดว่าวันไหนมีธุรกิจไม่สามารถไปเล่นรอบเช้าได้ ก็น่าจะหาโอกาสเล่นตอนกลางคืน ประกอบกับธนสาร (อีกแล้ว) เป็นสมาชิก ที่สนามนี้อยู่ด้วย ก็เลยซื้อสมาชิก ด้วยความที่อยากจะเล่นตอนกลางคืนและ ใกล้บ้าน เป็นเมมเบอร์สนามที่เท่าไรแล้วละ

เมื่อเป็นสมาชิกหลายสนามก็เป็นภาระของเรา ที่ต้องหาทางหาเวลา ที่จะไปใช้สิทธิ์ ตื่นเช้าขึ้นมาทุกๆ วันก็จะคิดว่า เช้านี้เราจะไปออกกำลังและ ซ้อมที่สนามไหนดีระหว่าง 3 สนามนี้คือ เพรสซิเด็นท์ ปัญญาปาร์ค (วินเซอร์) และสนามปัญญาารามอินทรา ก็ต้องสลับกันไป สนามละวัน ทุกๆ วันที่ไปได้ หากไปไม่ได้ก็เอาไว้ตอนเย็นไปเล่นสนามที่มีไฟกลางคืนก็คือปัญญา รามอินทรา ส่วนวันอาทิตย์ก็มีก๊วนเป็นประจำที่ปัญญาปาร์ค (วินเซอร์)

สนามกอล์ฟปัญญาารามอินทรา

ที่ Spring City อมตะ ชลบุรี

มันน่าจะพอแล้วแค่นั้น แต่ยังไม่พอ เพราะทราบมาว่าที่สนามรอยัลเจมส์ ที่ศาลายา มีก๊วนพรรคพวกตีกันเป็นประจำในวันเสาร์ เป็นวันที่เรายังว่าง ไม่มีก๊วนประจำ ก็เลยไปซื้อที่รอยัลเจมส์อีกแห่ง เพื่อไปเจอไปตีกับเพื่อนในวันเสาร์ ตีอยู่ประจำวันเสาร์เป็นสิบปี พออายุมากเข้าชักขับรถไกลๆ ไม่ไหว เกรงอันตราย ตอนเช้ามีตอกออกไปตั้งแต่ตอนตี 5 ไม่มีปัญหาอะไร เพราะยังเข้ารถก็ไม่ติด แต่ตอนเล่นเสร็จ กินกลางวันแล้วขับรถกลับตี ตอนอายุยังไม่ถึง 60 ก็ไม่ค่อยเท่าไร พอกว่า 60 แล้ว รถก็ติด มาถึงตอนจะข้ามสะพานพระราม 8 ก็มีอาการร่วง จะกลับเสียให้ได้ เลยคิดว่าไม่ไหวแล้ว เลยประกาศขายไป

ตอนหลัง สนามกอล์ฟเริ่มมีรายการเบียร์สมาชิกร์ ที่สนามเพรสซิเด็นท์ ที่เราเล่นเป็นประจำตอนเช้าๆ ก็ถูกเบงค์ยึด แล้วเปลี่ยนเจ้าของ เปลี่ยนชื่อเป็น สนามสุวรรณภูมิ แล้วล้มสมาชิกร์ ไม่ให้สิทธิสมาชิกร์ ส่วนสนามกอล์ฟปัญญา ปาร์ค (วินเซอร์) ก็เปลี่ยนเจ้าของ และเปลี่ยนชื่อเป็น สนามกอล์ฟวินเซอร์ และต่อมาก็ไม่ค่อยให้สิทธิกับสมาชิกร์เท่าไรนัก ไม่มีเวลาให้สมาชิกร์ เปิดให้นักกอล์ฟชาจมาเล่นมากมาย มีการจัดแข่งเป็นประจำในวันหยุด ซึ่งปกติสนามกอล์ฟที่มีมารยาทจะไม่จัดแข่งในวันหยุด เพราะจะต้องกันไว้ให้สมาชิกร์เล่น และวันหยุดที่ไปเล่นเป็นประจำ บางครั้งต้องไปเข้าคิวซื้อตั๋วยาวเพื่อย จนไม่ทันเวลา ออกรอบก็มี นอกจากนั้นค่าออกรอบของสมาชิกร์ก็เพิ่มราคาขึ้นมาเรื่อยๆ ก็มีการฟ้องร้องกันอยู่

ก็รู้สึกว่ สนามกอล์ฟที่ประเทศนี้ไม่ค่อยทำตามคำมั่นที่ให้ไว้ตั้งแต่เริ่มเป็นสมาชิกร์ก็เสียใจ อยากจะหาที่ๆ เราสามารถมีสิทธิในฐานะเป็นสมาชิกร์ตามสมควร ที่จะไม่ถูกเจ้าของสนามรังแก

สนามที่ใกล้บ้านที่สุดคือสนามกรุงเทพกรีฑา เหมือนเป็นสนามหลังบ้าน ที่จริงเราก็ตีอยู่บ่อยๆ นะ เพราะเพื่อนหลายคนโดยเฉพาะโปรธนสาร (อีกแล้ว) ก็เป็นสมาชิกร์เก่าแก่ที่สนามนี้ ความที่ธนสารซื้อสมาชิกร์มาตั้งแต่ตอนราคาแสนกว่าๆ เมื่อเกือบ 40 ปีที่แล้ว ตอนนั้นเรายังเล่นกอล์ฟไม่เป็นเลยไม่ได้สนใจ มาตอนที่เล่นเป็นแล้ว ราคาค่าสมาชิกร์ก็ 8-9 แสนแล้ว เลยไม่เคยคิดจะซื้อสมาชิกร์สนามนี้ ตอนวิกฤตเศรษฐกิจปี 2540 ราคาประมาณ 8 แสน เราก็ไม่สนใจซื้อ คิดในใจว่าเสียแรงเสียเวลาขับรถไปไกลอีกสัก 10-20 นาที

ดีกว่าจะต้องมาเสียเงินเพิ่มอีกตั้ง 8-9 แสน ไม่คุ้ม มาจนกระทั่งเมื่อ 2 ปีที่แล้ว เพื่อนเป็นนายกสโมสรเจอกับเรา พูดกับเราว่าน่าจะซื้อสมาชิกของกรุงเทพกรีฑา เพราะราคามีแต่ขึ้นไม่มีตก และสมาชิกทุกคนเป็นเจ้าของ ไม่เหมือนสนามอื่น และที่สำคัญอยู่ใกล้บ้านมาก เหมือนสนามหลังบ้าน เรามานั่งคิดมาคิดไปก็คิดว่าน่าจะสนใจ เพราะตอนนี้มีถนนร่มเกล้า-หัวหมาก กำลังสร้างอยู่ ออกจากบ้านไปสนามก็ไม่ควรเกิน 15 นาที ประกอบกับภรรยาเป็นห่วงเราขับรถไปตีกอล์ฟแต่เช้ามืดที่สนามไกลๆ อาจเกิดอุบัติเหตุได้ เพราะอายุมากแล้ว และอีกประการที่สำคัญคือ หลายสนามที่เป็นสมาชิกอยู่ปิดไปเฉยๆ และหลายสนามก็เบี้ยวสมาชิกและกำลังเป็นคดีความฟ้องร้องกันอยู่ ก็เกิดสนใจเป็นสมาชิกสนามกรุงเทพกรีฑาขึ้นมา เพราะสมาชิกทุกคนมีฐานะเป็นเจ้าของ เลยฝากไปถามบอกราคา 2 ล้าน 9 แสนบาท เราเกือบช็อคคิดว่าไม่เอาดีกว่า สองเดือนถัดมาก็ยังอยากได้ ไม่แล้วใจไปถามอีก เขาบอกราคาขึ้นเป็น 3 ล้าน 3 แสนแล้ว และก็ไม่มีโอกาสขึ้นไปอีก เราเลยรีบตัดสินใจซื้อไปเสียในราคา 3 ล้าน 3 แสนบาท ซึ่งเป็นค่าสมาชิกที่แพงที่สุดเท่าที่เคยมีมา แต่ก็รู้สึกดีใจที่ซื้อสมาชิกสนามนี้ เพราะรู้สึกว่าเป็นเจ้าของจริงๆ ว่างเมื่อไหร่เราก็จะไป เป็นเหมือนสนามหลังบ้าน อยากเล่นเมื่อไรก็ลงเล่นได้ (ยกเว้นวันจันทร์เพราะเขาปิดสนาม) และที่สำคัญคือราคาซื้อขายสมาชิกซื้อไม่ถึงปีขึ้นไปถึง 4 ล้าน 5 แสนแล้ว ก็เป็นความรู้สึกดีๆ ที่เราไม่ได้เฝ้าถูกหลอกถูกต้ม หรือลงทุนผิด ก็เลยมีความสุขที่ได้ตัดสินใจซื้อ ตอนนี้ก็เล่นอยู่เป็นประจำอาทิตย์ละอย่างน้อย 2 วัน ที่เหลือยังต้องแบ่งไปให้สนามเดิมๆ ที่เล่นกับก๊วนประจำ โดยเฉพาะที่ปัญญารามอินทราและวินเซอร์

นับไปนับมาได้ 7 สนาม หายไปไหนหนึ่ง เลยนึกขึ้นได้ ก็อยากกล่าวถึงส่งท้าย เมื่อตอนเริ่มเล่นกอล์ฟไม่นาน มีเพื่อนสนิทคนหนึ่งบอกสนใจจะเป็นสมาชิกสนามกอล์ฟรูปเตมีย์ของกองทัพอากาศใหม่ ลูกน้องของเขาคนหนึ่งรู้จักกับผู้บริหารสนาม สามารถทำสมาชิกรายปีให้ได้ในราคาปีละ 5,000 บาท ตอนนั้นเรายังใหม่ต่อวงการ และด้วยความที่อยากมีสมาชิกเอาไว้หัด เอาไว้ซ้อม ก็เลยตกลง ปีแรกก็เป็นไปด้วยดี เราไปซ้อมตอนเช้าอยู่เป็นประจำ ก็แน่นอนพีรวัฒน์ก็ไปเป็นสมาชิกร่วมด้วย พอมาปีที่ 2 เขาเปลี่ยนผู้อำนวยการสนามใหม่ เราก็ไปตามปกติของเรา วันหนึ่งถูกเจ้าหน้าที่ที่ขายตั๋วขอบัตรของเราไว้ตรวจสอบ บอกว่าของเราเป็นของเก๊ หน้าแตกเลยเรา ยังดีที่เขายังไม่ได้เอาเรื่องเอาราวเราเพียงแต่ยึดบัตรสมาชิกปลอมไป เลยห่างเหินไม่กล้าไปสนามนี้อีกเลย จึงอยากจะฝากนักกอล์ฟหรือท่านผู้อ่านเรื่องนี้ว่าของดีราคาถูกไม่มีในโลกนี้ และการต้มตุ๋นกันนี้มีอยู่ทุกวงการ อย่าไปหลงกลง่ายๆ นะครับ

สนามกอล์ฟกรุงเทพกรีฑา

กอล์ฟ-ก่อนวัย 60

กีฬาที่เล่นกันได้ทุกวัย มีแต่มีแต่เล่นมันทั้งวันทั้งคืน
เล่นกับเพื่อนพี่น้องพ่อพวกเรา เล่นมั่วๆกันกลางบ้านลั่นชอนกัน

ที่สนามกอล์ฟปัญญาธิ์สรณ์ ศรีราชา

ทบทวนกิจกรรมกอล์ฟที่เราเล่นๆ กับพรรคพวกหลายกลุ่มหลายก๊วน ก่อนถึงวัยครบ 5 รอบหรืออายุ 60 ปี หรือก่อนวัยอาวุโส เพื่อจะลองมาเปรียบเทียบกับช่วงเมื่อเร็วๆ นี้ที่ผ่านไป จากรอบที่ 5 มารอบที่ 6 ว่ามีอะไรเปลี่ยนแปลงบ้าง มีรสชาติมากขึ้นหรือน้อยลง

ก๊วนโปรชนสาร

โปรชนสารของเรามีพรรคพวกที่เล่นกันเป็นประจำ ซึ่งเป็นกลุ่มนักกอล์ฟที่กระทรวงการคลัง เป็นก๊วนที่ตีกันระเบิด แข่งตีไกลสู้กัน แข่งชีพ แข่งพัต มีเดิมพันสูง และแต่ละคนฝีมือจนอาจจกรรจ์ทั้งนั้น เราไปร่วมเล่นด้วยก็อยู่ปลายๆ แถว ที่ตามไปเล่นเพราะติดไปกับโปรของเรา ปกติก็จัดให้เราเล่นกับก๊วนบ๊วยๆ พวกเด็กๆ หรือพวกหัดใหม่ เช่น ลูกชายคุณนพดล (หลานชายท่านฐิระวัตร) อายุอานามขณะนั้นประมาณ 13-14 ขวบ และน้องๆ ที่กระทรวงการคลังที่เริ่มหัดใหม่

เคยมีการพนันขันต่อกันว่าตัวเรากับน้องที่กระทรวงคลังที่เริ่มหัดเล่นพร้อมๆ กัน 2 คน ว่าคนไหนจะพัฒนาไปได้เร็วกว่ากัน ปรากฏว่าฝีมือยังไม่ทันได้วัด แต่ที่แน่ๆ คือทั้งสองคนนั้นจำนวนครั้งที่ไปเล่นด้วยกันน้อยกว่าเรามากๆ เลยเลิกพนันกันไป แม้กระทั่งเด็กอายุ 14 ปี ซึ่งเล่นได้เก่ง ดีได้ไกลมากๆ เคยตีช็อตเดียวจากแท่นที่ออฟ ที่หลุม B8 สนามปัญญาปาร์ค ออกกรีนเลย มือหลานตอนนั้นกำลังไปได้ดี

น่าจะเทิร์นโปรได้ แต่หลายปีต่อมา อยู่ๆ ก็เลิกเล่นไป คุณพ่อของเขาบอกว่าเขาเป็นหนุ่มแล้ว เขาไปเล่นอย่างอื่นสนุกกว่า เลยเลิกเล่นกอล์ฟ เราเสียตังฝีมือแทนเลย นี่ก็เป็นกลุ่มเป็นก๊วนแรกๆ ที่เราเล่นด้วย แต่ไม่ประจำ เพราะฝีมือคนละรุ่น

ก๊วนผู้ว่าฯ แปรวัจ

อีกกลุ่มหนึ่งก็กลุ่มของท่านฐิระวัตรตั้งแต่เป็นรองผู้ว่าฯ และต่อมาเป็นผู้ว่าฯ ก็มีก๊วนนายอำเภอและวิศวกรประจำจังหวัดเล่นด้วย เราก็ติดสอยห้อยตามไปด้วย กลุ่มผู้ว่าฯแปรวัจนี้เล่นกันวันเสาร์พักหลักเล่นกันที่สนามกอล์ฟบางปะกงริเวอร์ไซด์ ด้วยอาณิสสงส์จากท่านเป็นผู้ว่าฯ ท่านก็มีโควต้าสองก๊วน เราก็ชวนๆ เพื่อนกลุ่มอื่นๆ ที่เล่นกันเป็นประจำที่สนามอื่นที่จะกล่าวต่อไป มาเล่นเป็นประจำวันเสาร์เช้าที่นั่นด้วย กลุ่มนี้มีบางคนเล่นกันไปเล่นกันมาหนึ่งชนแก้วกันต่อเป็นประจำ จนผู้ว่าฯ ที่เป็นเจ้าภาพเหนื่อยใจ เพราะจะไปทำอย่างอื่น หลังกิจกรรมเล่นกอล์ฟก็ยังมีสองท่านนี่นั่งเป็นพยานอยู่ จนกระทั่งคนหนึ่งต้องไปแบะอกบายพาสหัวใจ อีกคนหนึ่งต้องไปเจาะฝีในตับจึงเลิกรากัน ก๊วนนี้เล่นกันอยู่หลายปี จนกระทั่งผู้ว่าฯ ย้ายไปอยู่จังหวัดอื่น ก็เลยหยุดกันไป

ก๊วนประจำก้นอาทิตย์

ตั้งแต่ตอนเล่นเป็นใหม่ ไปซื้อเมมเบอร์ที่สนามกอล์ฟเพรสซิเด็นท์ ก็มาเจอเพื่อนที่สนิทสนมกันมาก่อน (ดร.ทง) ไปดีกับลูกน้องจากธนาคารทหารไทยหลายคน ก็ชวนกันมาเล่นกันเป็นประจำที่เพรสซิเด็นท์ ในเช้าวันอาทิตย์ แล้วชวนกันมาซื้อเมมเบอร์ที่สนามกอล์ฟปัญญาปาร์คเพิ่ม สลับตีกัน 2 สนามในวันอาทิตย์

วันหนึ่งเพื่อนสนิทจากอีกกลุ่มหนึ่ง วัฒนะเป็นเศรษฐีใหญ่ชวนไปเล่นที่สนามกอล์ฟวินด์มิลล์ ที่เขาซื้อที่ดินและเมมเบอร์พิเศษไว้เล่นได้ 2 ก๊วน โดยไม่ต้องระบุชื่อ เราก็เลยชวนพรรคพวกเพื่อนเราที่เป็นก๊วนประจำวันอาทิตย์ไปเล่น เลยเพิ่มมาอีกหนึ่งสนาม จากนั้นก็มีเพื่อนๆ อีกหลายๆ คนมาร่วมเล่นด้วย และกลายเป็นกลุ่มประจำเล่นกันเพิ่มขึ้นอีก เพื่อน (วัฒนะ) คนนี้หากนับวันเวลาและจำนวนครั้งแล้ว จะเป็นคนที่เล่นกับเรามากที่สุด เมื่อสมัยนั้นชวนไปไหนไปด้วย ถึงไหนถึงกัน ขอให้ได้ดีกอล์ฟเถอะ ไม่เคยกลัวใคร

ตอนนั้นเป็นช่วงที่เราเริ่มเล่นกอล์ฟกันใหม่ๆ เราก็ตระเวนเล่นด้วยกัน มีสมาชิกประเภทประจำ และมาเล่นเป็นครั้งเป็นคราวกันเพิ่มมากขึ้นๆ ไม่เพียงแค่ 4 สนามนี้ เราตระเวนตีไปทั่ว เคยชวนกันไปเล่นที่สนามลำลูกกา เจอกับเพื่อนนักเรียนเก่าเตรียมอุดมฯ รุ่นเดียวกัน (วีระศักดิ์) ทำงานที่สำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ ก็เลยได้มาเป็นสมาชิกประจำก๊วนเพิ่มขึ้นอีกคน

สมัยนั้นเราจัดกลุ่มตามฝีมือออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกประเภท มือเก่า แชนดิแคปตัวเดียว อีกกลุ่มหนึ่งเป็นประเภทมือใหม่ ปกติที่เราเล่นกันจะแบ่งเล่นตามฝีมือตามกลุ่มที่วานี้ ครั้งหนึ่งไปเล่นกันที่สนามลำลูกกา มีหมอฟัน แชนดิแคปตัวเดียวไปเล่นด้วยเป็นครั้งแรก เพื่อนเศรษฐีประจำก๊วน (วัฒน์) ยังไม่เคยปะมือกันเลย ก็ขึ้นยืนบนแท่น ทำท่ายลว่าจะเล่นกันเท่าไร อย่างไม่รู้จักขายแปลกหน้าที่เป็นหมอฟันคนนี้เลย เราห้ามไม่ทัน เลยเสร็จเสียท่าไป เสียหายหลายแสน หลังจากวันนั้นเขาไม่ทำท่ายลใครส่งเดชอีกเลย ต้องหยังเสียก่อนว่าฝีมือเป็นอย่างไร มือขนาดหมอกคนนี้นั่นต้องต่อพวกเรา 3 หลุม จึงจะเล่นเต็มพันกันได้ อย่างนี้เขาเรียกว่า “ไม่ดูตาม้าตาเรือ” ไซ้ไหม

ตอนที่เล่นกันที่ปัญญาปาร์คทุกวันอาทิตย์ ก๊วนประจำของเรามีเพื่อนอีกคนหนึ่ง (เสียตึก) เริ่มมาร่วมเล่นด้วยพอแบ่งข้างแบ่งพวกที่ไร เพื่อนคนนี้ต้องขอคู่กับเราทุกที เขาเป็นนักเลงไม่กลัวใคร เขาบอกว่าเขาไม่ใช่นักพนัน แต่บ่อยครั้งก่อนออกรอบเล่น เขาบอกเมื่อคืนก่อนเขาได้ไฟมาหลายหมื่น และวันไหนรวยมา เขาจะตีแบบเทน้ำเทท่า ไม่เกรงใจเราที่เป็นพาร์ทเนอร์เขาเลย บ่อยครั้งที่ออกหลุมแรก ก็ตีตกน้ำหน้าแท่นที่ออฟไปแล้ว 2-3 ลูก เราได้แต่มองตาปริบๆ คิดในใจว่าเขาทำได้ เพราะเขารวยมา แต่เราซิ ต้องหาทางช่วยเหลือตัวเอง หาทางทำมาหากินวิธีอื่น เพื่อนำมาจุนเจือประเภทคู่ คิดแล้วยังเหนียวไม่หายเลย

ที่ปัญญาปาร์คนี่เช่นกัน บางครั้งเพื่อน (วีระศักดิ์) ก็มาร่วมเล่นด้วย ฝีมือก็ไม่เลวเทียบเท่าเสีย ดีไปร้องเพลงไป เพลงอะไรก็ไม่รู้จัก ร้องว่า “พีนี่มีแต่ให้..”

ก็เขานี่แหละที่ชวนไปเล่นกันที่สนามรอยัลเจมส์ที่ศาลายาบ้างเป็นครั้งเป็นคราว สมัยก่อนเราจะเล่นกันแบบมีติดปลายนิ้วแบบหมาหมู่ คือ เล่นกันทุกคน สมัยนั้นก็ตั้งหลักที่หลุมละ 50 บาท แล้วมีเบิ้ลก็เพิ่มเป็น 100 บาท มีรีก็เพิ่มเป็น 200 บาท เล่นกันทุกคน ต่อมาเขาก็เพิ่มวงเดิมพันสำหรับ 3 หลุมสุดท้าย ด้วยราคา 500:500:1,000 เขาเล่นกัน 3 คน ไม่ยอมให้เราเพิ่มตาม เราก็เลยเหงาๆ ไม่ตื่นเต้นไปตามเขาด้วย

จากการที่เล่นด้วยกันต่อเนื่องตลอดทุกอาทิตย์ บางอาทิตย์ก็แถมวันเสาร์ หรือวันธรรมดา เศรษฐีใหญ่ (วัฒน์) ที่เล่นเป็นประจำ ถึงกับประกาศไปทั่วว่าเราได้เงินจากการเล่นกับเขาส่งเสียลูกเราทั้งสองคนไปเรียนต่างประเทศ ดูเถอะ ช่างสร้างเรื่องสร้างราวให้เราเหลือเกิน

สนามกอล์ฟปัญญาปาร์ค (วินเซอร์)

กัมกับนักเรียนเก่าเอไอที

เราทำงานให้สมาคมนักเรียนเก่าเอไอทีมานาน ตั้งแต่สมัยปี 2518 และปกติสมาคมก็จะจัดแข่งกอล์ฟเพื่อหาเงินมาทำกิจกรรมสมาคมทุกๆ ปี ตั้งแต่เรายังเล่นกอล์ฟไม่เป็น ก็ไปช่วยรุ่นพี่ๆ จัดแข่งกอล์ฟ จนกระทั่งเรามาตีกอล์ฟ ก็เริ่มร่วมกับนักกอล์ฟนักเรียนเก่าเอไอทีตีกอล์ฟกัน และร่วมจัดแข่งกอล์ฟอยู่หลายสมัย เรานัดตีกันเป็นครั้งเป็นคราว ส่วนใหญ่ที่สนามเอไอที เนื่องจากทุกคนยังต้องทำงาน ต่อมาก็นัดกันมาตีกอล์ฟที่สนามปัญญา รามอินทราตอนเย็นๆ ที่เขาเปิดไฟเล่นตอนกลางคืน เล่นอยู่ไม่นานก็เลิกกรา ห่างเหินกันไป คนอื่นเขาเล่นน้อยลง แต่เราคงเส้นคงวา

ต่อมานักเรียนเก่าเอไอที ชื่อ พล.อ. บุญสร้าง ได้รับเลือกเป็นนายกสมาคมฯ เนื่องจากเราเคยชวนท่านมาทำงานสมาคมฯ ตั้งแต่ท่านยังมียศแค่ พันตรี เมื่อท่านเป็นนายกสมาคมฯ ก็โทรมาขอแรงพวกเราที่มีกลุ่มนักเรียนเก่าทำงานกันอยู่มากที่สุดและคุ้นเคยกับงานสมาคมฯ เราก็ยินดีไปช่วยงานสมาคมฯ ก็เลยมีการจัดเล่นกอล์ฟกันเป็นครั้งเป็นคราว โดยเฉพาะที่สนามทัพบก เราก็ชวนลูกน้องเราที่เล่นกอล์ฟที่มีฝีมือดีๆ และเป็นนักเรียนเก่าเอไอทีไปเล่นด้วย มีอยู่ครั้งหนึ่งลูกน้องเราประกบเล่นกับนายพลเอกท่านหนึ่ง ฝีมือดี เคยเป็นผู้จัดการสนามกอล์ฟลานนาที่เชียงใหม่ เล่นคนละก๊วนกับเรา พอไปถึงชุ่มน้ำ พลเอกก็มาถามเราว่า น้องคนที่เล่นด้วยทำงานบ้างหรือเปล่า ดีมา 3 หลุม พาร์ทั้ง 3 หลุมและชนะท่านทั้ง 3 หลุมเลย เท่านั้นเองลูกน้องของเราตีไม่ได้เลย เสร็จท่านทุกหลุมเลย นี่คือนักเล่นระดับนายพลครับ แต่น้องคนนั้น

เขาก็ว่าเล่นเก่งจริงแต่เล่นไม่เป็น เล่นไม่ดูตาม้าตาเรือเลย เลยถูกลูกเล่นระดับเศรษฐีล้มชะเสียคนไปเลย มิน่าไปเล่นกับลูกค้าถึงไม่ค่อยได้งาน เพราะไปเล่นเก่งแต่ไม่เป็นแบบนี้เอง

สมาคมนักเรียนเก่าเอไอทีมีการจัดประชุมใหญ่กันทุกๆ ปีหมุนเวียนกันเป็นเจ้าภาพตามประเทศต่างๆ และเป็นธรรมเนียมที่จะมีการจัดเล่นกอล์ฟกัน หลังการประชุม เพื่อเป็นการพักผ่อน และสนุกสนานสังสรรค์กัน ตอนเรายังไม่ได้ตีกอล์ฟก็ไปเที่ยวกับกลุ่มที่ไม่ได้เล่นกอล์ฟ แต่พอเล่นเป็นแล้วไม่เคยขาดที่จะไปร่วมเล่นด้วย จำได้ว่าเคยเล่นที่ได้หัววัน มาเลเซีย อินโดนีเซีย เกาหลี และ สปป.ลาว ก็เป็นการเล่นกอล์ฟที่ต่างประเทศอีกวาระหนึ่ง

ที่คุนหมิง สาธารณรัฐประชาชนจีน

กับเพื่อนที่สนามรอยัลเจมส์

มีเพื่อนอยู่อีกกลุ่มหนึ่งที่เล่นกันเป็นประจำทุกวันเสาร์ที่สนามรอยัลเจมส์ สนามดี บำรุงรักษาดี เราอยากเล่นด้วย เพื่อนอยากให้เราไปตีด้วยก็หาเมมเบอร์ให้เราซื้อ เลยไปเล่นด้วยเป็นประจำทุกวันเสาร์ ในกลุ่มนี้ก็มีเพื่อนวิศวะ ร่วมรุ่น (จารึก) ที่ขณะนั้นเป็นอธิบดีกรมทางหลวงเล่นอยู่ด้วย ขณะนั้นฝีมือท่านกับเราก็อพๆ กัน และเล่นกันส่วนใหญ่เราจะชนะเสียด้วย เพราะท่านเครียดกับงาน แต่พอท่านเกษียณ เปลี่ยนไปเป็นคนละคนเลย เล่นได้ดีมากๆ ดีก็ไกล ชีพพัตก็ดี เล่นแต่ละรอบสกอร์เฉลี่ยต่ำกว่า 40 เราสู้ไม่ไหวนึกในใจว่าทำไมราชการถึงไม่ต่ออายุการทำงานให้ท่านนะ พอเกษียณโล่งอกโล่งใจ ดีกอล์ฟจนเราถอยเลย

แต่อย่างไรก็ตาม ยังมีตัวจริงใจเราจากเพื่อนเก่าที่ชวนเราไป ที่เล่นกันแบบไม่กลัวความพ่ายแพ้ (เพราะมีสตางค์) เล่นกันแบบมีเบิ้ลมีรีทุกลุม ครั้งนั้นเคยเสียเราถึง 50 points รวยไปเลยวันนั้น ต่อมาเขาก็กำหนดกติกาใหม่ว่าเขาเบิ้ลได้คนเดียว เราจะเบิ้ลได้ต่อเมื่อเขาอนุญาต เราก็เป็นประเภทเอาใจแขก ไม่เกี่ยง เอาใจเอากัน ตั้งกติกาอย่างไร เราก็เล่นได้ตามนั้น ไม่เกี่ยงกติกาที่ตั้งขึ้นมาเองตามอำเภอใจ นับว่าวิระศักดิ์ได้สร้างเรคคอร์ดอันดับหนึ่งไว้กับเราในวันนั้น

กับเพื่อนๆ พี่ๆ วิศวะฯ และจุฬาฯ

เราได้รับเลือกให้เป็นประธานวิศวะ รุ่น 08 ในสมัยหนึ่ง ตอนที่เริ่มเล่นกอล์ฟใหม่ๆ พวกเราชาววิศวะ 08 ก็เริ่มตีกอล์ฟกันมากขึ้นๆ ในช่วงประมาณปี 33-34 (ถ้าจำผิดก็ขอภัย) ได้รับการเรียกร้องให้จัดกอล์ฟเราก็ตัดดี ทั้งในกรุงเทพฯ และไปที่ต่างจังหวัด เช่น เมืองกาญจน์ ที่พวกเราที่อยู่การไฟฟ้าฝ่ายผลิตสามารถจองที่จองสนามให้ได้ ก็เป็นเพื่อนวิศวะ 08 อีกกลุ่มหนึ่งที่มาเล่นด้วยกันเป็นครั้งเป็นคราว และบางคนก็ต่อเนื่องกันมาเป็นแขกทั้งประเภทไปกลับและมาประจำ

ศูนย์พัฒนาโครงการหลวงขุนวาง อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่

ปีที่เราเป็นประธานรุ่นก็ได้ริเริ่มให้จัดกิจกรรมตีกอล์ฟ หาเงินเข้ามาทำกิจกรรมของสมาคม ก็ได้รับความร่วมมือจากพรรคพวกช่วยกันหาสปอนเซอร์ ทั้งจากพวกร่วมรุ่นและจากธุรกิจที่เกี่ยวข้อง สามารถจัดปิดสนามได้ถึง 36 ก๊วน และได้จัดกันต่อๆ มาเป็นประเพณี จนพวกรุ่นเราเกษียณหมด ก็มาเลิกจัดภายหลัง การจัดกอล์ฟเพื่อหาเงินทำกิจกรรมรุ่นนี้ ก็มีบางคนในรุ่น ปฏิเสธ ต้องให้ผู้มาบารมีโทรไปขอให้สนับสนุนถึงจะได้ เลยรู้ตัวว่าเรานี้บารมีไม่ถึงที่จะขอก๊วนจากใครได้

เช้าวันหนึ่งเราไปตีกอล์ฟคนเดียวที่สนามปัญญาอินทรา พบกับ วิศวฯ รุ่น 07 นั่งคุยกันว่าเราน่าจะจัดกอล์ฟเล่นกันระหว่างรุ่น เลยตกลงกันว่า ไปชักชวนกันรุ่นที่ใกล้ชิดกัน จากรุ่น 05 ถึงรุ่น 11 ก็ช่วยกันก่อตั้งก๊วน วิศวฯ อาวุโสกันขึ้นมา ผลัดกันเป็นเจ้าภาพจัดกันปีละรุ่น ก็เริ่มจากรุ่น 05 ก่อน พอมาถึงรุ่น 08 ที่ประชุมเลือกเราเป็นประธานจัดกอล์ฟ ก็หาทางจัดแบบ ปิดสนาม ขยายรุ่นออกไปอีก และต่อมาเป็นชมรมกอล์ฟ วิศวฯ อาวุโส มาจนถึงทุกวันนี้

กับเพื่อน วิศวฯ รุ่น 08 เราก็มีการจัดเล่นกันอยู่เป็นประจำ เพื่อนๆ ที่เล่นด้วยกัน บางครั้งก็ 2 ก๊วน 3 ก๊วน บางทีก็มีถึง 9 ก๊วน 10 ก๊วนก็มี ตามกาลเทศะและตามแรงดึงดูดของเพื่อนๆ ที่เล่นด้วยกัน

ตอนเริ่มเล่นใหม่ๆ เคยลงไปเล่นกับเพื่อนที่หาดีใหญ่กับเพื่อนร่วมก๊วนของเราหลายครั้ง และมีครั้งหนึ่งชวนข้ามไปตีกันที่มาเลเซียผ่านทาง

ด่านอำเภอสะเตา สนามนี้แคตตีมีแต่ผู้ชาย และเป็นมือโปรทั้งนั้น ก่อนออกรอบ เขาจะให้พวกเราลงชื่อแล้วใส่แฮนด์แคปด้วย พอออกรอบไป เราก็สังเกตว่า ทำไมเวลาเราพัตไม่ลงแคตตีที่ถือถุงให้เราจึงหงุดหงิด พอเราจะตีด้วยหัวไม้ 5 ในระยะ 150 หลา แคตตีเราบอกไม่ใช่ ต้องใช้เหล็ก 7 ก็เถียงกัน แต่สุดท้ายเราไม่ยอม แคตตีก็ยอมควักไม้ 5 ให้เรา ด้วยความที่เราเถียงกับแคตตี เราก็ตีไม่ได้ แทนที่เราจะหงุดหงิด กลับกลายเป็นแคตตีของเราหัวพัตหัวเหวี่ยงถามดูปรากฏว่าแคตตีพั่นกันเอง โดยดูจากแต้มต่อที่เราลงไว้ เลยขอร้องให้เขาเลิกพั่นกัน ไม่เช่นนั้นเราตีไม่ได้ มีอย่างนี้ด้วยเพ็งเคยเจอ

มีการจัดการแข่งขันระหว่างนักกอล์ฟนิสิตเก่าจุฬาฯ กับอดีตนักศึกษาระดับมัธยมศึกษาประจำกันทุกปี (ไม่ทราบว่าเป็นปีนี้ยังมีหรือเปล่า) เราก็เคยไปร่วมเล่นด้วยอยู่ปีหนึ่ง ซึ่งเกม Up 2 ต่อ 1 ซึ่งเป็นการเล่นกันฉันท์มิตร (ไม่ใช่ฉันมิตรนะ) ก็ได้มาจากการเล่นระหว่างทีมจุฬาฯ-ธรรมศาสตร์นี้

กอล์ฟในกลุ่มกัน

ดร.ธนสาร เป็นผู้นำทางกอล์ฟ เป็นโปรในกลุ่มทีมตั้งแต่ตอนเริ่มมาร่วมกับเราใหม่ๆ ตอนแรกๆ เล่นกับลูกค้า ต่อมาก็ชักชวนเพื่อนๆ น้องๆ ในกลุ่มทีมไปหัดเล่นกอล์ฟ ก็เที่ยวไปตีกันในที่ต่างๆ ปล่อยให้เราเฝ้าออฟฟิศ

เรามาเริ่มเล่นกอล์ฟตอนปี 2532 ก็มีโอกาสดตามพวกเขาไปเล่น เนื่องจากเราเล่นทีหลังเขา ก็เลยต้องเล่นต้องฝึกต้องซ้อมมากหน่อย ด้วยกลยุทธ์ที่โปรธนสารแนะเราหลายประการ ทำให้เราพัฒนาขึ้นมาได้เร็ว พอเล่นกับคนอื่นได้ ยกเว้นโปรของเรา บางคนก็บ่นว่า เราเหนียวจัง กินเรายาก (คงตั้งใจจะกินเรา นึกว่าเราหมูๆ) บางคนก็กล่าวหาว่า เราซ้อมทุกวันถึงเหนียว ถามว่ามีกติกาด้วยหรือที่ห้ามซ้อมมาก น่าจะไม่มีมัง

สมัยนั้นเราก็ไปเล่นกอล์ฟกันเป็นประจำที่สนามเอไอที รังสิต ที่เป็นสนาม 9 หลุม แทบจะทุกวันเสาร์ ปกติเราเล่น 2 รอบ ไปถึงซุ้มขายก๋วยเตี๋ยวก็ใกล้เที่ยง ก็แวะกิน กินเสร็จก็ออกไปตีกันต่อ ผู้ใหญ่ (อ.บุญไทย) ที่เราชวนไปเล่นด้วยพูดว่าพวกเราเหมือนเด็กๆ นะ ออกไปเล่น พอหิวก็มาแวะกิน กินเสร็จก็ออกไปเล่นต่อ เออจริงแฮะ เหมือนสมัยเด็กๆ เลย

ตอนนั้น เรากับพีรวัฒน์เล่นกอล์ฟกันบ่อยที่สุด ไปเล่นตามสนามที่เราไปซื้อเมมเบอร์ด้วยกัน ไปเล่นกันรอบเช้าๆ ทั้งสนามที่เป็นเมมเบอร์และสนามที่ไม่ได้เป็น ครั้งหนึ่งเคยไปเล่นกันที่เชียงราย เล่นที่สนามสันติบุรี เล่นกันตั้งแต่เช้ามีด เล่นกัน 4 รอบ 36 หลุม เสร็จตอนบ่ายๆ ก็ยังไม่เลิก ไปเล่นต่อกันที่สนามของสนามบินอีก อีก 2 รอบ รวมกัน 6 รอบ 54 หลุม เป็นสถิติที่มากที่สุดในการเล่นวันเดียวของเรา เล่นตั้งแต่เช้ามีดไปเลิกเอา 6 โมงเย็น

ที่สหรัฐอเมริกา

ตอนที่เราริเริ่มเล่นกอล์ฟใหม่ๆ ก็มีผู้ใหญ่หลายท่านเกษียณออกมา และเราก็เชิญมาเป็นทีปรีษา ก็ได้รับความเมตตาจากพี่ๆ ให้คำแนะนำและชวนไปเล่นด้วยกัน ต่อมาน้องๆ ในกลุ่มทีมก็ตามพี่ๆ เล่นกันมากขึ้น ตอนนั้นคนเล่นกอล์ฟในกลุ่มทีมมีถึง 30-40 คนเลยทีเดียว มีการจัดกอล์ฟเล่นด้วยกันแบบพี่ๆ น้องๆ เป็นประจำเดือนสองเดือนครั้ง ต่อมาก็มีการตั้งเป็นชมรมกอล์ฟกลุ่มทีมขึ้นมา

เราเห็นประโยชน์ของการเล่นกอล์ฟ จึงพยายามชักชวนผู้ร่วมงานเล่นกันมากขึ้นๆ ครั้งหนึ่งไปดูงานที่ญี่ปุ่นด้วยกัน ไปดูไม้กอล์ฟเก่า รุ่นพี่ท่านหนึ่งไปด้วยดูท่าจะสนใจชุดไม้เก่า เลยยืมไป บอกว่าซื้อเลย หากกลับมาไม่เล่นขายให้เราก็ได้ กลับมาพี่เขาก็อันซุ่ม ขยันตี เลยเล่นไม่เลิก เคยได้ Hole in one ไปถึง 6 ครั้ง เลยมีการใช้ลูกไม้เนื้อต่อกับคนอื่นต่อมา ตอนไปดูงานที่ญี่ปุ่นเช่นกัน ก็ได้นักกอล์ฟที่ขยันเล่นเพิ่มมาอีกหนึ่งคน

ในช่วงปี 2538 เราได้เดินทางไปสหรัฐอเมริกาและแคนาดา เพื่อไปดูงานและติดต่องาน ก็เอาถุงกอล์ฟไปด้วย ก็ไล่ตีกอล์ฟกันเป็นเวลา 2 อาทิตย์ทั้งในอเมริกาและในแคนาดา แบกถุงกันเอง เล่นกันถึง 10 สนามเห็นจะได้ นั่นเป็นอีกครั้งที่ได้โอกาสไปตีที่ต่างประเทศพร้อมกับไปติดต่องานด้วย

กอล์ฟ-ยามไม่กัณตรอมดรัก

ยามไปพักผ่อนตามต่างจังหวัดกับครอบครัว เราจะพยายามหาสนามที่อยู่ใกล้ๆ ที่เราจะแอบไปตีคนเดียวในยามเช้ามืด ตอนที่คนอื่นยังหลับอยู่ เช่นไปพัทยา ก็จะแอบไปได้หลายสนาม ในสมัยนั้นก็มีสนามปัญญาแถวๆ บางแสน ศรีราชา พัทยาคันทรี่คลับ สนามเซนต์แอนดรูวส์ กรีนวัลเลย์ ภูตาหลวง ฟินิกส์ เป็นต้น ส่วนเวลาไปพักที่เขาใหญ่ก็หลายสนามที่เขาใหญ่ รวมถึง Forest Hills (Sir James) และไปตามแถวเขื่อนต่างๆ ที่มีสนามกอล์ฟก็แบกถุงไปด้วยเป็นประจำ บางครั้งพวกเราในกัณก็ชวนครอบครัวไปพักผ่อนด้วยกัน ให้เขาไปเที่ยวกัน แต่เราหนีไปตีกอล์ฟเป็นประจำ จนภรรยาต่างก็สนิทสนมรู้จักกันเป็นอย่างดี เมื่อก่อนจะนัดกันเป็นประจำอย่างน้อยปีละ 2-3 ครั้งที่ออกไปตีต่างจังหวัด โดยเอาครอบครัวไปด้วยทั้งกัณ

มีอยู่ครั้งหนึ่ง เราไปค้างที่พัทยา แล้วแอบหนีไปตีกอล์ฟที่สนามภูตาหลวงคนเดียวแต่เช้ามืด ไปถูกรถปิคอัพชนท้ายตรงทางที่เลี้ยวเข้าสนามกอล์ฟ รถปิคอัพมีคนนั่งกันมาหลายคน ออกมารุมเรา หว่าเราเปิดไฟเลี้ยวกะทันหัน ในขณะที่เขากำลังจะแซงเรา และชาวบ้านแถวนั้นก็ออกมาดูเหมือนจะเข้าข้างทางรถปิคอัพ เรารู้สึกไม่ปลอดภัย เพราะไปคนเดียว ต้องดึงตัวถึงรถที่ยุบไปติดล้อออก แล้วขับหนีออกมาจากวงล้อมผู้คน ตอนนั้นเป็นเวลาที่เรา กำลังกินยาละลายลิ่มเลือดอยู่ด้วย เหล็กที่เราดึงออกจากวงล้อมบาดมือเรา ถึงเลือดกระฉูดเลย เราขับฝ่าวงล้อมออกมา ไปเข้าเย็บทำแผลที่โรงพยาบาลแถวนั้น แล้วโทรหาเพื่อนที่เป็นผู้ใหญ่แถวนั้นให้ช่วยเราแก้ปัญหาให้เราด้วย ว่าเราถูกรุม ก็สามารถแก้ไปได้ กว่าจะกลับถึงบ้านพักที่พัทยา

ก็เกือบเย็น ภรรยาตกใจมาก ไม่รู้ว่าเราไปที่ไหน มีอันตรายอย่างไร ก็หาเงินจ้ะหวั่น ก็เลยรู้สึกเซ็ด เรื่องหนีครอบครัวไปตีกอล์ฟคนเดียว ต่อไปจะไปสนามไหนก็ต้องบอกสถานที่ไว้ก่อน จะได้ตามหาถูก

อีกครั้งหนึ่งเรากับภรรยาไปเยี่ยมลูกที่ไปเรียนที่อเมริกา แล้วก็ชวนกันไปเที่ยวที่แคนาดา ไปหาเพื่อนที่อยู่ที่นั่น เราก็มีถุงกอล์ฟติดตัวไปด้วย เที่ยวไล่ตระเวนตี หลังจากไปท่องเที่ยวกลับเข้าที่พักกันแล้ว ตอนนั้นเป็นช่วงฤดูร้อนกว่าจะมีดีก็ 3 ทุ่มแล้ว จึงมีเวลาตั้งแต่ 4-5 โมงเย็น แรดไปตีกอล์ฟคนเดียวได้

มานั่งคิดนั่งเขียนเรื่องนี้ แล้วก็คิดไม่ถึงว่าทำไมเราบ้าก็พากอล์ฟถึงขนาดนี้

ที่สนามกอล์ฟเขาสอยดาว จันทบุรี

ที่คุนหมิง สาธารณรัฐประชาชนจีน

ก๊วนักกอล์ฟสุภาพสตรี

ที่เล่ามาทั้งหมดมีแต่พูดถึงนักกอล์ฟผู้ชาย ที่จริงเราก็มีนักกอล์ฟสุภาพสตรีประจำก๊วนอยู่เหมือนกัน นางคนแรกชื่อ สุภางค์ เมฆจรัส เป็นวิศวกรหญิงรุ่นเดียวกันที่ทั้งรุ่นมีผู้หญิงแค่ 4 คน และมีเธอเล่นกอล์ฟอยู่เพียงนางเดียว มาพบว่าเธอก็เล่นกอล์ฟเมื่อตอนที่เราริเริ่มเล่นเป็นใหม่ๆ ที่สนามเพรสซิเด็นท์ เลยชวนกันมาเล่นที่สนามปัญญาปาร์ค (วินเซอร์) กับก๊วนกอล์ฟประจำของเรา เธอก็เป็นคนที่บ้ากอล์ฟพอสมควร ไม่เคยขาดหายไปเป็นดาวประจำก๊วน ตอนจัดกอล์ฟรุ่นและกอล์ฟวิศวะฯ 7 รุ่น ก็ได้เธอนี้แหละเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงคนหนึ่ง เธอเล่นได้ดีพอสมควร แต่เราปกติก็มีแต้มต่อให้ มีอยู่ครั้งหนึ่งเธอไปได้เกมมาจากสนามอื่น เล่นแบบถ้าเราชนะเธอได้ค่าทริป 20 บาท แต่หากเธอชนะจะได้จากเรา 50 บาท เหมือนต่อรอบละ 2 หลุมครึ่ง นี่ก็เป็นอีกเกมหนึ่งที่เคยเล่นกัน ครั้งนั้นครั้งเดียว เราเป็นฝ่ายแพ้ วันนั้นเป็นวันปีใหม่เสียด้วย ทำให้เป็นกลางไม่ดี เกมแบบนี้เลยเลิกเล่นไป

เธอชวนเพื่อนนักกอล์ฟสาวมาเล่นด้วยหลายคน มีอยู่คนหนึ่งที่กำลังมาเป็นประจำในเวลาต่อมาอย่างยาวนาน เธอเป็นนักกอล์ฟธรรมชาติฝีมือดีมาก แต่เธอเป็นนักต่อสู้ หมายถึงเธอต้องได้แต้มต่อ เธอถึงจะสู้ มีอยู่ครั้งหนึ่งพวกเราเล่นเกม เรียกว่า Up 2 ต่อ 1 (ได้มาจากการแข่งกอล์ฟประเพณี จุฬาฯ-ธรรมศาสตร์) หมายถึงว่าหากใครชนะ 2 หลุมติดกัน จะต้องต่อผู้แพ้ 1 Stock ในหลุมต่อไป มีคนแซวเธอว่าสำหรับเธอต่อให้ Up 3 ต่อ 1 เลย เธอดีใจรีบตกลงเอาเลย แต่เมื่อนึกได้อีกที ไม่ได้เปรียบขั้นนี้ เลยไม่ยอม ก็เป็นที่เฮฮากันไป นี่แหละความเป็นนักต่อสู้ของเธอ

เขียนมาเสียยาวเรื่องกอล์ฟกับเราในอดีตก่อนอายุ 60 ปี นี่ขนาดพยายามตัดให้สั้นแล้วนะ แสดงให้เห็นว่ากอล์ฟเป็นเสมือนส่วนหนึ่งของชีวิตเรานะ

โมรียา จุฑานุกาล (ซ้าย) และเอรียา จุฑานุกาล (ขวา)
สองพี่น้องโปรกอล์ฟสุภาพสตรีชาวไทย ที่ประสบความสำเร็จระดับโลก

ที่สนามกอล์ฟกรุงเทพกรีฑา

กอล์ฟ-จากอายุ 5 รอม ถึง 6 รอม

จากน้ำรอมก้นกรอมขังขอมสุด
เล่นกับเพื่อนกลางก้นกลางนลาบดราม
เดบตีไกลวงละลาบสลาบนมด
ไม่เดบทำอ้อในนี้กันกรันกัน

เล่นไม้เบดเล่นสนุกทุกสนาม
ตองตอตามชนก้นมาทำแก่งกัน
ระบะนดกลางก้นกลางงักล้าพัน
ชีพก้นนั้นงันเมื่อนก้าได้เอาดิน

เมื่อตอนอายุย่าง 60 ปี คิดว่าเกษียณจากงานแล้ว จะเล่นกอล์ฟ สะบัดหันเหไปเลย แต่สุขภาพเริ่มไม่อำนวย ปวดโน่นปวดนี่ ไปหาหมอ กายภาพบำบัด หมอบอกให้เล่นน้อยลงหน่อย และเริ่มไม่มีแรงดีซะแล้ว แต่ด้วยความชอบเป็นชีวิตจิตใจ มีหรือจะเลิก ก็ยังตีเป็นประจำอย่างเดิม ทั้งแบบ ดีเดี่ยวตอนเช้าๆ กับตีกับก๊วนอีกหลายๆ ก๊วน เรียกได้ว่าในช่วง 12 ปี ที่ผ่านมา จำนวนวันที่เราใช้กับกีฬากอล์ฟจะมากกว่าวันที่ใช้สำหรับเรื่องใดๆ แต่ก็มีเปลี่ยนแปลง ไม่ว่าจะเป็นสมาชิกในก๊วน หรือก๊วนกอล์ฟที่เล่นกัน บางก๊วนก็เลิกกันไป แต่ก็มีเพิ่มเติมขึ้นมาใหม่ ซึ่งจะค่อยๆ คิดทบทวน ค่อยๆ เขียนออกมา เนื่องจากความจำก็ชักจะเลือนๆ เรื่องเก่าๆ นานมาแล้วยังจำแม่น แต่เรื่องใหม่ๆ ซิ นี่ก็ไม่ค่อยออก อย่างเช่นเขียนเรื่องอยู่ตอนนี้ยังจำชื่อสนามที่เคยไปตีบ่อยๆ ไม่ได้เลย นี่คือเรื่องที่เปลี่ยนแปลงไป

พอหลังอายุ 60 ปี เรื่องสุขภาพ อาการปวดไหล่ดูเหมือนให้จะเป็นถาวร คิดว่าสาเหตุมาจากตีกอล์ฟแน่นเลย แต่ก็ไม่หยุดตี เพื่อนๆ ก็เตือนว่าตีมากไป ทำไม่ได้ เราชอบของเราเนี่ย และอีกอย่างเราก็อารักเพื่อน เพื่อนกลุ่มนั้นชวนเราก็ไป กลุ่มนี้ชวนเราก็ต้องไป เขาไม่ชวนเรา เราก็อารักเขาเอง สนุกนี้ อยากรู้ก็ตาม คิดดูแล้วน่าจะตีน้อยลงกว่าเดิมเล็กน้อย จากที่เคยตีถึง 54 หลุมในวันเดียว เดี่ยวนี้อ่างงได้ 18 หลุม ไม่เกินนี้

ตอนอายุ 60 ต้นๆ เราก็ยังเดินตีกอล์ฟทุกครั้งและทุกสนามที่เราไม่บังคับให้ใช้รถกอล์ฟ แต่มาช่วง 2-3 ปีหลังนี้ เริ่มมาอาศัยรถกอล์ฟ หากไม่ใช้รถก็จะตีไม่ถึง 18 หลุม ตอนอยากเดินตีก็ไปเดินตีคนเดียวตอนเช้าๆ หรือเย็นๆ และตอน 2 ปีหลังนี้ที่สนามกอล์ฟกรุงเทพกรีฑา เราเดินเล่นคนเดียวได้สะดวก ว่างเมื่อไรเป็นไปเดินเล่น ส่วนใหญ่จะเปลี่ยนมาตีตอนเย็นแล้ว ประมาณ 3 โมงครึ่งถึง 4 โมง เล่นจนถึง 5-6 โมงหรือจนมืด ก็สนุกได้บรรยากาศยามเย็นดี

มีสนามหนึ่งที่เรายายามเดินตีตลอดทั้ง 18 หลุมกับเพื่อนที่ดีกันทุกวันพุธ เพราะเป็นสนามที่โหดมาก หมายถึงคิดราคาค่ารถแบบโหดสุดๆ ขนาดเป็นเมมเบอร์ ยังคิดราคา 700 บาทต่อ 18 หลุม หากไม่ได้เป็นเมมเบอร์คิด 1,000 บาท และหากเดิน 9 หลุม ใช้รถ 9 หลุม คิดค่ารถสำหรับเมมเบอร์ 500 บาท ไม่ยุติธรรมกับสมาชิกและแขกของสมาชิกเลย เลยยังเล่นกันอยู่แบบเดินๆ ทั้งๆ ที่ขาลาก เพราะไม่ยินยอมเสียค่ารถโหดๆ แบบนั้น

พูดถึงวงสวิงก็เปลี่ยนไป วงที่เคยตีได้ดีดี หรือวงที่ได้ระยะก็หายไปเป็นประจำ ระยะตีก็หดสั้นลงสั้นลง สังเกตดูสั้นปีละ 10 หลาโดยเฉลี่ย เมื่อก่อนเราเคยคิดในใจตอนตีกับคู่ใหญ่ที่เคยตีไกล ทำไมเมื่อเกษียณแล้วใคร่ฟลุ่กข้ามน้ำแค่ 170 หลา ทำไมตีไม่ข้าม ทั้งๆ ที่สิบปีก่อนตีข้ามได้สบายๆ ท่านก็บอกว่าถึงเวลาแล้วลื้อจะรู้เอง ตอนนี้รู้แล้วครับท่าน สมัยที่ดีกับเล่นกับคู่ใหญ่ท่านนี้ท่านเคยตีไกลพอๆ กับเราหรือไกลกว่าด้วยซ้ำ ทั้งๆ ที่อายุท่านมากกว่า

ที่สนามกอล์ฟเขาสอยดาว จันทบุรี

สิบกว่าปี ตอนหลังท่านบอกไม่เล่นกับเราแล้ว เพราะท่านตีสั้นลงๆ หรือสนามมันยาวขึ้นกว่าเดิม เราตอนนั้นก็ไม่ใช่ใจ แต่ตอนนี้เข้าใจแล้ว

แต่สิ่งที่คิดว่ายังกูยกับเรา ก็คือเรื่องชีพเรื่องพัต เพราะไม่ต้องใช้แรงมาก และด้วยความชำนาญมาก่อนเก่า เลยยังพอรักษาตัวรอดได้ เพื่อนเราบอกว่า เราชอบขายของเก่ากิน ของเก่าไม่ยอมหมดเสียที เขาหมายถึงลูกชีพและลูกพัตนี้แหละ แต่บางวันก็ได้แต่เสียว เกือบๆ ลงหลุม เฉียวไปก็เฉียวมาอยู่นั่นแหละ

ถึงแม้จะตีสั้นลงๆ แต่เรากียังคงตีตรง ที่เขาเรียกว่า โจ๊ะเต๋ๆ แปลว่าอะไรไม่รู้ แต่เข้าใจว่าหมายถึงตรงไปตรงมา เหมือนนิสัยเรา ยังไงยังงั้นกระมัง แต่ตอนหลังนี้วงชักหาย ดีไปแบบไม่ค่อยจะหมุนไหล ไส้แรงมากไป ลูกชกออกเพดนิดๆ พองาม แต่ไม่ถึงกับเป็นกล้วยหอม วงมาแล้วหาย หายแล้วกลับมาอยู่นั้นแหละ ตอนนี่ชักพอรู้ตัวว่าเราเข่นมากไป กะจะตีให้ไกล เพราะสั้นกว่าคนอื่นในก๊วน แม้กระทั่งพี่สมควร ซึ่งอายุมากกว่าเราตั้งหลายปี พี่เขายังตีตรงและไกลกว่าเราเสียอีก เลยตอนนี้ต้องตีแบบไม่คิดถึงว่าจะสั้นกว่าเขา ตีตามวงของเราดีกว่า

คิดว่าเรายังตีได้ก็ดีแล้ว โปรธนสารของเราจะระยะหนึ่งต้องไปผ่าหลัง เพราะกระดูกทับเส้นประสาท ตีไม่ได้หลายเดือน เมื่อก่อนตอนหนุ่มๆ ที่เราหัดกอล์ฟกับเขาใหม่ๆ เขาตียาวกว่า 250 หลา พาร์ 5 ต้องทำ 2 อ่อนกรีน เคยตามเขาไปออกรอบที่สนามกรุงเทพกรีฑา มีอาสาสมัครคนหนึ่งมาขอร่วมตีด้วย เห็นธนสารตีออกไป ก็บอกว่าพลังเหลือเกิน หากซื้อได้จะขอซื้อพลังธนสารมาเป็นของตัวเอง แต่เดี๋ยวนี้หลังจากผ่าหลังแล้ว กลับมาตีระยะไม่ทิ้งห่างจากเราเท่าไรนัก เขาบอกเล่นได้ก็บุญโขแล้ว

สกอร์ที่เคยตีได้รอบหนึ่งต่ำกว่า 45 เดี๋ยวนี้ออกมาไม่เกิน 50 ก็ดีใจแล้ว มันก็ค่อยๆ ขึ้นมาเรื่อยๆ นะตามอายุ ตอนอายุ 60 ต้นๆ ก็ยังเอาอยู่ประมาณ 45 พอดอนนี่ใกล้ครบ 6 รอบ สกอร์เพิ่มขึ้นประมาณ 50 ต้นๆ ก็ไม่รู้ว่าจะเพิ่มขึ้นอีกเท่าไรในแต่ละปี ใครที่บอกว่าอายุเป็นเพียงตัวเลข หากเป็นนักกอล์ฟ ก็ให้เห็นจริงเห็นจังตามนั้น คือเป็นตัวเลขที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ตามอายุ

เคยมีรุ่นพี่คนหนึ่ง สมัยยังไม่เป็นผู้อาวุโสสูง ท่านเล่นกอล์ฟได้ดีมาก ปกติจะได้สกอร์ระดับ 40 ต้นๆ พออายุมากเข้าก็ตีแย้ลงแย้ลง ครึ่งสุดท้ายตีด้วยกันที่ขอนแก่น ท่านตีได้สกอร์สูงกว่าอายุ ท่านบอกไม่ไหวแล้ว ต้องเลิกตีแล้ว ไม่นานท่านก็จากพวกเราไป

เรื่องการเล่น จำนวนครั้งต่ออาทิตย์โดยเฉลี่ยน้อยลง จากที่เคยตีเกือบทุกวันก็เป็นวันเว้นวัน ถึงตอนนี้อายุใกล้ครบ 6 รอบแล้ว อย่างเก่งตีสัก 3 ครั้งต่ออาทิตย์ แต่บางทีก็แถมอีกวันหนึ่ง เล่นติดๆ กัน 2 วันอย่างมาก เป็น 3 วันก็ขาลากทีเดียว ปกติจะตีวันอาทิตย์ วันพุธและวันศุกร์ กับก๊วนเก่าๆ บ้างเพิ่มก๊วนใหม่บ้าง ก๊วนเปลี่ยนหน้าเปลี่ยนตาไปบ้าง ส่วนใหญ่จะตีกับผู้อยู่ในวัยลายครามพอๆ กัน มานึกจำที่ อ.บุญไทย เคยพูดไว้ว่า เล่นกับพวกลื้อไม่ไหวแล้ว ตีทั้งกันห่างมากไป และรู้สึกว่สนามแต่ละหลุมมันยาวขึ้น ตอนนี้เราก็เห็นแบบนั้นแล้วเหมือนกัน

ก๊วนเก่าๆ ที่น้ำจโม

ก๊วนที่เล่นด้วยครั้งแรกเริ่มต้นเลย คือก๊วนของโปรธนสารที่เล่นกับเพื่อนๆ ที่กระทรวงการคลังก็เลิกrakันไป บางคนที่เคยตีไกลโดรฟ์ตรงก็จากไปแล้ว

ก๊วนท่านผู้ว่าฯ เปดริ้ว เพื่อนฐิระวัตรหลังจากย้ายไปอยู่จังหวัดอื่น ตั้งแต่นั้นมาก๊วนเปดริ้วก็แตก และท่านก็ไปเอาดีทางอื่น (หมายถึงราชการนะ) ก็ไม่ได้เล่นด้วยกันอีก

ที่รอยัลเจมส์ ศาลายา เราไปไม่ไหวก็ขายเมมเบอร์ไป แล้วก็ไม่ได้ไปอีก ได้ข่าวว่าเพื่อนๆ ที่เล่นกันอยู่ก็เริ่มขาดๆ หายๆ กันไป บางคนก็ป่วย เล่นไม่ไหวแล้ว บางคนก็เคยเล่นสนุกก็ไม่สนุกแล้ว ทำท่าจะเลิกrakันไป

ก๊วนวันอาทิตย์ที่วินเซอร์ หลังวัย 60 ปี ก็ยังมีไปตีกันเป็นประจำอยู่ต่อมา อีกเกือบครบรอบ 12 ปีอยู่แล้ว แต่ผู้คนก็เริ่มน้อยลงๆ ตอนหลังคุณวัฒนะผู้ผูกปี เล่นกับเราก็ดูเดินทางไปต่างประเทศเสียมาก พอป่วยเข้านัดกันไม่ครบก๊วน นัดแล้วไม่มาบ้าง ตอนนั้นวันอาทิตย์ก็เลยไม่มีประจำ อยู่ทีนัดกันได้หรือไม่ หลังจากเป็นที่เก่าเวลาเดิมที่เล่นกันมาตั้งแต่เปิดสนาม คิดว่าคงจะประมาณ 30 ปี ก็น่าเสียดายที่ก๊วนที่เล่นกันมานานถึง 30 ปีได้ค่อยๆ จางไป ไม่เข้มข้นเหมือนเดิม

อย่างไรก็ตามพวกเรา ซึ่งเป็นผู้ริเริ่มตั้งก๊วนวันอาทิตย์ที่วินเซอร์ เมื่อ 30 ปีที่แล้วยังอยู่ครบทุกคน ตอนนี้ก็เริ่มหันหน้ากลับมาหากันใหม่ อาจจะมีการนัดกันเล่นกันเป็นการ Reunion กันใหม่ก็ได้ แต่ยังไม่รู้จะเป็นที่ไหน บ่อยแค่ไหน และจะไปรอดไหม ก็เป็นเรื่องที่จะต้องดูกันต่อไป

กับเพื่อนๆ พี่ๆ วิศวฯ และจุฬาฯ ก็ยังเล่นกันอยู่ ก๊วนกอล์ฟวิศวะ อาวุโส ก็ยังจัดให้มีการเล่นกันปีละ 2-3 ครั้ง แต่ระยะหลังเราไม่ค่อยได้ไปร่วมด้วย บางครั้งก็เจอนัดตรงกันกับก๊วนประจำที่อื่นแล้ว และบางครั้งก็เมื่อขับรถไปกลับ เพราะไปสนามที่จัดไกลๆ ประกอบกับรถในกรุงเทพฯ ติดมากขึ้นๆ ไปไหนมาไหน ใช้เวลาเดินทางทั้งวัน อีกอย่างเราก็มีสนามที่อยู่ใกล้บ้านหลายสนาม ยังเล่นไม่ทั่วเลย เช่นเดียวกับกอล์ฟรุ่นของวิศวะ 08 ก็มีการจัดกันอยู่ แต่เราก็ไปร่วมเล่นกับเขาน้อยลง เพราะปัญหาเรื่องการเดินทางและติดก๊วนประจำที่เล่น ใกล้บ้านเช่นกัน

ในกลุ่มทีม จำนวนผู้เล่นกอล์ฟมีน้อยลงๆ ขณะนี้เหลืออยู่ไม่กี่ราย ที่เล่นกัน เลยไม่มีการจัดกอล์ฟภายในองค์กรกันอีก

กับครอบครัว ไปต่างจังหวัดพักผ่อน เดิมจะต้องเอาถุงกอล์ฟไปด้วย แล้วแอบไปตีคนเดียวตอนเช้ามีด ปัจจุบันก็เลิกแล้ว ตอนนี้มีหลานๆ หลายคน อยู่เล่นกับหลานสนุกกว่า

สรุปก๊วนประจำที่เคยเล่นด้วยกันก่อนวัย 60 มาถึงตอนวัยใกล้ 72 นี้ ก็เลิกrakันไปกันหลายก๊วน แต่ก็มีพวกเพื่อนๆ รุ่นลายครามก็ร่วมกันตั้ง ก๊วนใหม่ และด้วยความอยู่ไม่สุขของเรา เราก็เป็นผู้จัดรายการในก๊วนเหล่านี้ ไปเล่นที่โน่นที่นี้อยู่เป็นประจำเช่นเคย

ออลังเพื่อน “วัฒน์”

// สนิทการจากไม่ว่างวัฒน์

วัฒน์: ดูแข็งแรงอ่อนกว่าใคร

ตอนเช้ายังเล่นกอล์ฟอยู่ทุกวัน

ขอความดีนำพาวิญญานดวง

สุดที่จะเชื่อว่ามันไม่ได้

การจากไม่ว่างเพื่อนเราสุดแต่รักทรง

ตอนว่างพลันหัวใจจากสรวงเกินน่าน

สู่แดนสรวงสุทวณันวันตร

เหตุเฟื่องจะเกิดเมื่อวันอาทิตย์ที่ 5 พฤษภาคม 2562 ก่อนจะปิดต้นฉบับ เรื่อง “พบกันตอนอายุ 72” เล่มนี้ ได้นัดคุณวัฒน์ที่ผูกขาดตีกลัฟกับเรา มาประมาณ 30 ปี มาตีที่สนามกอล์ฟวินเซอร์ ไม่นึกว่าเป็นการออกรอบ ด้วยกันครั้งสุดท้าย มาได้ข่าวว่าคุณวัฒน์ได้จากเราไปอย่างไม่มีวันกลับ มีความรู้สึกซึ้งเมื่อได้รับทราบข่าวและเสียใจอาลัยเพื่อนรักของเราเป็นอย่างยิ่ง จึงได้ขอเขียนบทไว้อาลัยแด่เพื่อนรักของเราเพิ่มเติมก่อนปิดต้นฉบับ

เราเป็นนักเรียนเตรียมอุดมฯ ด้วยกัน แต่ตอนเรียนที่เตรียมฯ ยังไม่สนิทกัน ถึงแม้รู้จักกันแล้ว เขาเป็นเพื่อนสนิทกับวีระและดิเรกที่เป็นเพื่อนสนิทของเรา แต่เข้าเรียนคณะบัญชี จุฬาฯ หลังเราหนึ่งปี เนื่องจากเขาได้ทุนเอเอฟเอสไปเรียนอเมริกาหนึ่งปี มาสนิทกันตอนที่เรามาเริ่มเล่นกอล์ฟพร้อมๆ กันประมาณ 30 ปีที่แล้ว ตอนเราไปมีการสังสรรค์ในกลุ่มที่หัวหิน หลังจากนั้นเราเล่นกอล์ฟด้วยกันเป็นประจำในวันอาทิตย์ที่หลายๆ สนาม และที่พิเศษคือที่สนามกอล์ฟวินเซอร์ เขาเป็นคน que เล่นกอล์ฟกับเรามากที่สุดในชีวิตนี้ ไปเล่นที่ไหนต้องไปด้วยกัน เมื่อก่อนก็มี ดร.ทองกับวีระศักดิ์อีก 2 คน ที่ตีกันเป็นประจำ และเป็นคน que เล่นกอล์ฟกับเราต่อเนื่องมาโดยตลอด แม้ระยะหลังติดธุระไปต่างประเทศมากขึ้น แต่เมื่อไรอยู่ในประเทศไทยก็ต้องเจอกันเล่นกอล์ฟกันเป็นประจำ

วัฒน์เป็นคนแฟร์มาก เคารพเคร่งครัดกับกติกาและมารยาท มีน้ำใจนักกีฬา ซื่อสัตย์ ไม่ตักตัก เชื่อถือได้ คบได้ ใจสปอร์ต เวลาเขียนเรื่องกอล์ฟ-มีอะไรดีๆ ที่เราเรียนรู้ ในบทถัดไป เมื่อเขียนถึงกอล์ฟสอนให้เราซื่อสัตย์ ยุติธรรม จะนึกถึงวัฒน์เป็นแบบอย่าง นอกจากนั้นเขาเป็นคนที่ตรงต่อเวลา ไม่เคยผิดนัด ไม่เคยตักตัก มีอยู่ครั้งหนึ่งนานมาแล้วที่นัดกันไปตีกอล์ฟที่สนามกอล์ฟวินด์มิลล์ที่เขาเป็นเมมเบอร์พิเศษ วันนั้นไปกันหลายคน เขาขับรถมาจากบ้านซึ่งตอนนั้นยังอยู่ที่พระราม 4 มาจัดการเรื่องตัวให้พวกเราเสร็จ เขาขอตัวกลับไปนอนเพราะไม่สบายมาก นี่คือตัวตนของเขา

เราจะชวนกันไปตีกอล์ฟกันตามสนามดีๆ ที่ต่างจังหวัดพร้อมๆ กับครอบครัวไปพักผ่อนกันเป็นประจำ จนภรรยาของวัฒน์กับภรรยาของเราสนิทสนมกันมาก สามปีก่อนชวนกันไปกินทุเรียนแล้วไปตีกอล์ฟที่สนามกอล์ฟเขาซอยดาว เขาชอบมากๆ บอกสนามกอล์ฟเขาซอยดาวนี้เทียบเท่ากับสนามกอล์ฟ Pebble Beach ที่สหรัฐอเมริกาเลยทีเดียว เมื่อปีที่แล้วไปนอนค้างที่สนามกอล์ฟเขาซอยดาวเพียงคืนเดียว เขาบอกว่าไม่พอ คราวหลังมาต้องนอนอย่างน้อย 2 คืน ปีนี้เลยนัดกันไปกินทุเรียนและนอนค้างที่เขาซอยดาว 2 คืน เป็นที่ถูกอกถูกใจเขามาก ยังนัดกันว่าปีหน้ามากันใหม่เหมือนเดิม

เมื่อวันอาทิตย์ที่ 5 พฤษภาคมที่ผ่านมา เรานัดกันไปตีกอล์ฟที่สนามกอล์ฟวินเซอร์ที่เราตีด้วยกันมาประมาณ 30 ปีแล้ว เขาเล่นคู่กับเรา เล่นกับอีกฝ่ายหนึ่ง เรายังกระเซ้าเขาเล่นเลย ว่าปกติเราจะไม่ได้อยู่กัน เวลาไปเล่นกับคนอื่น เมื่อถูกถามว่าจะเล่นกันอย่างไร วัฒน์ก็จะตอบว่าเล่นอย่างไรก็ได้ แต่ขออยู่ฝ่ายตรงข้ามกับเรา หวังจะได้พาดกับเราเสมอๆ ยังแซวว่าเล่นกันมา 30 ปี เขาอยู่ข้างเดียวกับเราเพียง 3 ครั้งและ 2 ครั้งที่ผ่านมา ก็แพ้ฝ่ายตรงข้าม

ทุกครั้ง หวังว่าคราวนี้คงจะชนะสักครั้งละนะ แล้วเราก็เล่นกันเข้าหากันอย่างดี จนได้ชนะฝ่ายตรงข้าม ได้เงินมาคนละ 120 บาท เขาดีใจเอามากๆ ว่าได้ล้างอาถรรพณ์สำเร็จแล้ว ที่คู่กับเราแล้วชนะได้

ที่หลุมสุดท้าย วัฒน์บอกกับเราว่าตอนแรกเขาตีไม่ค่อยได้ เพราะมีอาการจุกแน่นหน้าอกและเรอ บอกว่าเป็นโรคกรดไหลย้อน (Heart Burn) ยังถามเราเลยว่า เราเคยเป็นเช่นนี้หรือเปล่า เรายังตอบไปว่าเคยเป็นเหมือนกัน ตอนรีบๆ กินอาหารก่อนออกกรอบ ก็ไม่คิดว่ามันจะเป็นอาการบอกเหตุอันตราย หลังจากเล่นกอล์ฟเสร็จ ต่างคนต่างก็แยกย้ายกันกลับบ้าน นึกไม่ถึงเลยว่าการเล่นกอล์ฟในวันนั้นเป็นวันสุดท้ายที่เราเล่นกอล์ฟด้วยกัน

วันรุ่งขึ้นได้ทราบข่าวการจากไปอย่างไม่มีวันกลับของวัฒน์ ขอให้ไปสู่สุคติเถิดเพื่อน หากชาติหน้ามีจริงก็ขอให้ได้มาเป็นเพื่อนกันอีก และเล่นกอล์ฟคู่กันชนะใครต่อใครทั้งนั้นเลยนะเพื่อน ต่อไปนี้เราคงเล่นกอล์ฟกันกร่อยและน้อยลง เพราะขาดเพื่อนรักที่ผูกขาดตีกันตลอดชีวิตไปแล้ว

ก๊วนหรือเพื่อนักกอล์ฟที่บังตงอยู่

ที่สนามปัญญาารามอินทรา

มีก๊วนเล็กๆ (แต่คนดีไม่เล็ก) ก๊วนหนึ่ง มี 3 คนเป็นตัวยืนคือ ศานิต หมอเปิด และเรตีกันเป็นประจำทุกวันพุธที่สนามปัญญาารามอินทรา ตีกันมาหลายปีแล้ว ปัจจุบันก็ยังเหลืออยู่ และก็จะไปร่วมกิจกรรมกับก๊วนอื่นๆ ทั้งที่มีเราและไม่มีเราตามที่ต่างๆ เราออกรอบตีกันแต่เช้ามีด ก่อน 6 โมง และก็เสร็จ 18 หลุมตอนสายๆ เล่นกันเร็วไม่รั้งรอใคร

เพื่อนคนอื่นๆ ที่ชอบตีกอล์ฟหรืออยากตีกอล์ฟด้วยก็ชวนกันมาร่วมกับเราทั้งสาม ที่มาบ่อยๆ ก็มี เช่น พิกพ ซึ่งเป็นสมาชิกด้วย ที่มาเป็นครั้งเป็นคราวก็เยอะ ไม่ได้เจอกันมานาน และสะดวกมาเล่นวันพุธตอนเช้ารู้มาจากเชียงใหม่ก็มีมาร่วมกันเป็นครั้งคราว

ที่สนามนี้ส่วนใหญ่เรายังเดิน เพราะก๊วนไม่ติด แต่ที่สำคัญคือคาร์ตกอล์ฟโหดจัดๆ เสียตายเงิน เอาไว้จ่ายค่าแพร์หรือทิปแคดดี้ดีกว่า

ขวาล่าสุด เมื่อวันพุธที่ 28 พฤศจิกายน 2561 เราออกเล่นเช้าตรู่กับศานิตและพิกพ ในบรรยากาศที่ฟ้าเริ่มสว่าง พระอาทิตย์เริ่มขึ้น เลยถ่ายรูปมาลงประกอบด้วย เป็นกรณีที่ต้องบันทึกจดจำไว้ ที่เราชนะทั้งสองท่านที่หากเทียบฝีมือแล้วเราห่างชั้นนัก ลูกไดรฟ์ที่ออฟสั้นกว่าเขาหลายสิบหลา แต่วันนั้นลูกชิพลูกพัตดีมากๆ เหมือนกับคำกลอนแต่งไว้เลย จึงขอบันทึกไว้เป็นพิเศษ

ที่สนามกรุงเทพกรีฑา

เมื่อเราซื้อเมมเบอร์สนามกอล์ฟกรุงเทพกรีฑา ก็เริ่มนัดกับเพื่อนเก่า มาเล่นกับเรากันทุกวันศุกร์ก็มี 5 คนเป็นตัวยืน เราเล่นกันรอบบ่าย พอตกเย็นเลิกเล่น ก็กินดื่มกันต่อในห้องอาหารของสนาม ซึ่งมีนักดนตรีมาเล่น พร้อมเชิญชวนแขกขึ้นร้องเพลงตามสบายๆ นี่เองเป็นที่ติดอกติดใจของนักกอล์ฟนักร้องคนหนึ่ง (สุชัย) ในก๊วน ที่อดีตเคยไปตระเวนร้องตามที่ต่างๆ พอมาเล่นกอล์ฟที่นี่ เหมือนทูอินวัน ขอเวลาที่บ้านมาทีเดียวได้สองอย่างเลย ทุกครั้งที่มาเล่น นักกอล์ฟคนนี้จะต้องถ่ายรูปหมู่ นักกอล์ฟผู้อาวุโส ประจำก๊วน (รวมตัวเขาด้วย) แล้วส่งเข้าไลน์ให้กลุ่มต่างๆ เป็นประจำ จนเพื่อนสงสัยว่าแกเก็บไปเป็นพยานหลักฐานยืนยันทางบ้าน และเป็นการขอวีซ่าสำหรับวันศุกร์ต่อไป

มีเพื่อนนักกอล์ฟนักร้องอีกคนหนึ่ง (มนตรี) เขามีก๊วนประจำของเขา แต่มาติดอกติดใจก๊วนเรา เพราะมีนักร้องที่เข้าคอกัน ก็เลยนัดกันว่าจะมาพร้อมด้วย ทุกศุกร์ก่อนสิ้นเดือน พอมาร่วมเท่านั้นเองก็มีการชวนพรรคพวกเพิ่มเติม มาอีกมากมาย เดือนละครั้ง จนถึงปัจจุบันมีสมาชิกถึง 24-25 คน เล่นเสร็จ ก็จองโต๊ะข้างเวที แยกกันร้องอย่างสนุกสนาน ทุกท่านที่มาด้วยกันก็อยู่ในวัยเดียวกันหรือสูงวัยกว่า แต่ยังแข็งแรงมากๆ (พี่สมควร) มาเล่นแล้วเอาชนะเด็กๆ วัย 70 ต้นๆ จนเป็นที่เกรงขามกันไปทั่ว

นอกจากทุกวันศุกร์แล้ว เราก็ใช้สนามนี้รับแขกหรือที่อยากจะเจอกัน ที่ห่างเหินกันไปและแม้กระทั่งญาติๆ ที่เล่นกอล์ฟ อาทิ กลุ่มเพื่อนนักกอล์ฟจากมูลนิธิเพื่อนสันติภาพ กลุ่มเพื่อนเก่าที่เคยเล่นกันมาตั้งแต่แรกรๆ กลุ่มนักเรียนเก่า และกลุ่มธุรกิจที่คบหากันถูกคอถูกใจ เป็นต้น

สนามนี้เป็นสนามที่ใกล้บ้านที่สุด ก็เหมือนสนามหลังบ้าน เมื่อไรเราว่างไม่มีอะไรทำ เราก็มาเล่นที่นี่คนเดียวเหมือนในอดีตที่ผ่านมา บางครั้งก็ตอนเช้ามีด บางครั้งก็ตอนบ่ายแก่ๆ เดินเล่นอย่างสบายๆ นอกจากนี้ เรายังพบผู้อาวุโสที่เราเคารพนับถือเป็นสมาชิกและเล่นกันประจำที่สนามนี้มากมาย ยังเคยพบท่านผู้ใหญ่ท่านหนึ่งอายุ 96 ปีแล้วก็ยังเล่นกอล์ฟได้ ก็คิดว่าเราเลือกถูกที่ถูกทางแล้ว ที่มาอยู่ในหมู่ผู้อาวุโส ทำให้เราดูเด็กลงเยอะ

คิดดูแล้วเราซื้อสนามนี้แล้วใช้คุ้มเลย ขอให้อยู่ได้นานๆ เกอะ อยู่อย่าง เล่นกอล์ฟได้ด้วยนะ

ก๊วน PP's Friends

PP หมายถึงตัวเรา ตั้งกลุ่มรุ่นลายครามขึ้นมาใหม่ รวมกันถึงปัจจุบันมีอยู่ 30 คน รวมพวกเพื่อนที่เคยเล่นกันที่วินเซอร์ ที่ปัญญาอินทรา ที่กรุงเทพกรีฑา ที่กล่าวไปข้างต้นอยู่ด้วย

ก๊วนนี้เกิดมาจากที่เพื่อนคนหนึ่งชื่อ อภินันท์ (หมู) ซึ่งเป็นเพื่อนตั้งแต่โรงเรียนเตรียมอุดมฯ และเพื่อนวิศวะ 08 หลังเกษียณก่อนวัยอันควร ก็ไปลงหลักปักฐานอยู่ที่เชียงใหม่ ได้มาเริ่มต้นเล่นกอล์ฟกับเราและเพื่อนๆ หลายคนเลยมีการชักชวนให้เรารวมพรรคพวกไปเล่นกับพวกนักกอล์ฟของเขาที่เชียงใหม่ เมื่อ 4-5 ปีที่แล้ว บอกว่าแข่งกันระหว่างทีมกรุงเทพฯ กับทีมเชียงใหม่ เราก็รวบรวมพรรคพวกเพื่อนๆ นักกอล์ฟจำนวนหนึ่งไปแข่งกับพวกเขาที่เชียงใหม่ เป็นแบบประกะบเล่นกันเป็นคู่ๆ สู้กัน 2 วัน 3 คืน กลางวันก็เล่นกอล์ฟ กลางคืนก็กินดื่มกันอย่างสนุกสนาน นอกจากนักกอล์ฟแล้วก็มีครอบครัวตามไปเที่ยวด้วยแบบได้สองเต่งในครั้งเดียวกัน แล้วก็เลยเปิดกรูปไลน์ใช้ชื่อว่า PP's Friend

เวลาไปเล่นกอล์ฟที่เชียงใหม่ ปกติหมูก็จะชวนเพื่อนๆ วิศวะ 08 เช่น เปี้ยก (มานพ) วินัย มาเล่นกอล์ฟด้วยกัน พร้อมกับเพื่อนๆ เชียงใหม่กลุ่มอื่นที่มีฝีมือกาจจนกระทั่งมาถล่มพวกเราจากกรุงเทพฯ พอตตอนเย็นๆ คำๆ ก็ชักชวนพรรคพวกวิศวะ 08 ที่เชียงใหม่มากินดื่มต้อนรับเรา

พอประลองกันครั้งแรกก็ชักชวนและตกลงกันว่าจะเจอกัน ไปเล่นกันในที่ต่างๆ ทุกๆ ปี ไปพร้อมครอบครัวด้วย ในปีต่อๆ มา ก็ไปเล่นกันที่เขื่อนเชี่ยวหลาน สุราษฎร์ธานี เชียงราย ขอนแก่น และไปถึงหลวงพระบาง จำนวนสมาชิกก๊วน PP's Friends ก็เพิ่มจำนวนคนที่มาร่วมด้วยมากขึ้นๆเรื่อยๆ จนถึงขณะนี้สมาชิกรวมทั้งสิ้น 30 คน

มาเมื่อ 2 ปีที่แล้วไปนัดกันกลับไปเชียงใหม่อีกครั้ง เราก็คิดอยากหาที่แปลกๆ ที่ไม่เคยไปให้ครอบครัวไปเที่ยว จึงได้หารือ พล.ท. วุฒิไกร (เสธ.อืด) เพื่อน พล.อ. บุญสร้าง ที่เขากว้างขวางที่เชียงใหม่ เลยได้รับการต้อนรับเสียใหญ่โต ได้ขึ้นไปนอนที่ศูนย์พัฒนาโครงการหลวงขุนวาง ดอยอินทนนท์ และจัดให้มีกิจกรรมกับชาวบ้านท้องถิ่น มีการจัดให้ปล่อยโคมลอย พบปะชาวบ้านแจกผ้าห่ม และสิ่งของและพาไปเที่ยวกัน เป็นที่ประทับใจของผู้ไปด้วยเป็นอย่างยิ่ง ก็เลยนับเอาท่านเข้ามาเป็นสมาชิกก๊วนกอล์ฟของเราเพิ่มอีกคน

เพื่อนนายทหารและนักเรียนเก่า ไอไอที

เพื่อนนายทหาร (พล.อ. บุญสร้าง) หลังจากเกษียณมา ก็ตั้งมูลนิธิเพื่อนสันติภาพ และได้พัฒนาที่ดินส่วนตัวของท่านที่นครนายกเป็นสถานที่ฝึกอบรมเพื่อสร้างผู้นำเศรษฐกิจพอเพียง เราก็ได้เข้าร่วมกิจกรรมด้วย ตั้งแต่ไปพัฒนาพื้นที่ ส่งพนักงานจากบริษัทไปเข้าหลักสูตร และไปร่วมกิจกรรมการบรรยายประสบการณ์ด้วย เรามีสิ่งที่ชอบตรงกันอย่างหนึ่ง คือกีฬากอล์ฟ เราจึงได้ชวนพรรคพวกที่เล่นกันเป็นประจำไปเล่นกอล์ฟกันอยู่บ่อยๆ เป็นขาประจำกัน ทั้งที่นครนายกและแถวๆ ในกรุงเทพฯ รวมถึงที่สนามที่เราเล่นอยู่ประจำ ตามแต่วันเวลาที่สะดวก ในวันนี้ก็มี พล.ท. วุฒิไกร และเพื่อน พล.อ. บุญสร้าง ซึ่งเป็นนักเรียนเก่าไอไอทีด้วย

ช่วงหลังท่านติดงานการเมืองที่ยังถูกขอร้องให้ไปช่วย เรื่องเล่นกอล์ฟก็ห่างกันไปหน่อย แต่ทุกปีตอนช่วงปีใหม่ เราจะนัดกันไปเล่นกอล์ฟกันที่เขาใหญ่ เป็นการพักผ่อนและสังสรรค์กัน โดยชวนเพื่อนนักเรียนเก่าไอไอทีที่สนิทกันไปด้วย รวมกับทางพรรคพวกของเราที่เล่นกันเป็นประจำเราก็มี เย็นลงก็ไปทานอาหารฝีมือเชฟจากสถาบันเลอ กอร์ดอง เบลอ ภรรยาหมอบีตที่บ้านที่เขาใหญ่ กันทุกปี เมื่อต้นปี 61 ก็มีดำริกันว่าจะขยายวงจากเดิมก๊วนเดียว เพิ่มเป็น 2 แต่มาเมื่อเร็วๆ นี้ ทราบข่าวว่าเพื่อนนักเรียนเก่าไอไอทีที่ชวนกันไปเล่นด้วยกันได้เสียชีวิตไปคนหนึ่ง ก็เป็นที่น่าเสียใจที่สมาชิกกอล์ฟก็ร่อยหรอลงอีกหนึ่งคน แต่อย่างไรก็ตามก็ยังคงจะไปเล่นที่เขาใหญ่กันต่อไป ปีนี้ได้ไปเล่นกันตั้งแต่ต้นปี สมาชิกรวมกันเหลือ 6 คน เลยเหลือเพียงก๊วนเดียว

ตีไม้กินไม้

มีอีกรายการหนึ่งที่สนุกและตื่นเต้นมาก เป็นรายการ “ตีไม้กินไม้” คือ ไปตีกอล์ฟที่สนามกอล์ฟเขาสอยดาวที่เราเป็นเมมเบอร์อยู่ด้วย แต่ก่อนไปตีกอล์ฟเราจะแวะกินทุเรียนกันเต็มคราบก่อน แล้วยังหอบเอาทุเรียนไปกินในสนามกอล์ฟอีกด้วย

เรื่องราวเกิดขึ้นมาถึงปีนี้เป็นปีที่ 3 แล้ว ดร.สุระ เป็นวิศวะ 08 นี่แหละ กับภรรยา (ดร.สมจินตนา-คุณแต่น) ทั้งคู่เป็นอาจารย์สอนอยู่ที่สหรัฐอเมริกา เกษียณแล้วก็ไปๆ มาๆ ระหว่างสหรัฐฯ กับไทย และเป็นเจ้าของสวนทุเรียนที่จันทบุรี เมื่อ 4 ปีก่อนเคยชักชวนพรรคพวกไปกินทุเรียนที่สวน

ปีต่อมา เพื่อนหมู (อภินันท์) เพื่อนเราที่เชียงใหม่รู้ข่าวก็ชักชวนเราและเพื่อนๆ ไปกินทุเรียนที่สวนสุระพร้อมๆ กับไปตีกอล์ฟที่สนามกอล์ฟเขาสอยดาว เราก็เลยเจอกับเจ้าการ ชวนพรรคพวก PP's Friends รวมทั้งครอบครัวที่สะดวกไปกินทุเรียนที่สวนสุระ (โดยการติดต่อของหมู) ในเดือนพฤษภาคม ปี 2560 เมื่อ 3 ปีที่แล้วเป็นครั้งแรก เจ้าของสวนก็ดีใจ เปิดสวนต้อนรับ เตรียมทุเรียนเยอะแยะมากมายไว้ให้พวกเรากิน แล้วทั้งสุระและคุณแต่นยังพาพวกเราที่ไม่ได้ตีกอล์ฟไปเที่ยวต่ออีก รวมถึงไปนอนค้างกับเราที่สนามกอล์ฟเขาสอยดาวด้วย พวกเราเลยติดใจ เพื่อนหมูถึงกับให้คำมั่นว่าจะมากินทุเรียนที่สวนสุระแล้วไปตีกอล์ฟที่สนามกอล์ฟเขาสอยดาวต่อไปละครั้ง ปีที่แล้ว (ปี 2561) เราก็ไปอีกแสนจะสนุกสนาน พวกผู้หญิงได้ทั้งกินทั้งหอบหิ้วเป็นลูกๆ ทั้งที่กะแล้วใส่กล่องโฟมไปกินต่อที่สนามกอล์ฟและนำกลับบ้านอีก ทุกๆ คนแสนจะยินดีในรายการนี้

พอมาปีนี้ (ปี 2562) ตอนแรกหมูทำท่าจะเบี้ยว แต่พอเราย้ำถึงคำมั่นที่เขาเคยให้ไว้ว่าจะมาทุกๆ ปี และให้คิดว่าที่ว่าจะไปปีละครั้ง จะไปตีไม้กินไม้ได้อีกกี่ครั้ง (วะ) เขาก็เลยกลับใจ ก็เลยนัดพรรคพวกในกลุ่ม PP's Friends ได้มา 20 คน นัดแนะกับสุระไปสวนเขาวันที่ 30 เมษายนและไปตีกอล์ฟวันที่ 1-2 พฤษภาคม 2562

วันที่ 30 เมษายนก็นัดกันไปกินอาหารกลางวันที่ครัวลุงเซยในเมืองจันทร์ แล้วก็พากันไปกินทุเรียนที่สวนสุระ เขาปอกทุเรียนหลายชาติหลายพันธุ์ใส่กล่องโฟมไว้ตอนรับเราแล้ว มีทั้งก้านยาว หมอนทอง นกหยิบ นกกระฉิบ จันทบุรี 1 จันทบุรี 2 นวลจันทร์ กินกันไม่หวาดไม่ไหว พุงกางกันไปทุกคน ลืมเรื่องน้ำตาลเรื่องน้ำหนักไปกันหมด นอกจากนี้เพื่อนสุระกับคุณแต่นยังใส่ทุเรียนในกล่องโฟมและให้ยกกลับบ้านกันไปคนละหลายๆ ลูกอีก เราก็เดินทางต่อพร้อมทุเรียนเต็มคันรถต่อไปนอนที่สนามกอล์ฟเขาสอยดาว

รุ่งเช้าลุกขึ้นกันแต่เช้าตรู่ เอาทุเรียนที่ใส่กล่องโฟมออกมากินต่อ เป็นอาหารเช้า แล้วติดรถกอล์ฟออกไป แบบตีไปกินไปกันเลย ให้มันรู้ไปว่าอายุขนาดพวกเรา นี่แล้ว มีอะไรที่ทำได้ ลืมคำเตือนของหมอฉัตรทิพย์ (ในบท “อยู่กับเพื่อนหมอ”) ไปเลยว่า “นี่เธอต้องดูแลตัวเองบ้างนะ ไม่ใช่ให้หมอดูแลฝ่ายเดียว” ขอลืมสัก 2-3 วัน ขอเว้นเฉพาะรายการ “ตีไปกินไป” นี่รายการเดียว นะจ๊ะ ปีละครั้งเท่านั้นเอง

ก๊วนกอล์ฟแฟงันและการกุศล

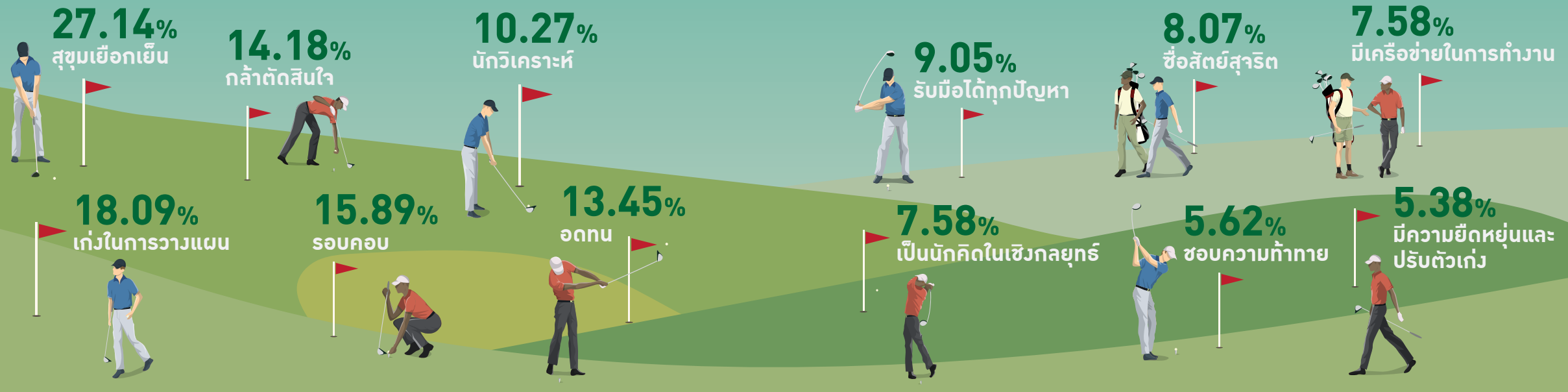
ปกติจะไม่ค่อยชอบไปเล่นกอล์ฟแข่งขันและกอล์ฟการกุศลที่ปิดสนาม เพราะมีคนเยอะแยะ แย่งกันกิน แย่งกันอาบน้ำ และจำนวนก๊วนมีมาก กอล์ฟจะติด แต่มีอยู่สองรายการที่ไม่พลาด

รายการแรกคือการแข่งขันภายในของสมาชิกที่สนามกรุงเทพกรีฑา ที่เขาจัดเป็นประจำทุกๆ ปีและปีละหลายรายการ จะเป็นเฉพาะสมาชิก มีของขวัญ รางวัลเยอะ และอาหารเพียบ

รายการหลังคือรายการก๊วนจากพี่สมควร ไม่ว่าจะเป็นรายการส่วนตัวหรือรายการของบริษัท ช.การช่าง (มหาชน) เป็นสปอนเซอร์ ซึ่งไม่มีผิดหวังสักรายการ พี่สมควรจะรับมาเป็นประจำ เฉลี่ยแล้ว 5-6 ครั้งต่อปี แล้วก็ให้เราเป็นคนจัดหาคนไปเล่น บางครั้งก็ระบุตัวด้วย เอาประเภทเอ้าๆ ใจสู้ๆ ฝีมือเทียบเท่า เราเลยเป็นศูนย์จัดหานักกอล์ฟส่งไปแข่งขันอีกงานหนึ่ง ที่เราทำด้วยความถนัดและชอบอย่างยิ่ง

นี่ก็เป็นรายการพิเศษที่มาในช่วงหลังใกล้จะขึ้นเลข 7 นี้เอง เมื่อเร็วๆ นี้มีรายการกอล์ฟการกุศลที่พี่สมควรให้จัดหาเพื่อนนักกอล์ฟไปเล่นด้วย รวมกัน 4 คน ค่าสนับสนุนก๊วนพิเศษนี้เป็นเงิน 500,000 บาท เราลองมาหาร 4 ตกค่าตีต่อหัวๆ ละ 125,000 บาท เป็นการตีกอล์ฟที่แพงที่สุดในชีวิต นับว่าเป็นบุญที่พี่สมควรชวนไปด้วย

กอล์ฟ-มืออะไรๆ ดิๆ ที่เรารู้

กีฬาที่กอล์ฟเรารู้ได้นั้นการ สามารถอ่านคนเล่นนั้นนิสัย
สามารถอ่านธรรมชาติใจ รัมือได้นั้นความก้าวหน้าจริงๆ

กีฬาที่กอล์ฟเป็นกีฬาที่ผู้เล่นสามารถนำมาสอนใจตนเองได้
และสามารถอ่านนิสัยใจคอของผู้ที่เราเล่นด้วยได้ว่าเป็นอย่างไร

ขอแนะนำรูปที่โรงเรียนสอนกอล์ฟที่พบในไลน์มาอ้างอิงในส่วนที่
กอล์ฟช่วยฝึกฝนอะไรให้กับตัวเราเองได้บ้าง

ตามที่เขาทำการบ้านมา มีประโยชน์ 12 ประการ จำนวนร้อยละในรูป
คงหมายถึงที่ได้จากการสอบถามหรือวิจัย จะขอให้ความเห็นไปที่ละข้อ
จากมากไปน้อย

สุขุมเยือกเย็น (27.14%) ถ้าไม่สุขุมเยือกเย็นตีกอล์ฟไม่ได้
คนเจ้าอารมณ์เก็บอารมณ์ไม่อยู่ ตีลูกกอล์ฟไม่ถูก เถไปเถมา
ตกน้ำตกท่า ตีชูดดิน (ภาษากอล์ฟเรียก ฉีก) เลิกเล่นไปทำอย่างอื่น
ดีกว่า ทุกตอนจะต้องนั่ง ใจเย็น ไม่หลุหลุ ค่อยๆ หมุนไหล่ ลาก
ไม้กอล์ฟขึ้น หน้าหนึ่ง ตัวหนึ่ง ทุกอย่างเป็นไปอย่างมีจังหวะจะโคน
ใครอารมณ์ร้อนเก็บอารมณ์ไม่อยู่ ไม่สุขุมเยือกเย็น ตีกอล์ฟ
ไม่ได้ดอก แต่ในบางครั้งเพื่อนร่วมก๊วนก็แกล้งทำเป็นอารมณ์ร้อน
ด่าทอแค้นดี ทะเลาะกับก๊วนหน้าก๊วนหลัง เสร็จแล้วเขากลับมา
เก็บอารมณ์นิ่งดีได้ แต่หากเราไปเดินตามเขา แล้วทำอย่างเขา
ไม่ได้ เราตีไม่ได้ครับ

เก่งในการวางแผน (18.09%) กีฬาอล์ฟเป็นกีฬาที่ต้องวางแผน รู้จุดแข็งและจุดอ่อนของตัวเอง เรา รู้และอ่านสภาพของสนามและการวาง Lay out ของแต่ละสนาม แต่ละหลุม และแต่ละช็อตให้ดี ต้องเล่นแบบมีกลยุทธ์ รู้ว่าช็อตไหนเราจะวางลูกไว้ที่จุดไหน ตามกำลังความสามารถของตัวเอง อล์ฟไม่ใช่คนแข็งแรง ดีไกลจะชนะเสมอไป เพราะเป็นกีฬาที่มีทั้งลูกยาวและลูกสั้น มีอุปสรรคปัญหาที่ต้องแก้ ที่แตกต่างกันไป ต้องวางแผนในการเล่นถึงจะเล่นได้ดี

รอบคอบ (15.89%) การเล่นอล์ฟเป็นการฝึกฝนความละเอียดรอบคอบ ต้องสังเกตพินิจพิจารณาทุกๆ อย่างเป็นอย่างดี การตีลูกแต่ละครั้งต้องรอบคอบ ลูกอยู่ตำแหน่งไหนอย่างไร ทั้งลูกกอล์ฟ ทั้งตำแหน่งที่ยืนตี ทั้งการเลือกอาวุธที่ใช้ ต้องคำนวณโอกาสเสี่ยงที่จะได้จะเสียมีแค่ไหนอย่างไร บางครั้งลูกอยู่ในตำแหน่งที่ไม่ดี อาจต้องเลือกตีวงที่เหมาๆ ก่อน แทนที่จะใส่เต็มแรงแล้วตีลูกไม่ไปหรือลูกตกไปอยู่ในสภาพที่ลำบากยิ่งขึ้นๆ ก็เป็นไปได้

กล้าตัดสินใจ (14.18%) การตีอล์ฟต้องคิด วิเคราะห์ วางแผนการตีแล้ว ต้องนิ่งสุขุมเยือกเย็นแล้วตัดสินใจดีตามที่เราคิด เราวางอย่างไม่พะวักพะวง ถ้าช็อตไหนเราตีแบบกล้าๆ กลัวๆ ตัดสินใจไม่เด็ดขาด ส่วนใหญ่ก็จะเสียหาย

อดทน (13.45%) เขียนไว้ตั้งแต่ตอนหัดกอล์ฟใหม่ๆ ต้องใช้ความอดทนถึงจะเล่นกอล์ฟได้ การใช้ไม้กอล์ฟก้านยาวๆ ตีลูกเล็กๆ ให้ถูกต้องแต่เริ่มหัดใหม่ เป็นเรื่องที่ต้องใช้ความอดทนหลายๆ คนเป็นนักกีฬาประเภทอื่น มาเล่นกอล์ฟตีลูกไม่ถูก เลิกเล่นไปเลย

นักวิเคราะห์ (10.27%) แต่ละสนาม แต่ละหลุม แต่ละช็อตที่จะตี ต้องอ่าน ต้องวิเคราะห์ให้ดี ต้องรู้สภาพที่ลูกอยู่ ต้องวิเคราะห์จะตีอย่างไร บางครั้งต้องตัดสินใจ บางครั้งต้องคำนึงถึงความเสี่ยง ตีอย่างไรถึงจะเซฟ ไม่ให้เสียหาย เป็นต้น

รับมือได้ทุกปัญหา (9.05%) จากที่ต้องวิเคราะห์ ต้องวางแผนโดยมองถึงอุปสรรคปัญหา และโอกาสในแง่ต่างๆ แล้วตัดสินใจดี จะแก้จะทำ ต้องรับให้ได้เตรียมพร้อมทุกสถานการณ์ บางคนกลัวตกทราย ตีลูกในทรายไม่เป็น ก็ต้องฝึกฝนให้ตีให้ได้ ตีให้เป็น แก้ไขได้ ไม่ใช่ตีหนีทรายลูกเดียว เหมือนหนีหลบหลีกปัญหา มันต้องมีที่พลาดตกทรายจนได้ ฉะนั้นต้องฝึกฝนเพื่อแก้ไขได้ทุกอุปสรรคปัญหา

เชื่อสัตย์สุจริต (8.07%) นี่เป็นเรื่องสำคัญมาก กีฬาอล์ฟเป็นกีฬาที่ต้องเชื่อสัตย์กับตัวเอง อล์ฟถึงต้องมีกติกา แต่กติกาอย่างเดียวไม่พอ ต้องมีมารยาทและความเชื่อสัตย์ด้วย เช่น การขี้นลูกจากตำแหน่งที่ไม่ดี การนับแต้มผิด น้อยกว่าความเป็นจริง การมีความยุติธรรม ความอายต่อการกระทำของตนเอง จะเล่นกับใครจะขอใครต่อแต้มให้ ต้องคิดถึงมารยาทและความเชื่อสัตย์ต่อตนเองและต่อผู้ร่วมเล่นด้วย บางครั้งเราเล่นกับลูกน้องเขาเกรงใจเรา ไปขอแต้มต่อเขา มีหรือเขาจะไม่ให้ แต่เราต้องคิดว่าเราควรหรือไม่ควรทำอะไร กับใคร อย่างไรด้วย

มีเครือข่ายในการทำงาน (7.58%) กีฬาอล์ฟ ถ้าเราเป็นคนมีมารยาท มีความคงเส้นคงวา มีความเชื่อสัตย์ ก็จะมีเพื่อนฝูงที่จะชวนกันมาเล่นกันได้มาก ก็จะทำให้มีเครือข่าย บางครั้งก็ไปเกี่ยวข้องกับการงาน บางครั้งการนัดทีมทำงานมาเล่นอล์ฟกันเล่นไปคุยกันไปก็ได้ประโยชน์ บางครั้งเพื่อนฝูงที่มาเล่นกันจากหลายวงการสนิทสนมกันก็ช่วยเหลือกันได้ บางครั้งกีฬาอล์ฟก็เป็นการสร้างความรู้จักสนิทสนมกัน สามารถนำไปสู่การทำงานด้วยกันได้

เป็นนักคิดในเชิงกลยุทธ์ (7.58%) ชอบความท้าทาย (5.62%)

กีฬาทุกชนิดเป็นเรื่องของการต่อสู้แข่งขัน นักกีฬาที่เก่งต้องมีคุณสมบัติเป็นนักคิดในเชิงกลยุทธ์ด้วย ต้องมียุทธวิธีที่จะต้องเอาชนะฝ่ายตรงข้ามที่เล่นด้วย กีฬาอล์ฟผู้เล่นจะเล่นให้สนุก ตื่นเต้น ทำทายต้องคิดวางกลยุทธ์ ถึงจะเล่นคนเดียว ต้องคิดกลยุทธ์ที่จะเอาชนะสนามให้ได้ คิดที่จะวางกลยุทธ์อย่างไรถึงจะให้คะแนนของตนลดลง เป็นกีฬาที่อาศัยพลัง ความแม่นยำ และที่สำคัญคือความคิดในเชิงกลยุทธ์ สนามเดียวกัน หลุมเดียวกัน ต้องคิดว่าทำอย่างไรถึงจะทำได้ดีขึ้นกว่าที่เคยเล่นมา ถึงจะพัฒนาฝีมือตนเองขึ้น อายุมากขึ้น พลังน้อยลง ความแม่นยำน้อยลง ก็ต้องคิดในเชิงกลยุทธ์ในการเล่นมากขึ้น เป็นต้น

ที่กล่าวมาก็เป็นการขยายความเห็นตามหัวข้อของประโยชน์จากการเล่นกอล์ฟตามที่โรงเรียนสอนกอล์ฟยกขึ้นมา เอาพอหอมปากหอมคอก็พอ เดี่ยวจะถูกกล่าวหาว่าไปโฆษณาให้โรงเรียนเขา

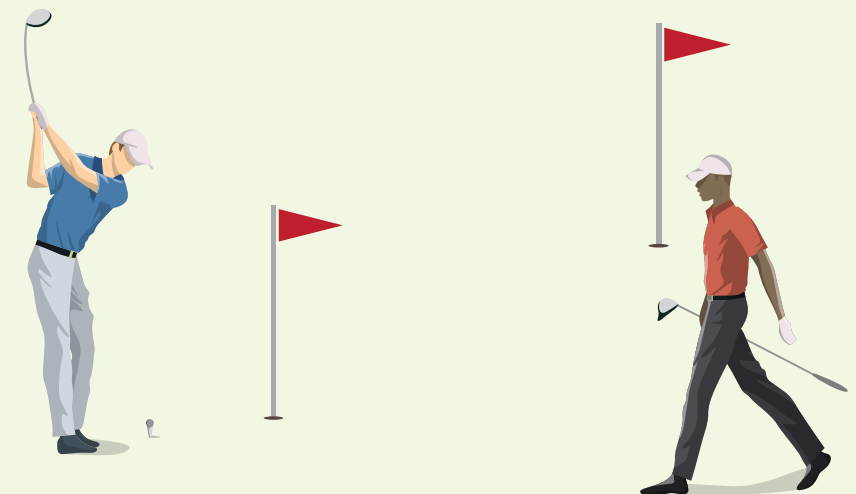
ตามที่ตัวเราเองที่เล่นกอล์ฟมากกว่า 30 ปีก็เห็นเป็นเช่นนั้น อยากจะเน้นเพิ่มอีก 3 ประการ ตามบทกลอนที่เขียนเอาไว้ คือ

1) กีฬากอล์ฟทำให้เราอ่านนิสัย ความชอบ ความถนัดและอื่นๆ ของเรากับเพื่อนที่เล่นด้วยกันได้เป็นอย่างดี เช่น

- บางคนมีความละเอียด รอบคอบ เป็นคนแก้ไขรับมือกับสถานการณ์ต่างๆ รับมือกับความกดดันได้ดี ทำอะไรต่ออะไรได้ดี ภายใต้ภาวะกดดัน แต่ในภาวะปกติจะไม่มีอารมณ์อาการแสดงออก จนกว่าอยู่ในสภาวะแบบนั้น
- บางคนมีนิสัยชอบความยุติธรรม ไม่เอารัดเอาเปรียบ เคร่งครัด ในกติกา มารยาท เล่นด้วยก็สบายใจ
- บางคนก็ชอบได้เปรียบ เช่น ต้องมีแต้มต่อหรือต้องขต่อจึงจะยอมเล่นด้วย ที่เขาเรียกว่า “นักต่อสู้อยู่” คือได้แต้มต่อถึงจะสู้ ถึงจะมีกำลังใจ แรงใจที่จะสู้ ขอดิตสัณทิตแล้วรู้สึกเป็นสุขใจ มีกำลังใจที่จะเล่น
- บางคนชอบข่มขู่ อาศัยความเหนือกว่าข่มผู้ร่วมเล่นด้วย เพื่อหวังเป็นผู้ชนะ เช่น ขู่ว่าจะเล่นด้วยต้องแพงๆ ขู่ให้เราปอดกลัว
- บางคนก็ไม่มีกัณฑ์พนันติดปลายนิ้วมกัณฑ์เล่นไม่สนุก ไม่มีกำลังใจที่จะเล่น ขอสักนิตสักหนอยกัณฑ์ยังดี เล่นไม่ออกถ้าไม่มีค่าจ้าง

- บางคนก็มีนิสัยเป็นผู้ให้ เล่นได้สกอร์ดีกว่าเขากัณฑ์ยังจะควักจ่ายเขาด้วยความเคยชินที่จะให้ อย่างนี้มีคนอยากเล่นด้วยเยอะเลย
- บางคนก็ไมชอบที่จะพนันขันต่อกับใคร เล่นกอล์ฟแบบสมถะ เป็นผู้ทรงศีล แต่ก็เล่นร่วมไปกับนักพนันได้ เล่นดีเสียด้วย บางครั้งเพื่อนก็แอบเอาสกอร์ของคนเล่นแบบนี้ไปเป็นตัวแทนไปพนันทำเล่นกับคนอื่น
- บางคนก็ชอบทำท่าย บางครั้งยังไม่รู้จักกันดี ยังไม่รู้ฝีมือกันเลยก็ทำไปแล้ว อย่างนี้เจอดีบ่อยๆ
- บางคนเล่นไปแซวคู่แข่งไป ให้ตีไม่ได้แล้วตัวเองก็สนุกสนาน

ใครชอบคนที่ชอบเล่นกับคนที่มึนนิสัยแบบไหน เชิญเลือกเอาได้ตามใจชอบ หรือมาปรึกษาได้ จะจัดให้ได้

2) การเล่นเกมกอล์ฟเป็นการฝึก เป็นการสอนธรรมชาติทางหนึ่ง นี่เป็นข้อที่เพื่อนคนหนึ่งยกขึ้นมากล่าว ซึ่งเราก็เห็นเป็นความจริง เห็นด้วย เพราะการเล่นเกมกอล์ฟต้องเล่นด้วยสติ ต้องมีสมาธิ ต้องนิ่ง ใจต้องอยู่กับเกม ไปคิดถึงเรื่องอื่น ไม่มีสติ ไม่มีสมาธิ เล่นกอล์ฟไม่ได้ และเล่นไม่สนุก สำหรับเราได้ปฏิบัติและเห็นผลจริง เวลาเล่นเกมกอล์ฟ ใจต้องอยู่กับกอล์ฟ เพื่อนหลายคนถามเราว่า ตั้งแต่เข้าไปเดินตีกอล์ฟคนเดียวได้ใจ เราคิดเหมือนเราออกไปเดินจงกรม ไปเดินและตีกอล์ฟอย่างมีสติ และเป็นการทำสมาธิ นอกเหนือจากการไปเดินเพื่อออกกำลังกาย

3) การเดินเล่นกอล์ฟคนเดียวในตอนเช้ามีดี เป็นการพักผ่อนจิตใจ ทำให้ใจสงบใจสบาย บางอย่างที่เราคิดไม่ออก ค้างอยู่ในหัวก็คิดออกมาในตอนเดินคนเดียวนั้นแหละ เช่น บางที่เราแต่งกลอนค้างอยู่ ยังคิดไม่ออก เดินตีกอล์ฟไป สงบสติอารมณ์ก็บังออกได้หลายครั้ง เราต้องรีบขอกระดาษจดสกอร์จากแคดดี้ที่ถือถุงเดินตามมาจดไว้กันลืม หลักฐานมีอยู่ที่เลขาฯ ของเรา ขอได้ จะนั้นใครอยากแต่งกลอนเป็น แต่งกลอนเก่ง ต้องมาฝึกเล่นเกมกอล์ฟก่อนนะ

นี่เป็นเพียงตัวอย่างเล็กๆ น้อยๆ ของประโยชน์ของการเล่นเกมกอล์ฟ ขอเชิญชวนผู้อ่านมาเล่นเถอะ เพราะ “กอล์ฟเป็นยาเสพติดที่มีคุณ”

เขียนเรื่องกอล์ฟมาเสียยืดยาว เพราะความที่ชอบและสนุกสนานกับการเล่นและคิดถึงมันตลอดมา เสียใจว่าไม่ได้นับว่าเราเล่นมาจำนวนกี่ครั้งและสถิติคะแนนเป็นอย่างไร เปลี่ยนจากเดิมมากน้อยแค่ไหน ถ้าเก็บไว้ก็คงจะวิเคราะห์อะไรต่อมิอะไรได้ละเอียดมากกว่านี้ เอาไว้หลังแซยิด 72 ปี จะเริ่มเก็บสถิติ จะได้ดูว่าเล่นไปได้อีกสักกี่ครั้งและคะแนนมีเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร หวังว่าคงจะเล่นได้ไปเรื่อยๆ ตราบที่ยังหายใจได้อยู่ ส่วนคะแนนไม่ต้องไปคิดถึง ขอให้ได้ดีก็ดีแล้ว หากสามารถอยู่ได้และยังตีกอล์ฟได้จนครบ 8 รอบก็จะมาเขียนถึงเรื่องนี้อีกครั้งครับ สวัสดี

5 อยู่กับทีมกรุ๊ป

TEAM ของเราก่อกำเนิดเกิดขึ้นสองนัย
 ด้วงตำน้ำถึงกิจการงานที่มีรักษา
 วิศวกรรมนำทางต่างต่างมา
 จนก้าวหน้าสู่อาชีพในกันนี้
 ลีลามีเมฆผ่านผ่านกลุฑฑ
 พร้อมติดอาวุธสู่จิตใจไม่ยอมแพ้
 ต้อเคล็ด(ไม่)ลับ ฅม TEAM GROUP ที่มากมี
 เม้นข้อดีดดีในทุกคน
 ในใจมั้นตำนิจม SQT
 ท่องตากา PDCA ไม่ล้มส้น
 รมัดขอม ชื่อสัธย์ ษนอดทน
 เม็ดนุเมิตาพัฒนาจนเนื่อขึ้น
 เลี้ยงสละ งามระมอย่างโม่งโกล
 “ทีมรวมใจ” ล้างเตริ้อ่างดงเสกสรรค์
 มองเง่มจาก รู้จักโน้ เดาพทกัน
 รั่มผลักดันองดักรอย่างงั้งเงิน

ก่อนเกษียณ (60-65 ปี)

ตอนนั้นก็คิดว่าเราจะพอ
เราจะทำเพียงแนะนำและจำเตือน
อีกนั่นนี่คงจะพอพอส่งให้
จัดระบบเกณฑ์ก่อนหน้ามา
พอส่งต่อรุ่นสองไม่ทันแต่คนอื่น
ไม่ทำเหมือนที่ผ่านมามาแบบกลัวตาย
วางวิสัยทัศน์ในไม่อย่างมุ่งหน้ามา
แนวทางการมีอุดมระบอบสู่สากล

สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย (เอไอที) ทูลเกล้าฯ ถวายรางวัลแห่งหอเกียรติยศแด่สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี โดยมีศิษย์เก่าดีเด่นของสถาบัน อีก 11 คน ได้รับเลือก เข้าอยู่ในหอเกียรติยศด้วย หนึ่งในนั้น คือ ดร.ประเสริฐ ภัทรมัย

ทั้งท้ายไว้ในหนังสือ “ตัว...ตนฯ” ตอนอายุครบ 60 ปีว่า เราอายุมากแล้ว
อยากจะเกษียณ แต่ทีมกรุปขยายไปมาก จะต้องค่อยๆ ผ่อนส่งต่อให้รุ่น 2
รับไป และตั้งใจไว้ว่าจะทำแต่ในสิ่งที่อยากจะทำและขอไม่ทำสิ่งที่ไม่อยากจะทำ

ตั้งใจไว้ว่าเมื่ออายุ 65 ปีก็จะวางมือและขอเกษียณจากงานอย่างจริงจัง ได้ตั้ง
เป็นเกณฑ์ด้วยว่าผู้บริหารในกลุ่มทีมจะต้องเกษียณจากตำแหน่งบริหารก่อน
อายุ 65 ปี แต่เนื่องจากงานของเราเป็นงานบริการทางวิชาชีพ ประสบการณ์
เป็นเรื่องสำคัญ ถึงจะเลยวัย 65 ปี หากยังไหวอยู่ ก็อาจขอให้อยู่ในฐานะ
เป็นที่ปรึกษา แต่ต้องไม่ทำหน้าที่บริหารต่อไป ทั้งนี้เพราะคิดว่าความสูงวัย
เป็นความเสี่ยงอย่างหนึ่ง หากทำหน้าที่บริหารแล้วเกิดเป็นอะไรไปจะทำให้
ธุรกิจหยุดชะงักได้

พอพ้นวัย 60 เราก็ตั้งใจจะผ่อนลง ใช้เวลาเป็นโค้ชให้กับรุ่น 2 มากขึ้น
ใช้เวลาส่วนใหญ่ให้เป็นประโยชน์กับการวางแผนทางและสร้างความยั่งยืน
ให้กับองค์กรมากกว่าออกนอกศึกษาเอง ตัวเราในอดีตเป็นทั้งประธานกรรมการ
และประธานกรรมการบริหาร ในคณะกรรมการบริษัทและคณะกรรมการบริหาร
ตอนก่อนอายุ 60 ปี คณะกรรมการบริหารประกอบด้วยผู้บริหารอาวุโส ได้แก่
ตัวเรา คุณพีรวัฒน์ ดร.ธนสาร คุณอำนาจ คุณทฤษฎี คุณดำรง ดร.ประดิษฐ์
พอหลังอายุ 60 ปี ก็ตั้งให้ผู้บริหารรุ่น 2 เข้ามาเป็นกรรมการบริหารเพิ่มขึ้น
หลายคน ได้แก่ คุณกิตติพล คุณชวลิต คุณประสงค์ ดร.สิรินมิตร เพื่อจะได้
มารับช่วงต่อไป องค์กรก็เจริญเติบโตมาด้วยดี

ที่ผ่านมาทีมกรุปของเราทำธุรกิจกันแบบเป็นกลุ่มบริษัท เราจะคอยดูว่า
คนของเรามีคนไหนมีแววเป็นแชมป์ในทางด้านไหน ในฐานะผู้ชำนาญการ
มีแววเป็นผู้นำ และชอบความท้าทาย ในขณะเดียวกันก็คอยมองหาโอกาส
ที่จะสร้างเป็นธุรกิจได้แค่ไหน จะมาต่อยอดหรือบูรณาการกับธุรกิจของทีมกรุป
ได้แค่ไหน อย่างไร ที่สำคัญก็เป็นการสร้างโอกาสให้หน่อยๆ ที่มาร่วมงานได้
ตั้งหลักตั้งฐานของตนเอง โดยยังอยู่ร่วมกัน มีการสานต่อความสัมพันธ์
ระหว่างกัน ก็ได้ผลเป็นที่น่าพอใจ

ในปี 2555 ก่อนที่เราจะเกษียณมีบริษัทในกลุ่มรวมกันกว่า 35 บริษัท แยกเป็นสายงานได้เป็น 7 สายธุรกิจหลัก คือ 1) ด้านคมนาคมและโลจิสติกส์ 2) ด้านน้ำ 3) ด้านพลังงาน 4) ด้านสิ่งแวดล้อม 5) ด้านพัฒนาเมือง 6) ด้านบริหาร และพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และ 7) ด้านประชาสัมพันธ์และการมีส่วนร่วม เชื่อได้ว่าเราเป็นบริษัทไทยเพียงบริษัทเดียวที่ทำงานครอบคลุมอย่างกว้างขวาง ที่สามารถให้บริการแบบ One Stop Services ให้กับลูกค้าได้ เรายังเคยร่วมกับทีมงานด้านกฎหมายจัดตั้งบริษัทให้คำปรึกษาด้านกฎหมายอีกด้วย

เราจัดสัมมนาารวมกันเป็นประจำทุกปี ปีละอย่างน้อย 2 ครั้ง คือต้นปี เพื่อตั้งเป้าและวางแผนการบริหารดำเนินการประจำปี มีการนำเสนอเป้าหมาย ทิศทาง และแผนการดำเนินธุรกิจของแต่ละบริษัท และการประสานหรือร่วมกัน ในกลุ่มบริษัท ตลอดจนการนำปัญหามาหารือกันในทุกๆ แง่มุม พอมาถึง กลางปีก็จะมีการจัดสัมมนาอีกครั้ง เรียกว่าสัมมนาทบทวนเป้าและแผน กลางปี เพื่อมานำเสนอและหารือร่วมกันในประเด็นการดำเนินธุรกิจในด้านต่างๆ

การสัมมนานี้มีประโยชน์มาก ทำให้มีส่วนร่วมและมีการประสานกัน อย่างใกล้ชิด ได้มีการตั้งประเด็นในการพัฒนาให้ธุรกิจของกลุ่มให้ก้าวหน้า ในอนาคต มีการตกลงกันทำงานวิจัยร่วมกัน เพื่อการสร้างตลาดหรือ นวัตกรรมใหม่ๆ ที่จะนำมาใช้ประโยชน์ร่วมกันในกลุ่ม นอกจากการสัมมนา ทางธุรกิจแล้ว เรายังจัดให้มีการร่วมสนุกสนานสร้างความสัมพันธ์กัน ให้มีความสนิทสนมแน่นแฟ้น มีความสามัคคีกลมเกลียว มีการกำหนดค่านิยมของ องค์กรร่วมกัน คือ SQT หมายถึง Service-Quality-Teamwork พวกเราก็อยู่ ร่วมกันอย่างมีความสุข ถึงแม้จะอยู่ต่างบริษัทกันแต่อยู่กันแบบพี่แบบน้องจริงๆ

เรามีความแตกต่างไปจากบริษัทที่ปรึกษาไทยอื่นๆ ทั่วไปที่เรามีธุรกิจ ในหลากหลายสาขา บางช่วงมีปัญหาเรื่องเศรษฐกิจของประเทศ งานใน บางสาขาอาจจะน้อยลงไป แต่งานทางด้านอื่นๆ ยังคงมีตามปกติหรือ มากขึ้น อีกทั้งเรายังมีการขยายงานไปต่างประเทศ ทำให้เราไม่ค่อยมี ผลกระทบกระเทือนกับความมั่นคงทางธุรกิจมากนัก

รับรางวัลวิศวรรดีเด่น สาขาพัฒนาธุรกิจเอกชน

เมื่อปี 2536 เราได้รับการเสนอชื่อและได้รับการคัดเลือก ให้เป็นวิศวรรดีเด่น ในภาคธุรกิจเอกชนอย่างแทบไม่น่าเชื่อ เนื่องจากคณะกรรมการพิจารณาเห็นว่า เราเป็นผู้บุกเบิก ทางด้านธุรกิจวิศวกรรมที่ปรึกษาในประเทศ มีบริษัทในเครือ หลากหลายด้าน และได้นำความรู้ที่ได้ศึกษาเล่าเรียนมาใช้ ประโยชน์ทางวิชาชีพในหลากหลายสาขาแบบบูรณาการ และมีการพัฒนาเจริญก้าวหน้ามาโดยตลอด เราเป็น วิศวรรดีเด่นที่อายุน้อยที่สุดในสมัยนั้น ส่วนใหญ่ผู้ที่ได้รับ รางวัลวิศวรรดีเด่นจะเป็นผู้อาวุโส และโดยเฉพาะวิศวรรดีเด่นในภาคเอกชน จะต้องเป็นผู้ประสบความสำเร็จที่ร่ำรวยมั่งคั่ง ผู้ที่มาขอสัมภาษณ์เพื่อจัดทำ ประวัติลงในหนังสือขอมาสัมภาษณ์เราที่บ้าน พอมาที่บ้านเห็นบ้านช่องและ ความเป็นอยู่ของเราก็ดูจะผิดหวัง เพราะเราไม่มีบ้านใหญ่บ้านโต ห้องหรูๆ ไว้รับแขกและผู้มาสัมภาษณ์ ไม่มีรถยี่ห้อดังๆ โก้หรูไว้ใช้ เพราะเราทำงาน ในรูปแบบวิชาชีพและก่อร่างสร้างองค์กรขึ้นมาจากศูนย์ จึงเป็นที่น่าแปลกใจ ถ้าหากวัดกันที่ความร่ำรวยก็หรูก็คงไม่ใช่ วันไปรับรางวัลก็มีผู้คนติดตามไป แสดงความยินดีกันไม่กี่คน เพราะเราไม่ต้องการเช่นนั้น

เมื่อตอนครบรอบ 30 ปีของการดำเนินกิจการของทีมกรุ๊ป (ปี 2551) เราประเมินว่า เราเป็นบริษัทชั้นนำของไทย ที่ทำธุรกิจที่ปรึกษาแบบบูรณาการ และธุรกิจเกี่ยวเนื่องทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ

และในปี 2552 เราได้มีการจัด Workshop กันเพื่อกำหนดวิสัยทัศน์ และยุทธศาสตร์ของทีมกรุ๊ปสำหรับในอนาคต ในขณะนั้นงานส่วนใหญ่ของเราอยู่กับภาครัฐ แต่ก็เริ่มออกไปให้บริการในประเทศเพื่อนบ้านเราบ้างแล้ว มีการไปตั้งบริษัทในเครือที่ สปป.ลาว กัมพูชา และเมียนมา ซึ่งคิดว่าน่าจะเป็นหนทางที่ขยายงานออกต่างประเทศ จากการทำ Workshop เราคิดว่าเราจะต้องขยายธุรกิจของเราออกไปยังต่างประเทศ ขยายการบริการในภาคเอกชนและทำธุรกิจที่เกี่ยวข้องกันให้มากขึ้น เพื่อความยั่งยืนขององค์กร คาดการณ์ไว้ว่าใน ค.ศ. 2020 เราจะมีงานต่างประเทศประมาณครึ่งหนึ่งของรายได้ทั้งหมด

ในช่วงนั้นในส่วนของทีมฯ เองเรามีการบริหารงานกันเป็นหน่วยธุรกิจ (Business Unit หรือ BU) นอกจากสัมมนาของของกลุ่มทีมกรุ๊ปแล้ว เรายังจัดให้มีการทำ Workshop กันในแต่ละ BU เพื่อนำเป้าขององค์กรกระจายลงไปสู่แต่ละหน่วย ได้ทดลองให้รุ่น 2 มีการบริหารกันเอง มีการจัดประชุมประสานงานกันเองโดยเราไม่ได้เข้าไปร่วม แต่คอยสังเกตการณ์ กิจการก็ขยายตัวมากขึ้นมาตามลำดับ และเริ่มต้นการออกไปแสวงหาโอกาสในประเทศเพื่อนบ้านมากขึ้น

ออกลุยต่างประเทศ

ทีมกรุ๊ปเราไม่ทำงานต่างประเทศ

ด้วยวิสัยทัศน์เขาไม่ในที่อื่นๆ

ออกลุยงานต่างประเทศของเพื่อนบ้าน

นาพันธมิตรร่วมทางเดินกันไม่

อาณาเขตไกลไกลเราไม่อยู่

เราลุยสู่สากลอันดับไม่

ประสบความสำเร็จแต่ทำมาทำไม

ทั้งตลาดไทยไม่มีไร่อาร่วมงาน

โครงการเชื่อมไฟฟ้าพลังงานน้ำน้ำจืด สปป.ลาว
เป็นหนึ่งในหลายๆ โครงการที่ทีมกรุ๊ปได้ร่วมดำเนินงาน

ย้อนหลังกลับไปในอดีต เราได้ไปให้บริการงานที่ปรึกษาในต่างประเทศมานานแล้ว เราเคยไปเป็นที่ปรึกษาด้านน้ำและเกษตรใน สปป.ลาว ตั้งแต่ยังไม่เปิดประเทศ เคยร่วมไปกับบริษัทที่ปรึกษาต่างประเทศ ส่งคนไปร่วมควบคุมงานก่อสร้างเขื่อนในประเทศเนปาลที่เป็นเงินกู้ของ ADB เคยไปร่วมงานกับบริษัทเยอรมันในการออกแบบเขื่อนถึงในประเทศเยเมน แอฟริกา ตอนสาธารณรัฐประชาชนจีนเปิดประเทศใหม่ๆ เราก็ยังเคยเข้าไปลุยสำรวจคุณภาพดินเพื่อการเพาะปลูกให้กับบริษัทไทยที่จะลงทุนในจีนตอนใต้ นอกจากนี้ เรายังไปสำรวจและออกแบบเขื่อนไฟฟ้าพลังน้ำที่ประเทศภูฏาน

ที่ สปป.ลาว เราน่าจะมีความต่อเนื่องมายาวนานกว่าที่ประเทศอื่นๆ โดยเฉพาะในเรื่องเขื่อนไฟฟ้าพลังน้ำ และเรื่องผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและการอพยพโยกย้ายถิ่นฐาน เริ่มตั้งแต่โครงการเขื่อนไฟฟ้าพลังน้ำน้ำเทิน 2 เมื่อปี 2547 จนถึงปัจจุบัน โดยเฉพาะเรื่องผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและการอพยพโยกย้ายถิ่นฐาน เราได้ทำเป็นแบบอย่างที่ดี จนรัฐบาล สปป.ลาว ได้นำไปเป็นตัวอย่างกับการพัฒนาโครงการอื่นๆ ให้ทำให้ได้มาตรฐานแบบที่เราทำไว้ และในช่วงระยะหลังนี้เขื่อนไฟฟ้าพลังน้ำขนาดใหญ่ที่เรามีส่วนร่วมทำสำเร็จมา ได้แก่ เขื่อนน้ำงึม 2 และไซยะบุรี เราได้จัดตั้งบริษัทใน สปป.ลาว ชื่อ LTEAM ที่ยังคงอยู่จนถึงปัจจุบัน

ที่กัมพูชา เราเข้าไปเป็นที่ปรึกษาโครงการพัฒนาแหล่งน้ำในโครงการเงินช่วยเหลือจาก ADB ตั้งแต่ปี 2550 และประสบผลสำเร็จด้วยดี และเราได้จัดตั้งบริษัท TEAM CAM ในประเทศกัมพูชา และยังได้เป็นที่ปรึกษาโครงการต่างๆ ต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน

ที่เมียนมา เราได้เข้าไปแนะนำเพื่อนนักเรียนเก่าเอไอทีตั้งบริษัทชื่อ Total Business Solutions (TBS) และได้ให้คำปรึกษาโครงการหลากหลายกับนักลงทุนในเมียนมาเองและจากประเทศไทย เช่น โครงการทวาย โครงการของ ปตท. และของปูนซิเมนต์ไทย

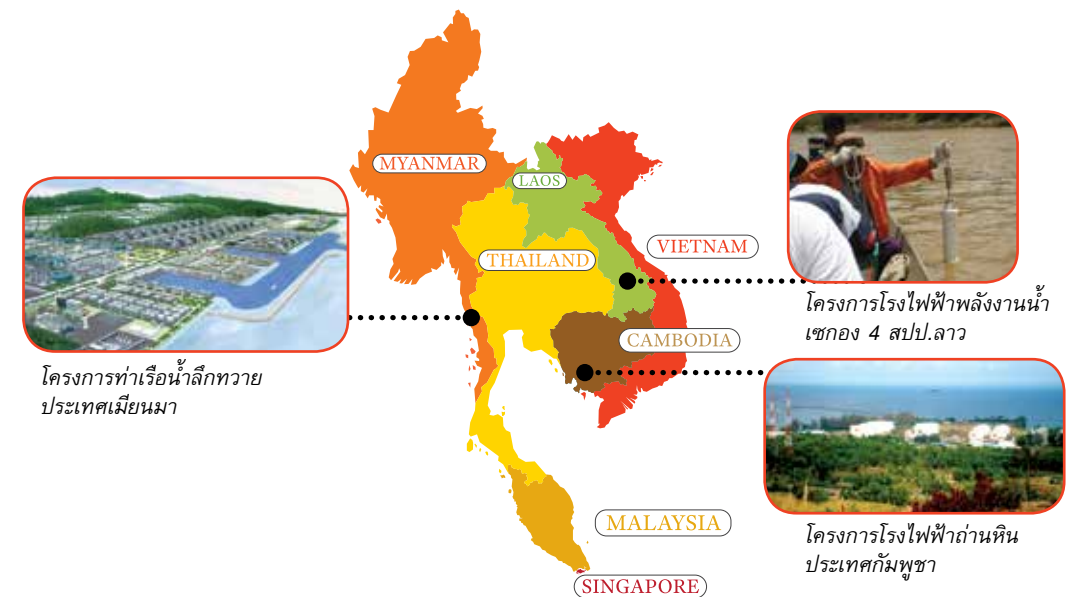
โครงการโรงไฟฟ้าพลังงานน้ำไซยะบุรี สปป.ลาว
อีกหนึ่งโครงการที่น้ำภูมิใจของทีมกรุ๊ป

ที่เวียดนาม เราก็เข้าไปให้บริการที่ปรึกษาในด้านโครงการผลิตไฟฟ้า โครงการอาหารสัตว์ในเครือซีพี โครงการป้องกันน้ำท่วม เป็นต้น เราได้สร้างพันธมิตรเป็นบริษัทที่ปรึกษาที่เป็นนักเรียนเก่าเอไอที ที่ให้บริการอยู่ในเวียดนามอีกด้วย

ที่มาเลเซียและสิงคโปร์ เราได้เข้าไปร่วมกับบริษัทที่ปรึกษาชั้นนำจากเครือจักรภพอังกฤษ ให้บริการด้านโครงการรถไฟฟ้า

เราไปถึงติมอร์-เลสเต เริ่มจากการไปให้บริการบริษัทไทยไปลงทุนที่นั่น และต่อเนื่องมากับโครงการต่างๆ ของรัฐบาลติมอร์-เลสเต มาจนถึงปัจจุบัน

เรามีการจับมือเป็นพันธมิตรและร่วมกันตั้งบริษัทร่วมทุนกันในหลายประเทศ รวมไปถึงในประเทศญี่ปุ่นอีกด้วย โดยวิสัยทัศน์และนโยบายเราตั้งเป้าที่จะเป็นหนึ่งในบริษัทชั้นนำในกลุ่มอาเซียน ในปีที่ผ่านมาได้มีการตั้งเป้าไว้ว่าเราจะมิกงานทำใน 10 ประเทศในอาเซียน ถึงแม้ว่ายังไม่ได้ตามเป้าหมายแต่นั้นคือเป้าหมายและวิสัยทัศน์ของเรา

เผยแพร่ความรู้เพื่อสังคม

กิจกรรมทำดีคืนสังคม
ทีมกรุ๊ปเรานำความรู้มาตรวจสอบ
นำขึ้นชมแผนการในตอมสหนอง
มีมุมมองส่องชี้ทางสร้างคุณงามความดี

การเป็นบริษัทที่ดี เราควรทำกิจกรรมคืนสู่สังคมบ้าง นอกจากจะทำธุรกิจเพื่อกลุ่มพนักงานและผู้ถือหุ้น เราจึงเริ่มกิจกรรมนี้พร้อมๆ กับการตั้งมูลนิธิกลุ่มที่มรวมใจ ที่จะพูดถึงในตอนต่อไป แต่ที่ขอกล่าวในที่นี้เป็นกิจกรรมทางวิชาการที่เราให้ความรู้และสร้างแรงกระตุ้นให้สังคมตระหนักถึงสิ่งที่เกิดขึ้นหรือจะเกิดขึ้นในอนาคต

เราเริ่มทำการเผยแพร่ความรู้และประสบการณ์ของเราและของผู้เชี่ยวชาญที่มีชื่อเสียงในวงการต่างๆ ในหนังสือ ที่เราตั้งชื่อว่า “TEAM GROUP Newsletter” ที่ออกเป็นรายไตรมาส ปีละ 4 เล่ม ตั้งแต่ปี 2549 มาจนถึงปัจจุบัน เป็นการนำเสนอประสบการณ์ แง่คิด มุมมองในเรื่องต่างๆ เช่น เรื่องน้ำ ภาวะโลกร้อน พลังงานทดแทน สิ่งแวดล้อม

เรามีการจัดอภิปรายและสัมมนาเพื่อให้ความรู้และกระตุ้นให้สังคมรับรู้และตื่นตัวกับเรื่องที่เกิดขึ้นและที่จะเป็นในอนาคต เช่น

- (1) ปี 2551 เราร่วมกับ ADB และ ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย จัดอภิปรายเรื่อง Climate Change Call for Actions ซึ่งผู้ที่อยู่ในวงการทั้งภาครัฐและเอกชน ตลอดจนถึงองค์กรที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ได้สนใจเข้าร่วมรับฟังเป็นจำนวนมาก

(2) ปี 2552 มีการจัดอภิปรายและสัมมนาเรื่อง “Going Green” ร่วมกับ ADB สมาคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย และสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย

(3) จัดสัมมนาให้ความรู้ในเรื่อง HIA การประเมินผลกระทบทางสุขภาพและแนวทางในอนาคต

(4) ปี 2554 เราได้ช่วยให้ความรู้ข่าวสารข้อมูลและแนวทางการป้องกันภัยน้ำท่วมครั้งยิ่งใหญ่แก่ประชาชนโดยทั่วไปด้วยการออกรายการทางทีวี ให้สัมภาษณ์และเปิด Website ทีมกรู๊ปเรื่องน้ำท่วม บอกถึงสถานการณ์น้ำแบบวันต่อวัน จนเป็นที่รู้จักและยอมรับกันโดยทั่วไปว่าคุณชวลิต จันทรรัตน์และทีมกรู๊ปเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านน้ำ จนถึงปัจจุบัน (แต่เป็นที่น่าเสียใจที่งานของเราทางด้านน้ำนี้น้อยลงมากในระยะหลังๆ นี้ ทั้งๆ ที่

เราได้รับการยอมรับจากสังคม
เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านนี้
แปลกแต่จริงครับ)

นอกจากนี้ เรายังได้เขียนหนังสือโดยนำเอาประสบการณ์ทั้งในด้านวิชาการในด้านต่างๆ และการบริหาร แจกจ่ายแก่ประชาชนผู้สนใจโดยทั่วไป และผู้ที่เราคิดว่าจะได้ประโยชน์จากความรู้และประสบการณ์นั้นๆ ตลอดจนผู้สนใจ เช่น เรื่องอยู่กับน้ำ และเคล็ด(ไม่)ลับ ฉบับ TEAM GROUP

เราได้รับติดต่อเป็นคอลัมนิสต์ในหนังสือพิมพ์ที่ให้เราเขียนเรื่องที่เป็นความรู้และเป็นที่น่าสนใจของประชาชนลงเป็นประจำต่อเนื่องกันมาจนถึงทุกวันนี้

งานเลี้ยงเกษียณอายุ

ใกล้สิ้นปีในวันพฤหัสบดีที่ 20 ธันวาคม 2555 คณะผู้บริหารทีมกรุปได้จัดงานเลี้ยงเกษียณอายุให้เรา พร้อมมีคำกลอนจากน้องๆ รุ่น 2 ที่จะรับงานต่อจากเรา เป็นเหมือนคำสรรเสริญพร้อมกับคำมั่นที่ได้ให้ไว้ เราขอบันทึกไว้ในหนังสือเล่มนี้

ความผูกพันไม่สิ้นสุด

Vision อันกว้างไกล

34 ปีที่ทีมก้าว	สุขสภาวะเกินความฝัน
ร้อยเราเข้าด้วยกัน	ด้วย "Vision" อันกว้างไกล
คนเก่งจากหลายแหล่ง	รวมกันแกร่งกว่าเดิมได้
ผนึกพลังกว่า 1,000 ใจ	หมายยิ่งใหญ่ไร้เทียมทาน
ประทับใจในแรงขับ	อันพร้อมสรรพมหาศาล
Vision จะบันดาล	ให้สืบสานสู่ยั่งยืน

เรามีต้นแบบ

ทีมกรุปสุดโชคดีมีพี่สอน	ทั้งเคียวกรำพรำวอนสอนให้สู้
ทำให้ดูก่อนสั่งตั้งเป็นครู	เราเรียนรู้ต้นแบบแน่วหัวใจ
เราต้องก้าวไปเป็นหนึ่งถึงจะแน	"วิชาการของแท้แพ้ไม่ได้"
"วิชามารต้องศึกษาอย่ากลัวใคร"	"วิชาใจคือต้องมีคุณธรรม"
คือสุดยอดแม่ไม้กับบริหาร	เป็นทิศทางการทำงานทุกเข้าคำ
สุดจุดหมายคือเราเป็นเช่นผู้นำ	แต่จะทำถึงครั้งได้ไม่ง่ายเลย

ดินแดนแห่งโอกาส

โอกาสดุดังตะวัน	คือยอดของขวัญ
สร้างสรรค์สรรพสิ่งสดใส	
"ผู้นำทีมกรุป" มีใจ	มอบโอกาสให้
เปิดทางให้ใช้ปัญญา	
ส่องสว่างหนทางข้างหน้า	ประสบการณ์พา
สิ่งใดมาพร้อมเผชิญ	
"ดินแดนทีมกรุป" ขวนเข็ญ	ผู้แกร่งกล้าเดิน
เจริญก้าวหน้าด้วยกัน	
โอกาสดุดังดวงตะวัน	สุดยอดของขวัญ
เสกสรรค์ยังยืนสืบไป	

ระบบสร้างความยั่งยืน

34 ปีที่ผ่านมาไม่เคยฝัน
อีกร้อยปีข้างหน้ายังท้าทาย
ดร.ประเสริฐปลูกสร้างทางไว้ให้
“ระบบงาน” หากยึดมันทุกวันคืน
ระบบช่วยหนุนคนให้เข้มแข็ง
รุ่นสู่รุ่นยึดมาตรฐานเดียวกันไป

ผลพิสูจน์ร่วมกันเราทำได้
กับเป้าหมายจะก้าวอย่างยั่งยืน
“คุณภาพ” เรื่องใหญ่กว่าได้อื่น
ประสิทธิผลจะสูงขึ้นให้ชื่นใจ
เป็นภูมิคุ้มกันแรงภายนอกได้
อนาคตย่อมสดใสในมือเรา

เปิดใจ...เพื่อเติบโตไม่จำกัด

คนอื่นเขาสงสัย
ที่เราใหญ่เท่านี้
มองสิ่งที่เราฝัน
โจทย์ยากไม่เป็นไร
แสวง “โอกาส” ไว้
“เตรียมพร้อม” ในทุกทาง

กลุ่มทีมใหญ่ขึ้นทุกที
เพราะมีพี่ที่ “เปิดใจ”
พร้อมผลักดันให้ทำได้
มองให้ไกลย่อมเห็นทาง
จะสร้างได้อีกหลายอย่าง
อย่างพี่สร้างทางเรามา

แน่วแน่มุ่งมั่น...จะชนะทุกสิ่ง

หนทางข้างหน้าเป็นไหน?
จะพิชิตโลกใหม่ให้คนลือ?
แม้จะมีหวั่นบ้างก็ช่างเถิด
“แน่วแน่วไว้ มุ่งมั่นไว้” ในใจตน
ทีมกรุ๊ปจะเป็นเช่นสถาบัน
หลักการยุทธธรรมนำเป็นธง

อนาคตจะสดใสได้แน่หรือ?
เหล่านี้คือคำถามในใจทุกคน
ดร.ประเสริฐชี้ทางให้ไม่สับสน
จะสร้างคนเสริมเครือข่ายได้มั่นคง
สืบความรักสานความหวังดังประสงค์
เพื่อยืนยงสืบทอดตลอดไป

จิตวิญญาณทีมกรุ๊ป

เราสุขใจที่ได้เป็นน้องพี่
พี่คือ “ลมหายใจ” ในทุกทาง
เราภูมิใจที่ได้เป็นน้องพี่
พี่คือ “คนเก่ง” ในดวงใจ
เราตั้งใจจะเป็น “น้องของพี่”
พี่คือ “จิตวิญญาณ” เน้นนานมา

ด้วยความดีบารมีที่พี่สร้าง
สงวนต่างแสวงร่วมให้รวมใจ
ด้วยทิศทางที่ดีพี่มอบให้
พวกเราจึงชิงชัยได้เรื่อยมา
สู่อากาศที่แสวงหา
ที่จะนำเราก้าวหน้า...ตลอดไป

คำสัญญาของชาวทีม

เหล่านี้คือถ้อยคำจากหัวใจ
ทุกความหมายขอเป็นเช่นสัญญา
เราจะรวมเป็นกลไกให้ที่นี่
ร่วมกันสร้างร่วมกันสู้อยู่ทุกคราว

ขอมอบให้ผู้รักเป็นหนักหนา
จะรักษาคุณค่าให้ยืนยาว
ผณีกำลังน้องพี่ทุกย่างก้าว
ย้าว่า “เรามีเรา” คือชาวทีม

ก็พอจะทราบว่าเป็น Organizer ให้มีคำกลอนสรรเสริญและคำมั่นเหล่านี้ นับว่าเป็นวันที่ประทับใจมากวันหนึ่งในชีวิต จากวันนั้นถึงวันนี้เป็นเวลา 7 ปี แล้ว ก็หวังว่าน้องๆ จะยังไม่ลืมคำมั่นนะครับ

นักร้อง (65-72 ปี)

ถึงอาชุนกกับน้ำลาเกนนั้น
ในดินตามวิถีगतต้นดัดดองดู
นางจึงได้พักผ่อนกันนอนนั้นกลางวัน
ใจไม่นิ่งพอจากไม้อ่างละเลย

//แต่ยังพิรุณพามาตามดอย
ใจยังสู้อยู่!แต่มีรอยไม้ออกเลา
ยังดักทำเอาในมือไม่ดูเฉย
นางยังเฝ้าด้วยดีเฝ้ามันกัน

กรรมการและกรรมการบริหารอาวุโสที่มีบทบาทสำคัญ 2 คนคือ
ฟิรวัธน และ ดร.ธนสาร เกษียณเมื่ออายุ 65 ปี ก่อนเราหนึ่งปี เห็นว่าประสบการณ์
และความสามารถ ตลอดจนถึงความรักและทุ่มเทให้องค์กรมีอยู่เกินร้อย
ในตัวเพื่อนทั้งสอง คณะกรรมการบริษัทจึงได้ขอให้ยังอยู่ทำหน้าที่เป็น
ที่ปรึกษาอาวุโสต่อ เพื่อคอยให้คำแนะนำและรับผิดชอบดูแลบางเรื่องที่ยัง
ไม่สามารถหาใครมาแทนได้ แต่เป็นที่ปรึกษาแบบครึ่งเวลา (Part Time) ต่อมา
ถึงปี 2556 ก็ถึงคิวเรา ยังต้องอยู่ในฐานะที่ปรึกษาอาวุโสทำงาน Part Time
ต่ออีกคน และอำนาจก็ได้รับการแต่งตั้งให้เป็น CEO ซึ่งเป็นตำแหน่งใหม่
ขององค์กร ซึ่งก่อนหน้านี้เรามีตำแหน่งเป็นประธานกรรมการบริหาร ชื่อทาง
ภาษาอังกฤษเรียกว่า Chairman of Executive Board แต่ก็ได้มาเสียเวลา
นั่งเขียนอำนาจหน้าที่ว่ามีความแตกต่างกันอย่างไร ก็เป็นที่รู้กันว่าทำหน้าที่
เป็นผู้บริหารสูงสุด ทำหน้าที่ต่อจากเรา ที่จริงอำนาจจัดว่าเป็นคนรุ่น 1 เพราะ
เป็นผู้ร่วมก่อการก่อตั้งบริษัทกันมาตั้งแต่เริ่มในปี 2521 แต่เนื่องจากอายุ
น้อยกว่าคนอื่นในรุ่น จึงขอให้ทำหน้าที่แทนเราก่อน

เราช่วงหลังอายุ 65-72 ปี จังยังอยู่กับทีมกรู๊ปแบบครึ่งเวลาโดยทาง การแต่ในความเป็นจริงกายอาจจะอยู่ในที่ทำงานน้อยลง แต่ใจยังอยู่กับมันเกินร้อย อย่างไรก็ตามถือว่าปี 2556 เป็นปีแห่งการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ของทีมกรู๊ป ทีเดียวน บางเรื่องที่เคยลงไม้ลงมือลุยเองก็ต้องยับยั้งชั่งใจ พยายามเลิก พฤติกรรมดังกล่าว มีเรื่องข้อคิดเห็นอย่างไรก็แนะนำผ่านทาง CEO มีใคร มาหาเราเพื่อขอให้ตัดสินใจก็ต้องบอกให้เปลี่ยนไปที่ CEO

สิ่งที่เรายังพยายามให้คำแนะนำช่วยดูแลคือให้ทีมกรู๊ปเดินตามวิสัยทัศน์ และยุทธศาสตร์ที่เราได้กำหนดร่วมกันตั้งแต่ปี 2552 ที่กำหนดไว้ว่า เราจะเป็นที่ปรึกษาแบบบูรณาการและธุรกิจเกี่ยวเนื่องในภูมิภาค โดยจะเดินธุรกิจในแบบ 4 เครื่องยนต์ คือ เป็นที่ปรึกษางานภาครัฐ งานภาคเอกชน งานต่างประเทศ (อาเซียน) และธุรกิจเกี่ยวเนื่อง ซึ่งเป็นสิ่งที่เราได้ตกลงกันถือเป็นวาระสำคัญยิ่ง เราได้รับความเห็นชอบทั้งจากคณะกรรมการบริษัทและผู้ถือหุ้นในการประชุมใหญ่ผู้ถือหุ้นมาแล้ว

เนื่องจากความคุ้นเคยของพวกเราที่ทำงานให้ภาครัฐมานาน จึงยังให้ความสำคัญกับงานภาคนี้ เราจึงพยายามผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนตามทิศทางที่ได้ตกลงกันไว้ จึงได้ขอให้มีการกำหนดผู้บริหารรับผิดชอบงานต่างประเทศ โดยเริ่มต้นจากประเทศเพื่อนบ้านที่เราไปลงหลักปักฐานไว้แล้วคือ สปป.ลาว กัมพูชา เวียดนาม และเมียนมา ได้หารือร่วมกันในกลุ่มที่ปรึกษาและคณะกรรมการบริหารหลายครั้ง ได้ตกลงกันแยกกลุ่มผู้สนใจและพร้อมที่จะไปทำงานในต่างประเทศและประเทศเพื่อนบ้านออกมาตั้งเป็นองค์กรใหม่ ชื่อ TEAM International (TEAMi) มีภารกิจทำงานต่างประเทศโดยเฉพาะ และให้บริษัทในเครือที่ตั้งอยู่ในต่างประเทศขึ้นอยู่กับภารกิจและของ TEAMi โดยสวัสดิ์ได้รับคัดเลือกให้เป็นประธานกรรมการบริหาร TEAMi งานต่างประเทศ ก็รัดหน้ามากขึ้น

วิสัยทัศน์และผู้นำองค์กร

วิสัยทัศน์-คุณสมบัตินำ
เป็นแนวทางสร้างผู้นำรุ่นต่อมา

ได้จัดทำไว้ในสรรนา
เพื่อนำพาทีมก้าวไปในธุรกิจ

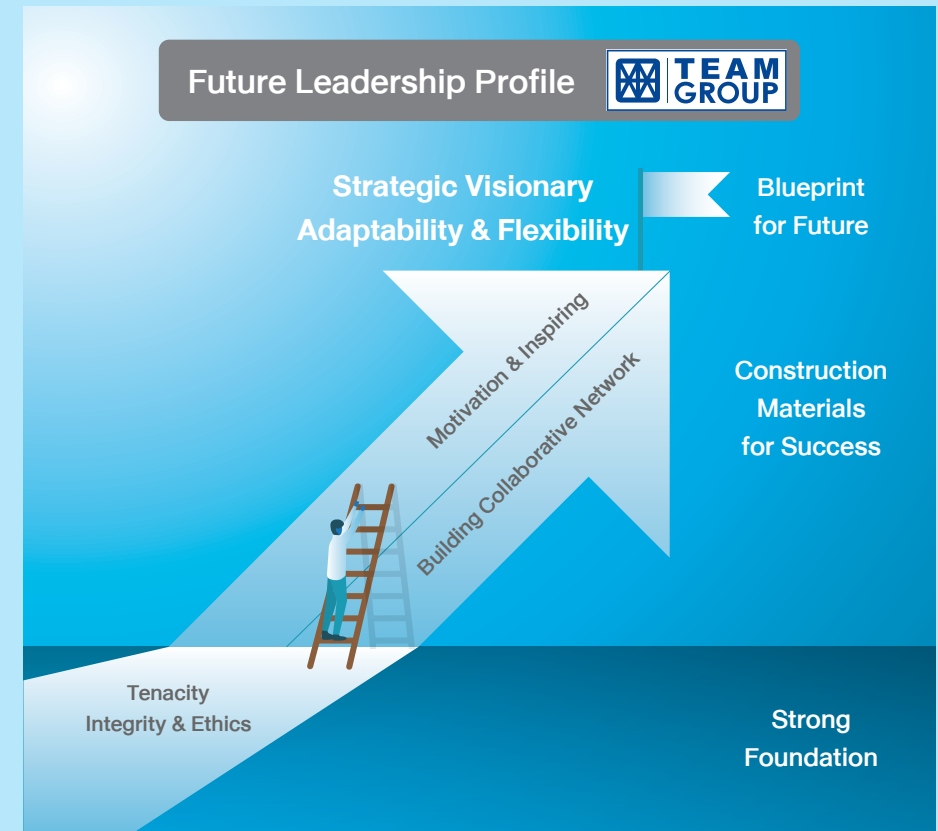

เมื่อปี 2557 ที่ปรึกษาอาวุโสท่านหนึ่งของทีมกรุ๊ป (อ.โกศล) แนะนำบริษัทที่ปรึกษาด้านพัฒนาองค์กรและทรัพยากรมนุษย์ ชื่อ APM Group เพื่อมาให้คำปรึกษาแนะนำในเรื่องการบริหารองค์กรและด้านพัฒนาขีดความสามารถของหน่วยบริหารงานบุคคลของเรา เมื่อได้พูดคุยกันก็ได้รับคำแนะนำว่าเราควรเตรียมสรรหา Successor ในตำแหน่งผู้นำองค์กร และ APM ก็มีความเชี่ยวชาญในการเป็นโค้ชให้ผู้นำองค์กรด้วย เราเห็นดีจึงนำเสนอคณะกรรมการบริษัทและได้รับความเห็นชอบว่าจ้าง APM Group ให้มาเป็นที่ปรึกษาในด้าน HR และสรรหา Successor ในตำแหน่งผู้นำสูงสุดขององค์กร

จากการศึกษาและแนะนำของทีปรีक्षा APM Group เราได้ทบทวนวิสัยทัศน์ที่เราหารือกันมาเมื่อปี 2552 และขยายออกมาเป็นสิ่งที่เรามุ่งหวังในอนาคตรวม 8 ข้อ ตามที่เขียนในหนังสือเคล็ด(ไม่)ลับ ฉบับ TEAM GROUP บทที่ 37 บทสุดท้าย สรุปย่อๆ ได้ดังนี้

- (1) ทีมกรุปจะเป็นหนึ่งในผู้นำของการให้คำปรึกษาในรูปแบบบูรณาการในภูมิภาคและอาเซียน
- (2) ดำเนินธุรกิจ 4 ส่วนหลักๆ ที่เรียกว่า 4 เครื่องยนต์
- (3) มุ่งเน้นสร้างรายได้เพื่อจัดสัดส่วน 4 เครื่องยนต์ให้เท่าเทียมกัน
- (4) เป็นบริษัทข้ามชาติขนาดใหญ่ที่มีฐานรากจากประเทศไทย
- (5) มุ่งเน้นทำงานวิชาชีพที่มีคุณภาพและพัฒนาเทคโนโลยีที่ทันสมัยและนวัตกรรมใหม่ๆ มาใช้งาน
- (6) ต้องการให้ธุรกิจก้าวหน้าและพัฒนาอย่างยั่งยืน
- (7) มีบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถหลากหลายสาขาโดยไม่จำกัดเชื้อชาติ
- (8) เป็นองค์กรอยู่ใน Top List ที่คนที่มีความรู้ความสามารถอยากมาทำงานด้วย

จากความมุ่งหวังของเราในอนาคต ก็นำมาระดมความคิดจากกลุ่มผู้บริหารออกมาเป็นคุณสมบัติของผู้นำสูงสุดขององค์กรที่จะนำพาองค์กรไปสู่เป้าหมายที่เรามุ่งหวัง ต้องมี 6 ประการ นำมาวาดภาพเป็นรูปบ้านดังที่วาดไว้

Integrity & Ethics เป็นพื้นฐานที่ผู้นำองค์กรทั่วไปต้องมี ประกอบด้วย (1) มีความยุติธรรมเป็นกลางต่อทุกๆ ฝ่าย (2) รักษาคำพูดและคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้ (3) ส่งเสริมและผลักดันให้พนักงานและสมาชิกปฏิบัติตามมาตรฐานคุณธรรม จริยธรรม และความโปร่งใส (4) ปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างด้านจริยธรรมและความซื่อสัตย์ (5) กล้าตั้งคำถามเมื่อพบการกระทำที่ขัดหลักจริยธรรมและความซื่อสัตย์ (6) รับผิดชอบต่อผลที่เกิดขึ้นในงานของตนเอง ไม่ว่าจะสำเร็จหรือผิดพลาดมีปัญหา และ (7) มีมุมมองแบบองค์รวมให้ความสำคัญกับประโยชน์ขององค์กรมากกว่าหน่วยงานของตนเอง

Tenacity คือการ (1) ตั้งมาตรฐานและเป้าหมายในระดับสูง เพื่อท้าทายตนเองและทีมงานให้ใช้ความพยายามมากขึ้น (2) มีความท้าทาย คิดหาวิธีการหรือแนวทางที่ดีกว่า รวดเร็วกว่า และมีประสิทธิผลมากกว่าที่เป็นอยู่ปัจจุบัน (3) มีความพยายามแก้ไขปัญหาและอุปสรรคโดยไม่ย่อท้อ (4) ผลักดันประเด็นหรือต่างๆ ให้บรรลุข้อสรุป และเกิดความชัดเจนและดำเนินการจนสำเร็จโดยมีผู้รับผิดชอบ (5) มุ่งมั่น กระตือรือร้น และรวดเร็วในการทำงาน ให้บรรลุเป้าหมาย (6) ติดตามการทำงานโดยเทียบกับเป้าอย่างใกล้ชิดและแก้ไขอุปสรรคปัญหาต่างๆ โดยไม่ล่าช้า และ (7) กำหนดกระบวนการและจุดตรวจสอบเพื่อติดตามการทำงานและควบคุมคุณภาพงานของตนเองและทีมงาน

Building Collaboration Network จะต้อง (1) มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีและเปิดตัวเองเพื่อทำความรู้จักและคุ้นเคยกับผู้อื่น (2) รักษาความสงบเยือกเย็นและความมั่นคงทางอารมณ์ แม้เมื่อเผชิญกับความกดดัน (3) ยอมรับบุคคลที่เกี่ยวข้องต่างหน่วยงานเข้ามามีส่วนร่วมในการตัดสินใจและวางแผนในเรื่องที่อาจส่งผลกระทบต่อพวกเขา (4) ริเริ่มสร้างและรักษาความสัมพันธ์กับเครือข่ายลูกค้า คู่ค้า และพันธมิตร เพื่อต่อยอดความร่วมมือทางธุรกิจ (5) สามารถสื่อสารโน้มน้าวใจคู่สนทนาอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อได้รับการสนับสนุน (6) มีความน่าเชื่อถือและเป็นที่ยอมรับของคนทั้งภายในและภายนอกองค์กร (7) สามารถนำเสนอได้อย่างกระชับและตรงประเด็น

Motivating & Inspiring มีความสามารถที่จะ (1) กระตุ้นและให้กำลังใจทีมงานให้กระตือรือร้นที่จะพยายามตั้งใจทำงานอย่างเต็มความสามารถ (2) คอยให้ความช่วยเหลือสนับสนุนที่จำเป็นแก่ทีมงานเพื่อให้สามารถทำงานให้สำเร็จ (3) สอนงานหรือให้คำปรึกษาแนะนำแก่ทีมงานอย่างสม่ำเสมอ (4) ให้ข้อมูล Feedback แก่บุคคลที่ทำงานไม่ได้ตามคาดหวังในทางสร้างสรรค์ (5) สนับสนุนให้ลูกน้องมีโอกาสแสดงความสามารถ และเติบโตก้าวหน้า (6) มอบอำนาจและให้อิสระในการตัดสินใจแก่สมาชิก และพร้อมให้การสนับสนุน (7) สนับสนุนให้ลูกน้องมีโอกาสพัฒนาความรู้ ความสามารถ และเตรียมบุคคลให้รับตำแหน่งสูงขึ้น

Adaptability & Flexibility คือ ต้อง (1) มีความยืดหยุ่นในการปรับตัวและพลิกแพลงสถานการณ์รอบตัวเพื่อการทำงานบรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ (2) มีมุมมองเป็นบวกในการแก้ปัญหาว่าปัญหาต่างๆ สามารถแก้ไขได้ (3) รับฟังและตอบสนองในเชิงบวกต่อความคิดเห็นและข้อเสนอแนะใหม่ๆ (4) สนับสนุนและกระตุ้นให้ผู้อื่นเสนอไอเดียใหม่ๆ (5) สร้างบรรยากาศให้ทีมงานมั่นใจและกล้าทดลองทำสิ่งใหม่ๆ (6) ใช้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และค้นหาทางแก้ปัญหาและวิธีการทำงานใหม่ๆ โดยไม่ยึดติด (7) รับฟังคำแนะนำ ข้อมูล Feedback เพื่อการแก้ไข รวมถึงคำวิจารณ์

Strategic Visionary คือ (1) ต้องเป็นผู้ที่มีวิสัยทัศน์ มองไปข้างหน้า และให้ความสำคัญกับอนาคตและประโยชน์ขององค์กรในระยะยาว (2) ต้องวิเคราะห์ คาดการณ์แนวโน้มความเปลี่ยนแปลงต่างๆ ของสภาพแวดล้อม ธุรกิจ ที่จะส่งผลกระทบต่อธุรกิจขององค์กรเพื่อใช้เป็นแนวทางในการวางแผนกลยุทธ์ (3) ต้องแสวงหาโอกาสใหม่ๆ ทางธุรกิจและลงมือนำโอกาสมาใช้ประโยชน์อย่างทันการณ์ (4) ต้องจัดลำดับความสำคัญของงานและทุ่มเทกับงานที่จะส่งผลสำเร็จให้องค์กร (5) กล้าตัดสินใจโดยไตร่ตรอง (Calculated Risk) โดยคำนึงถึงผลดีผลเสียกับความเสี่ยงอย่างสามารถรับได้ (6) กำหนดแผนงานตามวิสัยทัศน์กลยุทธ์และทิศทางขององค์กรเป็นกรอบในการทำงานและ (7) สื่อสารวิสัยทัศน์ ทิศทาง และกลยุทธ์ขององค์กรและหน่วยงานให้ทีมงานเข้าใจได้อย่างทั่วถึงสม่ำเสมอ

เรารู้สึกดีมาก ๆ กับข้อกำหนดคุณสมบัติของผู้นำทีมกรุ๊ปที่ APM Group นำเสนอมา ไม่ใช่เพราะตรงกับที่เราใช้ทำงานมาตลอดชีวิต (ขอไม้หน่อย) แต่ใช่เลย นี่คือคุณสมบัติของผู้นำที่เราต้องการจริงๆ และเราขอทำให้พิจารณาคุณสมบัติของตัวเองว่าตรงกับที่กำหนดไหม หากตรงใช่มาเลย หรือหากมีใครที่มีคุณสมบัติดังกล่าว โปรดกรุณาบอกด้วย จักขอบคุณเป็นอย่างยิ่ง

เคล็ด(ไม่)ลับ ฉบับ TEAM GROUP

ในการระดมใจให้สามัคคี
 “เคล็ด(ไม่)ลับฉบับ TEAM GROUP” สรุปเรื่องราว
 ดีอีกหลายการบริการที่สรรค์สร้าง
 เพื่อเน้นพลังใจดวงดาวทั่วด้วยกัน

ขอส่งเกร็ดความรู้สู่เพื่อนสมาชิก
 นำมาเล่าในหนังสือสื่อในกัน
 มุกตลกทางจากเริ่มต้นจนตั้งมั่น
 ร่วมสร้างฝันด้วยพลังใจไม่แพ้กัน

เมื่อวันที่ 12 กรกฎาคม 2557 ซึ่งเป็นวันเกิดครบรอบ 36 ปีของทีมกรุ๊ป ในฐานะผู้ก่อตั้งและผู้บริหารทีมกรุ๊ปมาเป็นเวลานานถึง 36 ปี เราได้รับเชิญให้พูดในหัวเรื่อง “เหลียวหลังแลหน้า-ที่มาที่ไปของทีมกรุ๊ป” ให้ผู้มาร่วมฉลองวันเกิดฟัง เราก็ได้แนะนำเสนอเพียงกรอบของเรื่องราวให้ผู้มาร่วมงานฟัง และได้ให้คำมั่นว่าจะเขียนเป็นเล่มเป็นหนังสือที่ระลึกตอนสิ้นปี หลังจากนั้นก็ตั้งหน้าตั้งตาเขียนเรื่องยาวเป็นตอนๆ เขียนไปๆ ก็รู้สึกเบื่อเหมือนคนแก่มานั่งรำลึกถึงอดีต เกรงว่าจะไม่มีประโยชน์เพียงพอ จึงเปลี่ยนแนวมาเขียนในเชิงการบันทึกเคล็ดการบริหารต่างๆ ที่ได้จากการบริหารทีมกรุ๊ปมายาวนาน

และเพื่อให้สอดคล้องกับวันที่จะแจกจ่ายให้ได้รับการขอให้เขียนให้ได้ 37 ตอนซึ่งตรงกับอายุทีมกรุ๊ปในปีที่ 37 ก็ตั้งหน้าตั้งตาเขียนจนครบ

และตั้งชื่อหนังสือว่า “เคล็ด(ไม่)ลับฉบับ TEAM GROUP” ตอนแรกก็คิดว่า จะแจกจ่ายเฉพาะพวกเราชาวทีมกรุ๊ปไว้เป็นบทเรียน แต่เมื่อเขียนเสร็จก็ได้ขอให้ผู้ใหญ่ที่เราเคารพคือพี่สมควร วัฒนิกกุล และ ดร.อัศวิน จินตกานนท์ ช่วยอ่านและวิจารณ์ด้วย เพื่อจะได้มาปรับปรุงตกแต่งหรือเขียนใหม่ พี่สมควรท่านอ่านอย่างละเอียดทุกบททุกตอน และเขียนย่อเป็นตอนๆ และให้ความเห็นมาว่าเขียนได้สาระดี ทุกบททุกตอนล้วนสะท้อนถึง “ตัวตน” ที่แท้จริงของเรา บอกถึงความคิดและความเชื่อของเรา ในความคิดที่เด่นชัด คือเป็นคน “คิดดี คิดบวก ซื่อสัตย์ ตรงเวลา รักษาสัจจะ” ให้ “ความรัก ความทุ่มเท ความอดทน” ต่องาน พร้อมทั้งจะ “เสียสละ” ให้คนอื่นและสังคมโดยรวม เชื่อในศักยภาพของคน เชื่อในปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เชื่อว่าองค์กรจะประสบความสำเร็จต้องมี “ผู้นำ” ที่ดี ที่ยึดมั่นในหลักการ “หน้าที่ ซื่อสัตย์ เสียสละ” พร้อมเป็นผู้บุกเบิก นำพาองค์กรก้าวไปข้างหน้าอย่างมั่นคง ด้วยความไว้วางใจ และเชื่อใจจากผู้ร่วมงาน เชื่อในปรัชญาการดำเนินชีวิตของคนในประเทศที่พัฒนาแล้ว 9 ประการ เชื่อในสำคัญของการบริหาร “คน-งาน-เงิน-เวลา” อย่างมีประสิทธิภาพ การเคารพกฎระเบียบ และสิทธิของผู้อื่น รวมถึงการสร้างทายาทที่ต้องสรรหาและปลูกปั้นให้เป็นผู้แทนในการสืบทอด เพื่อความมั่นคงของธุรกิจ และได้กล่าวถึงความคิดและความเชื่อที่เขียนเป็นเหมือน “เส้นทาง” ที่เรายึดมั่นและยังถ่ายทอดให้คนรุ่นหลังเป็นตัวอย่างอีกด้วย นอกจากนี้ยังกล่าวถึงถึงพฤติกรรมของเรา และสรุปสั้นๆ ว่า ความคิด ความเชื่อและพฤติกรรมของเราอยู่เบื้องหลังความสำเร็จของ “ทีมกรุ๊ป” ที่ทุกคนในกลุ่มควรทำความเข้าใจ และพยายามปฏิบัติให้ได้มากที่สุด และน่าจะเป็นกรณีตัวอย่างของผู้นำธุรกิจแวดวงอื่นๆ ด้วย

เมื่อได้อ่านคำวิจารณ์ของพี่สมควรก็เห็นคุณค่าของเรื่องที่เราเขียนขึ้นมามากกว่าที่เราคิดมาก ก็เลยเกิดเป็นแรงบันดาลใจขอคำวิจารณ์ที่พี่สมควรเขียนเป็นคำนิยมในหนังสือ และเพื่อให้ได้คุณค่ามากขึ้นก็ได้ขอให้ผู้ที่เราเคารพนับถืออีกหลายท่านให้ความกรุณาเขียนคำนิยมด้วย ท่านเหล่านี้ได้แก่ ท่านองคมนตรี ดร.จิรายุ อิศรางกูร ณ อยุธยา ดร.สุบิน ปิ่นขยัน (อดีตอาจารย์ที่ปรึกษาและเจ้านาย) ดร.อาณัติ อาภาภิรม (อดีตอาจารย์) พล.อ. บุญสร้าง เนียมประดิษฐ์ (เพื่อน) คุณจุมพล สำเภาพล (เพื่อนรุ่นน้อง) และ ดร.อัศวิน จินตกานนท์ (เพื่อนรุ่นพี่) คำนิยมของท่านเหล่านี้ทำให้หนังสือเล่มนี้มีคุณค่าเป็นที่ต้องการของผู้ที่สนใจโดยทั่วไป ประกอบกับพี่ชุม คอลัมน์นิสต์ประจำหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (รุ่นพี่มาจากนครสวรรค์ บ้านเดียวกัน) ได้ลงข่าวว่าเป็นหนังสือดีมีคุณค่า ในคอลัมน์ “หะหะพาที” เลยทำให้ดังกันไปใหญ่

จากเดิมที่คิดว่าจะเขียนให้คนในทีมกรู้อ่าน ก็เลยเป็นหนังสือที่แจกจำหน่ายผู้สนใจทั่วไปที่ขอมา ตั้งใจพิมพ์ครั้งเดียว 1,500 เล่ม ต้องสั่งเพิ่มอีกครั้งจำนวนอีก 1,000 เล่ม แจกจำหน่ายตลอดปี 2558

เราเคยจัดรายการเสวนานำประสบการณ์จากงานที่เราทำกันมาเล่าสู่กันฟังเพื่อเป็นแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ในวงวิชาการมืออาชีพในทีมกรู้อ่าน เมื่อเราเกษียณมา รายการนี้ก็จางหายไป จึงมีความคิดที่จะรื้อฟื้นขึ้นมาใหม่ และถือโอกาสนำเรื่องราวในหนังสือที่เขียนมาจัดเป็นการเสวนาหลังทานอาหารกลางวันเดือนละครั้ง โดยเราจะทำหน้าที่เป็นวิทยากรร่วมกับ

ทีมงานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่พูด ได้จัดการเสวนาไป 10 ครั้งในเวลา 16 เดือนติดต่อกัน ในช่วงปี 2558-2559 ดังนี้

ครั้งที่ 1 จัดวันที่ 20 สิงหาคม 2558 เรื่อง “การมีเครือข่ายที่ดี” เป็นเรื่องในบทที่ 11

ครั้งที่ 2 จัดวันที่ 1 ตุลาคม 2558 เรื่อง “เปิดตาเปิดใจ มองให้เชื่อมโยงทุกโมงยามมีค่า” เป็นเรื่องในบทที่ 6, 7 และ 12

ครั้งที่ 3 จัดวันที่ 4 พฤศจิกายน 2558 เรื่อง “โอกาสเหมือนไอศกรีมกินให้ทันก่อนมันละลาย” เป็นเรื่องในบทที่ 10 และ 17

ครั้งที่ 4 จัดวันที่ 21 ธันวาคม 2558 เรื่อง “มุ่งหมายที่เป็นหนึ่ง พร้อมถึงเป็นแชมป์ ปากเพียรด้วย SQT” เป็นเรื่องในบทที่ 1, 8 และ 15

ครั้งที่ 5 วันที่ 21 มกราคม 2559 เรื่อง “เตรียมทีมกรุป...สู่องค์กรที่พัฒนาแล้ว” เป็นเรื่องในบทที่ 27, 28 และ 29 มีวิทยากร 4 คนร่วมเสวนาด้วยคือ ดร.อภิชาติ ดร.ธาริต ดร.พิมพ์พิดา และ ดร.อาภามาศ

ครั้งที่ 6 วันที่ 17 มีนาคม 2559 เรื่อง “บินสูงแต่ไม่หนาวเพราะเรามีทีม” เป็นเรื่องในบทที่ 21 และ 23 ร่วมเสวนากับคุณสุภาพรณคุณดรชนี และคุณเลิศลักษณ์

ครั้งที่ 7 วันที่ 26 พฤษภาคม 2559 เรื่อง “ผู้นำ-ผู้ชนะ” เป็นเรื่องในบทที่ 19 และ 20 ร่วมเสวนากับคุณชวลิต ดร.อภิชาติ และคุณเลิศลักษณ์

ครั้งที่ 8 วันที่ 12 กรกฎาคม 2559 เรื่อง “Happy Anniversary 38 ปี ACTS วันนี้เพื่ออนาคต” เป็นเรื่องในบทที่ 25 และ 26 ร่วมเสวนากับคุณชวลิต

ครั้งที่ 9 วันที่ 12 กันยายน 2559 เรื่อง “Change: เปลี่ยนอะไร? เปลี่ยนเพื่อใคร?” เป็นเรื่องในบทที่ 35, 36 และ 37 ร่วมเสวนากับคุณชวลิต ดร.สิรินมิตร และคุณเลิศลักษณ์

ครั้งที่ 10 วันที่ 24 พฤศจิกายน 2559 เรื่อง “เติบโตอย่างมีภูมิคุ้มกันก้าวทันสถานการณ์ ตามพระราชปณิธานพ่อหลวง” เป็นเรื่องในบทที่ 30, 31 และ 32 ร่วมเสวนากับคุณชวลิต

เราก็ออกแรงมากพอสมควร เพื่อจะถ่ายทอดเรื่องและเนื้อหาสาระที่เขียนจากความคิด ความเชื่อ และประสบการณ์ เพื่อประโยชน์แก่ชาวทีมกรุปก็ไม่ว่าได้เรื่องได้ราวขนาดไหน ผลประโยชน์ที่ให้ออกความเห็นตอนหลังเสวนาก็ยังไม่แสดงข้อเท็จจริงอย่างไร เพราะคงไม่มีใครอยากให้เราเสียใจออกอุตสำหรับลงแรงอย่างต่อเนื่องยาวนานขนาดนี้ และสิ่งที่เราต้องการจตุประกายให้มีการจัดเสวนาแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์กัน ก็ไม่ทราบว่ามีผลการดำเนินการต่อไปอีกหรือไม่

มีเรื่องที่น่าประหลาดใจคือ ความคิด ความเชื่อและประสบการณ์ที่เราเขียนในแต่ละเรื่องแต่ละตอนในหนังสือ “เคล็ด(ไม่)ลับฯ” นี้ ช่างตรงกับคุณสมบัติที่ต้องมีของผู้นำองค์กรที่ APM Group ให้คำแนะนำมาในเรื่อง “วิสัยทัศน์และผู้นำองค์กร” โดยมีได้หรือหรือนัดแนะกันมาก่อนเลย

ทีมหนุ่ม

แรงบันดาลใจทีมหนุ่มที่ตกัก
 นำมาซึ่งแนวทางสร้างทีมงาน
 ด้วยแนวทาง “พี่สอนน้อง-น้องช่วยพี่” พี่น้องได้ช่วยกันเอาใจใส่
 กันด้วยการทำงานกันจนน้ำใจ
 มีผู้นำทีมรอดมาอย่างกล้าหาญ
 แนวทางการสร้างต่อ ยอดกันตลอดไป
 ในทีมในยุคนั้นทีมนี้มีพลัง

ในหนังสือ “เคล็ด(ไม่)ลับฉบับ TEAMGROUP” บทที่ 33 เรื่อง “คนกับงาน” และบทที่ 34 เรื่อง “ทายาทสืบทอด” ได้เขียนถึงแนวทางในการทำงานในระบบ พี่เลี้ยงและการสร้างตัวตายตัวแทนทำงานแบบมืออาชีพ ซึ่งเป็นหลักปฏิบัติของทีมกรุ๊ปมาตั้งแต่กำเนิด ผู้บริหารรุ่น 2 นี้ก็มาจากน้องๆ ที่ทำงานกับรุ่น 1 ในฐานะพี่เลี้ยง คอยมอบหมายงาน สอนงาน ให้คำแนะนำกันมาอย่างใกล้ชิด ถือเป็นแนวทางที่เราปฏิบัติกันมา

เหตุผลคือ วิศวกรใหม่เพิ่งเริ่มทำงาน ยังไม่เป็นมืออาชีพ เพราะยังไม่มีประสบการณ์ ต้องมีพี่เลี้ยงคอยให้คำแนะนำมอบหมายงาน ตรวจสอบ แนะนำและสอนงาน เช่นเดียวกับการจดทะเบียนเพื่อประกอบวิชาชีพวิศวกร ก็แบ่งระดับวิศวกรออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ภาควิศวกร คือ วิศวกรที่เพิ่งสำเร็จ การศึกษามายังไม่มีประสบการณ์ก็จำกัดความรับผิดชอบที่ต้องมีวิศวกรระดับ สามัญและวุฒิที่ต้องคอยดูแล แนะนำ ตรวจสอบ และภายในองค์กรของทีมกรุ๊ป เราก็แบ่งระดับมืออาชีพเป็น 5 ระดับ ตามประสบการณ์และความสามารถ

นอกจากนั้น การทำงานร่วมกันในลักษณะพี่สอนน้องและน้องช่วยพี่นี้ ก็จะมีคามผูกพันกัน นอกจากการทำงานภายใต้การดูแลเป็นพี่เลี้ยงกันแล้ว ก็ยังเป็นการอยู่ร่วมกันผูกพันกันแบบพี่น้อง พฤติกรรมและวัฒนธรรมในการทำงานก็จะถ่ายทอดถึงกันอีกด้วย

ผู้ที่ป็นน้องเข้ามาทำงานได้รับการถ่ายทอดการทำงานก็จะเป็นทายาทสืบทอดการทำงานในรูปแบบมืออาชีพต่อเนื่องกันไป พี่ก็สามารถเติบโตขึ้นเป็นผู้นำในงานและผู้นำองค์กร เป็นทายาทมืออาชีพพัฒนาจากรุ่นสู่รุ่นต่อไปได้

ในปี 2560 ที่ผ่านมา มีข่าวเรื่องทีมฟุตบอลที่เชียงรายชื่อทีม “หมูป่าอะคาเดมี” มีเด็ก 12 คน พร้อมพี่เลี้ยงที่เป็นโค้ชพากันไปเที่ยวหลังฝึกซ้อมฟุตบอล แล้วไปติดอยู่ในถ้ำหลวงขุนน้ำนางนอนออกมาไม่ได้เพราะน้ำท่วมปิดทางเข้าออก เป็นข่าวเป็นเรื่องโด่งดังไปทั่วโลก มีนักดำนํ้าจากทั่วโลกและผู้คนจากที่ต่างๆ มาให้ความช่วยเหลือ และนักข่าวทั้งในและต่างประเทศทำข่าวโด่งดัง จนสามารถช่วยนำเด็กและโค้ชทั้งหมดออกมาได้ หลังจากติดอยู่ในถ้ำกว่า 10 วัน

เราก็เช่นเดียวกับคนอื่นๆ ติดตามข่าวนี้อย่างใกล้ชิดตลอดเวลา เรื่องทีมหมูป่า อะคาเดมี ที่ติดอยู่ในถ้ำพร้อมพี่เลี้ยง 10 กว่าวันแล้วรอดออกมาได้ เป็นเรื่องมหัศจรรย์เหลือเชื่อ ก็นำมาวิเคราะห์ดูเชื่อว่าเป็นเพราะ

(1) น้องๆ เหล่านี้มีพี่เลี้ยงที่ดี พี่เลี้ยงเป็นโค้ช เป็นคนดูแลน้องๆ ทีมหมูป่า อะคาเดมี อย่างใกล้ชิด

(2) พี่เลี้ยงกับลูกทีมเป็นหนึ่งเดียวกัน ที่สำคัญ

- ☀ มีความรัก เชื่อถือศรัทธา ต่อกัน ดูแลกัน ตายแทนกันได้
- ☀ มีการฝึกฝนอบรมกันมาอย่างดี ทั้งการใช้ชีวิต การมีสติ มีวินัย เสียสละ

- ☀ มีความคิดบวก เชื่อว่าสามารถอยู่กันได้ และต้องมีคนมาช่วย
- ☀ ความเป็นผู้นำ เป็นโค้ช เป็นหัวหน้าที่ดี เสียสละ และควบคุมสถานการณ์ได้
- ☀ มีผู้ตาม (ทีมหมูป่า อะคาเดมี) ที่มีความเชื่อ มีวินัย มีสติ ไม่ตื่นตระหนก ในสถานการณ์คับขัน

(3) ส่วนตัวพี่เลี้ยง

- ☀ รักน้อง สอนน้อง เป็นผู้นำ มีสติ คิดบวก เสียสละ อดทน ควบคุมสถานการณ์ได้

เราจึงเกิดแรงบันดาลใจอยากให้มีอาชีพของเราในทีมกรุ๊ปเอาเป็นแบบอย่าง จึงให้จัดแบ่งทีมเป็นกลุ่มๆ สร้างแรงบันดาลใจให้เกิดระบบพี่เลี้ยงแบบทีมหมูป่า อะคาเดมี มีพี่เลี้ยงคอยดูแลแนะนำสอนงาน สอนการใช้ชีวิตและปลูกฝังค่านิยมขององค์กร ในแนว “พี่สอนน้อง-น้องช่วยพี่-สร้างตัวตายตัวแทน

เราคัดเลือกตัวพี่เลี้ยงและต้องอบรมปลูกฝังให้ (1) มีความรักน้อง (2) เป็นโค้ชให้น้อง สอนงาน สอนการใช้ชีวิตสอนวัฒนธรรม แนวทางทำงาน ร่วมกัน คิดบวก และ (3) มีความเป็นผู้นำ ส่วนน้องทีมหมูป่า อะคาเดมี่ ต้องจงใจให้ (1) ศรัทธาในตัวพี่ (2) เชื่อในคำแนะนำ การสอนจากพี่เลี้ยง และ (3) ช่วยพี่ทำงาน ซึ่งเราเชื่อว่าเราทำได้ เพราะในอดีตเราเคยทำกันมาจนประสบความสำเร็จมาแล้ว และนำเอากรณีทีมหมูป่า อะคาเดมี่ ที่เชียงรายนี้มาสร้างเป็นแรงบันดาลใจ เราจึงแนะนำคณะผู้บริหารชุดปัจจุบันไป ขณะนี้ผู้บริหารก็เอาจริงเอาจังกับแนวทางนี้ และตั้งชื่อทีมพี่เลี้ยงและน้องๆ เป็นกลุ่มๆ ใช้ชื่อ “ทีมหมูป่า” มีการจัดการแนะนำอบรมชี้แจง และจัดงาน “หมูป่าเคย” เพื่อเป็นเชิงสัญลักษณ์ ให้พี่เลี้ยงพบน้องๆ เป็นกลุ่มๆ เมื่อปลายปี 2560 ที่ผ่านมา

หวังว่าจะประสบความสำเร็จ เอาใจช่วยครับ

จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ฯ

น้ำดื่มๆ ก้าวจดทะเบียนในตลาดฯ ด้วยพลังมากในทีมฯ แรงแกร่งมากขั้น
 วงธุรกิจทั่วโลกในจีนขึ้น ในร้านร้านสุวิสัยทัศน์ที่จัดวาง
 วงลงทุนเพิ่มในงานเกี่ยวเนื่อง วงรุ่งเรืองสู่อาเซียนที่กว้างขวาง
 สร้างความน่าเชื่อถือต่อแนวทาง วงจะสร้างทีมในไม่เจริญ

เราได้รับการทาบทามให้เข้าจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยมากกว่า 20 ปีแล้ว โดยครั้งแรกสุดได้รับการแนะนำจากเพื่อน ในขณะนั้นเรายังมีออฟฟิศอยู่ที่ศูนย์การค้าไทรพิน บนถนนลาดพร้าว ครั้งนั้น บริษัทหลักทรัพย์ก็มาคุยกันถามไถ่ถึง Asset ของเราก็อธิบายว่า Asset หลักของเราคือบุคลากร ก็บอกว่าคงเข้าจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ไม่ได้ เพราะคนเป็น Movable Asset หากย้ายไปทำงานที่อื่น เราก็ขาด Asset ที่สำคัญไป

ต่อมาประมาณ 10 กว่าปีทีหลังก็มีการมาพิจารณากันอีกครั้ง ครั้งนี้บอกว่าเข้าได้ จึงได้ว่าจ้างให้บริษัทการเงินมาจัดทำเพื่อเตรียมการเข้าตลาดฯ แต่สุดท้ายเราเห็นว่าเรายังไม่พร้อมก็ยกเลิกไป

มาเมื่อปี 2557-2558 นี้ หลังจากที่เราได้ให้บริษัทพัฒนาองค์กร และบุคลากร คือ APM Group มาปรับโครงสร้างและวิเคราะห์กำหนด เกณฑ์คุณสมบัติของผู้นำองค์กร ก็ได้มีการมาทบทวนและปรับวิสัยทัศน์กัน อีกครั้งหนึ่ง เป็น 8 ข้อตามที่กล่าวข้างต้น เราจึงมองเห็นว่า การที่เราจะ บรรลุวิสัยทัศน์ 8 ประการดังกล่าว โดยเฉพาะที่จะให้เป็นที่น่าเชื่อถือของ ลูกค้าภาคเอกชนและต่างประเทศและเป็นองค์กรชั้นนำที่คนที่มีความรู้ ความสามารถต้องการมาทำงานด้วย เราต้องมีชื่อเสียงดีพอ ซึ่งในปัจจุบัน บริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ จะเป็นที่น่าเชื่อถือกว่าบริษัทที่ไม่ได้เข้าจดทะเบียน จึงได้มาคิดที่จะเข้าจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์อีกครั้ง จึงขยายขอบเขตของที่ปรึกษา APM Group ให้มีการปรับโครงสร้างองค์กรใหม่ เพื่อเตรียมพร้อมที่จะเข้าขอยื่นจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ ด้วย

นอกจากวัตถุประสงค์ดังกล่าวแล้ว การขยายตลาดไปในต่างประเทศ และการพัฒนาเทคโนโลยีของบริษัทตามแนวทางที่รัฐบาลประกาศเป็น นโยบาย Thailand 4.0 เราต้องการเงินทุนเพิ่มเติมเพื่อการลงทุน การเพิ่ม เงินทุนอย่างมีประสิทธิภาพก็คือการระดมทุนจากในตลาดหลักทรัพย์ฯ จึง เป็นการนำมาสู่การเข้าจดทะเบียน

ในการนี้เราได้ว่าจ้างบริษัท APM (Asset Pro Management) (ชื่อ เหมือนๆ กัน) มาเป็นที่ปรึกษาทางการเงินในการเตรียมตัว เพื่อการเข้าจดทะเบียน จ้างบริษัท Audit ทั้ง Internal และ External ที่จดทะเบียนขึ้นบัญชีกับสำนักงาน คณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (กลต.) มาเป็น Auditor ให้เรา

สำหรับเรื่องผลประกอบการเราไม่มีปัญหาอยู่แล้ว เพราะเรามีกำไร และมีเงินปันผลให้ผู้ถือหุ้นของเรามาโดยตลอด ในระยะการดำเนินกิจการมา 40 ปี เรามีกำไรมาทุกปี ยกเว้นเพียงปีแรกปีเดียวที่เพิ่งตั้งบริษัทเพียง 6 เดือน จึงเป็นเรื่องที่ไม่ยากเย็นอะไรในเชิงของการมีกำไรต่อเนื่องไม่น้อยกว่า 3 ปี จะมีที่ยุ่งยากหน่อยก็คือเรื่องของกฎเกณฑ์ของบริษัทในตลาด ตลอดจนระบบควบคุมภายในและกระบวนการต่างๆ ในการดำเนินธุรกิจที่ต้องปรับปรุง และเปลี่ยนกระบวนการในด้านการจัดซื้อจัดจ้างจากวิธีการที่เราเคยชินกันอยู่ อย่างไรก็ตาม เราเน้นการทำงานด้วยกระบวนการโปร่งใสมาโดยตลอด จึงสามารถเปลี่ยนแปลงได้ไม่ยากนัก

ก่อนเข้าจดทะเบียนในตลาดฯ เราบริหารกันโดยการตั้งบริษัทในเครือซึ่งมีอยู่ด้วยกันหลายสิบบริษัท ที่ผ่านมาเราเน้นการมีส่วนร่วมของผู้บริหารและผู้นำในบริษัทในเครือที่ดั่งกันใหม่ โดยให้แบ่งกันถือหุ้นประมาณร้อยละ 40 ของบริษัทและมีบริษัทแม่คือทีมกรุ๊ปถือร้อยละ 60 ซึ่งไม่เป็นตามเกณฑ์ของ ก.ล.ต. ฉะนั้นก่อนเข้าตลาดฯ จะต้องรวบรวมบริษัทในเครือเหล่านี้มาอยู่ด้วยกัน และสำหรับบริษัทที่ใหญ่ก็จะต้องทำการเปลี่ยนแปลงการถือหุ้นให้บริษัทแม่ถือหุ้นทั้งหมด จึงต้องมีการปรับโครงสร้างการถือหุ้น ก็ต้องใช้เวลาอยู่ระยะหนึ่ง และก่อนเข้าตลาดฯ และเราได้เปลี่ยนโครงสร้างใหม่และเปลี่ยนจาก CEO มาเป็น President และแต่งตั้งคุณชวลิต จันทรรัตน์ ในตำแหน่งใหม่นี้

เราตั้งเป้าหมายไว้ว่าจะเข้าจดทะเบียนให้ได้ในวันที่ 12 กรกฎาคม 2560 อันเป็นวันที่บริษัททีมของเราเมื่ออายุครบ 40 ปี เราก็สามารถทำได้สำเร็จ ซึ่งต้องขอขอบคุณบริษัท APM และบริษัทหลักทรัพย์ Finansia Syrus ในฐานะ Underwriter ที่ช่วยเราอย่างเต็มที่จนประสบความสำเร็จ ถือฤกษ์เอาวันที่ 12 กรกฎาคม เป็นวันเทรดเดย์ 1 ถือได้ว่าทีมกรุปได้เปลี่ยนสถานภาพเป็นบริษัทมหาชนอยู่ในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยเมื่ออายุครบรอบ 40 ปี

ตามหลักเกณฑ์ของสำนักงาน ก.ล.ต. และตลาดหลักทรัพย์ฯ ต้องมีกรรมการอิสระอยู่ในคณะกรรมการบริษัทมีจำนวนอย่างน้อย 1 ใน 3 ของจำนวนกรรมการทั้งหมด ต้องมีคณะกรรมการชุดย่อยเพิ่มขึ้นหลายชุด ได้แก่ คณะกรรมการตรวจสอบซึ่งต้องเป็นกรรมการอิสระ มีคณะกรรมการบริหาร

ความเสี่ยง คณะกรรมการสรรหาและพิจารณาผลตอบแทนแก่กรรมการและผู้บริหารสูงสุด และคณะกรรมการบริหารที่ทำหน้าที่กำกับผู้บริหารให้ โดยมติของที่ประชุมผู้ถือหุ้นและคณะกรรมการบริษัท เรายังคงอยู่ในตำแหน่งเป็นประธานกรรมการ บริษัท ทีม คอนซัลติ้ง เอนจิเนียริง แอนด์ แมเนจเม้นท์ จำกัด (มหาชน) เพียงตำแหน่งเดียว แต่ภาระทางใจก็ยังไม่หมดสิ้น

อย่างไรก็ตามหวังว่าที่เราตั้งใจไว้ตั้งแต่ตอนอายุครบ 60 ปีว่าจะผ่อนภาระหน้าที่ให้เบาลงและจะทำเฉพาะสิ่งที่เราอยากทำ จะไม่ทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ ที่ผ่านมา 12 ปีก็ยังไม่สามารถบรรลุได้ ก็ตั้งความหวังว่าวัย 72 ปีนี้แล้ว ก็ควรจะทำได้กันเสียที สวัสดิ์

มูลนิธิ “กลุ่มทีมรวมใจ”

มูลนิธิกลุ่มทีมรวมใจ
มอบทุนเด็กขาดแคลนให้ได้พัฒนา
และแนวทางก้าวไกลในอนาคต
ถึงพันมิตรมาร่วมในวิถีก้าว

ตั้งมาไว้ในทำกิจกรรมเสริม
พร้อมทุนเพิ่มความรู้ให้เด็ก
ทางไกลดอทไจในบริเวณ
ทำกันมากกว่าสิบปีผลงาน

เขียนในหนังสือ “ตัว...ตนฯ” ของเรา เราเป็นลูกกำพร้าได้ดีมาเพราะ
พี่ๆ ช่วยเหลือมาแบบตามมีตามเกิด อาศัยที่เราพี่ชายเป็นแบบอย่าง การเล่า
การเรียนรู้ไม่เคยเป็นอุปสรรคและเป็นคนใฝ่ดี และอาจจะผนวกกับโชค
(การเตรียมพร้อมบวกโอกาส) จึงทำให้เราได้เติบโตมาจนถึงวัยชราในวันนี้

ตลอดเวลาเราคิดย้อนถึงชีวิตในวัยเด็กและที่ผ่านๆ มา ได้เห็น
ความสำคัญที่ผู้ใหญ่ผู้บริหารระดับประเทศพูดอยู่ตลอดเวลาว่า “เด็กและ
เยาวชน” เป็นความหวังและอนาคตของประเทศ และ “การศึกษา” คือ
ฐานรากที่สำคัญในการพัฒนาตนเอง แต่ทำไปทำไมแบบสะเปะสะปะ จนการ
ศึกษาบ้านเราเลือนลางดับลงไปเรื่อยๆ เราจึงคิดให้ความสำคัญในสองเรื่องนี้
โดยเริ่มต้นสะสมทุนทรัพย์ส่วนตัวส่งเสริมสนับสนุนด้านการศึกษา ทั้งแก่สถาบัน
ทางการศึกษา ผู้ด้อยโอกาส รวมถึงผู้ที่มีผลการเรียนดีแต่ขาดแคลนทุนทรัพย์
และได้วางนโยบายและแนวคิดให้การดำเนินธุรกิจของทีมกรุปของเรา
จะไม่เพียงแต่คำนึงถึงผลกำไรและผลประโยชน์ของผู้มีส่วนได้เสียในภาคธุรกิจ

เท่านั้น เราจะต้องคำนึงถึงความรับผิดชอบต่อสังคมควบคู่ไปกับการรักษา
สิ่งแวดล้อมด้วย เนื่องจากทีมกรุปของเราก็ทำงานที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับ
สังคมและสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะผู้ด้อยโอกาสและในชนบทมาโดยตลอด จึง
ตระหนักถึงควมมีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อสังคมและประเทศชาติ จึงหาโอกาส
ช่วยสร้างความสมดุลให้กับสังคมและประเทศชาติตามกำลังความสามารถ
ที่จะทำได้

มาในปี 2550 ซึ่งเป็นปีครบรอบปีที่ 60 และในวันคล้ายวันเกิดของเรา
น้องๆ ที่เป็นผู้บริหารทีมกรุปถามเราว่า เราต้องการทำอะไรเมื่อเกษียณจาก
งานธุรกิจ เราจึงว่าอยากจะทำประโยชน์กับสังคมโดยให้โอกาสกับเยาวชน
ผู้ยากไร้ เพื่อนผู้ร่วมก่อตั้งทีมกรุปและพี่ๆ น้องๆ ที่ทำงานร่วมกันมา จึงได้คิดหา
ของขวัญมามอบให้ โดยร่วมกันบริจาคทุนทรัพย์เพื่อเป็นเงินทุนเริ่มแรกจำนวน
500,000 บาท และจัดตั้งมูลนิธิขึ้นมา โดยใช้ชื่อว่า “กลุ่มทีมรวมใจ” เรียกเป็น
ภาษาอังกฤษว่า TEAM GROUP FOUNDATION (มูลนิธิกลุ่มทีมรวมใจ)
เพื่อให้ผู้บริหาร พนักงาน ผู้ที่มีจิตศรัทธาได้ร่วมทำบุญทำกุศลร่วมกัน
ผ่านกิจกรรมภายใต้การดำเนินงานของมูลนิธิ

“มูลนิธิกลุ่มทีมรวมใจ” จึงได้ก่อตั้งขึ้นในรูปของกองทุนเริ่มแรก
โดยพี่น้องผองเพื่อนชาวทีมกรุปและเพื่อนๆ ที่มีความคิดคล้ายคลึงกัน และ
จดทะเบียนเป็นนิติบุคคล เมื่อวันที่ 27 สิงหาคม 2550 โดยในวันที่ 3 ธันวาคม 2553
ได้ผ่านการพิจารณาให้เป็นองค์การหรือสถานสาธารณกุศลลำดับที่ 729 ของ
ประกาศกระทรวงการคลัง

สมาชิกผู้ก่อการและร่วมจัดตั้งมูลนิธิได้ร่วมกันกำหนดวิสัยทัศน์ และพันธกิจและแนวทางหลักๆ ของมูลนิธิและร่วมกันจดทะเบียนเป็นกรรมการประกอบด้วย 1) ประเสริฐ ภัทรมัย 2) พีรวัธน์ เปรมชื่น 3) อัศวิน จินตกานนท์ 4) ธนสาร ก้วยเจริญพานิช์ 5) ดำรง วิทยศิริ 6) อำนาจ พรหมสูตร 7) วีระพล ทองอุไทย 8) ประดิษฐ์ นพมงคล 9) ขวลิต จันทรรัตน์ 10) วิจิตร ศิลาวิเศษฤทธิ์ 11) สิรินิมิตร บุญยีน และต่อมาได้เพิ่ม 12) รุ่งทิพย์ คงยุตมงคล มาทำหน้าที่กรรมการและเลขานุการ และเป็นหัวหน้าทีมทำงานกิจกรรมต่างๆ ตามที่ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการ

มูลนิธิกลุ่มที่มรวมใจ ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางในการระดมทุน และดำเนินกิจกรรมหลักๆ ตามวัตถุประสงค์ 4 ด้าน คือ

1. ส่งเสริมทุนการศึกษาแก่เยาวชนและผู้ด้อยโอกาส
2. ส่งเสริมสนับสนุนทุนอาหารกลางวันแก่โรงเรียนที่ขาดแคลน
3. ส่งเสริมด้านกิจการห้องสมุดและการกีฬาแก่เยาวชน
4. ดำเนินการหรือร่วมมือกับองค์การการกุศลอื่นๆ เพื่อสาธารณประโยชน์
5. ไม่ดำเนินการเกี่ยวข้องกับการเมืองแต่ประการใด

คณะกรรมการได้กำหนดแนวทางกิจกรรมของมูลนิธิให้ร่วมมือประสานสอดคล้องกับกิจกรรมเพื่อสังคมของทีมกรุ๊ป และส่งเสริมให้ผู้บริหารและพนักงานมีส่วนร่วมในกิจกรรม นอกจากนี้ยังให้มีการประสานร่วมมือกับภาคีพันธมิตรทั้งภาครัฐกิจเอกชน หน่วยงาน องค์กรของรัฐ สถาบันการศึกษา องค์กรสาธารณกุศลต่างๆ เพื่อการช่วยเหลือสังคม รวมถึงการส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ที่ผ่านมามีการทำกิจกรรมต่างๆ อย่างต่อเนื่องมากกว่าทศวรรษดังต่อไปนี้

1. ส่งเสริมทางการศึกษา และการเรียนรู้ ให้การสนับสนุนทุนการศึกษา ได้แก่

● มอบทุนสนับสนุนการศึกษา

ปี 2549-ปัจจุบัน	• มอบทุนอาหารกลางวัน คอมพิวเตอร์ อุปกรณ์การเรียนการสอน 12 โรงเรียน ที่ทีมกรู๊ปให้การอุปถัมภ์ในเขต จ.นครนายก จ.นครสวรรค์ และ กรุงเทพฯ อย่างต่อเนื่อง ดังนี้
จ.นครนายก	• 4 แห่ง ได้แก่ โรงเรียนวัดท่าด่าน โรงเรียนวัดท่าชัย โรงเรียนวัดวังยายฉิม และโรงเรียนวัดหุบเมย
จ.นครสวรรค์	• 5 แห่ง ได้แก่ โรงเรียนนิชาวดี โรงเรียนวัดบ้านมะเกลือ โรงเรียนวัดเขามโน โรงเรียนวัดศรีสวรรค์สังฆาราม และโรงเรียนนครสวรรค์
กรุงเทพมหานคร	• 3 แห่ง ได้แก่ โรงเรียนบ้านเด็กกรามอินทรา (บ้านเด็กตาบอดผู้พิการซ้ำซ้อน) โรงเรียนวัดนวลจันทร์ และศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์วัดนวลจันทร์

● สร้างคลังความรู้สำหรับเยาวชน

ปี 2550	• บริจาคเงินเพื่อสร้างและปรับปรุงหอสมุดธรรมะ โรงเรียนบ้านนา “นายกพิทยากร” อ.บ้านนา จ.นครนายก (26 กันยายน 2550)
ปี 2553	• บริจาคสมทบสร้างห้องสมุดของเล่นประจำหมู่บ้าน สมาคมพัฒนาประชากรและชุมชน (กุมภาพันธ์ 2553) • หอสมุด ได้แก่ โรงเรียนสายปัญญา จ.ปทุมธานี • สนับสนุนโครงการสมาชิกรูปธรรมโลกสีเขียว เพื่อห้องสมุดโรงเรียนชนบท 25 แห่ง • สนับสนุนการสร้างศูนย์ E-Library ที่โรงเรียนนครสวรรค์
ปี 2554, 2557 และ 2558	• กิจกรรม “ผ้าป่าหนังสือ” • มอบทุนสนับสนุนกิจกรรมผ้าป่าหนังสือ โรงเรียนวัดบ้านมะเกลือ จ.นครสวรรค์ จำนวน 97,499 บาท (4 กรกฎาคม 2557)
ปี 2559	• อื่นๆ เช่น มอบตู้เครื่องขยายเสียง แก่โรงเรียนวัดนวลจันทร์ (23 ธันวาคม 2559)

2. จุดประกายความคิด (เปิดมุมมอง) สร้างแรงบันดาลใจ ส่งเสริม

การเรียนรู้และเปิดโลกทัศน์ โดย

● จัดกิจกรรมค่ายเยาวชน

- ปี 2551 ● ครั้งที่ 1 ค่ายเยาวชนระดับประถมศึกษา “การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม” ณ โรงเรียนวัดท่าด่าน (14-15 พฤศจิกายน 2551)
- ปี 2552 ● ครั้งที่ 2 ค่ายเยาวชน “จริยธรรมและพลังงานทดแทน” ณ โรงเรียนวัดท่าด่าน (18-19 ธันวาคม 2552)
- ปี 2553 ● ครั้งที่ 3 ค่ายเยาวชน “ส่งเสริมจริยธรรมและพลังงานทดแทน” ณ โรงเรียนวัดท่าด่าน (19-20 พฤศจิกายน 2553)
- ครั้งที่ 4 ค่ายเยาวชนสิ่งแวดล้อม ม.4-5 โรงเรียนบ้านนา “นายกพิทยากร” (11-12 มิถุนายน 2553)
- ปี 2556 ● ครั้งที่ 5 ค่ายเยาวชนรักษ์พลังงาน “การอนุรักษ์พลังงานในชีวิตประจำวัน” ณ โรงเรียนวัดหุบเมย (18-19 มกราคม 2556)
- ครั้งที่ 6 ค่ายเยาวชน “English for Kids 1” ส่งเสริมให้เด็ก ๆ ตระหนักถึงความสำคัญและประโยชน์ของการใช้ภาษาอังกฤษ และเตรียมความพร้อมในการเป็นพลเมืองอาเซียน ณ โรงเรียนวัดหุบเมย (22-23 พฤศจิกายน 2556)

- ปี 2557 ● ครั้งที่ 7 ค่ายเยาวชน “English for Kids 2” เตรียมความรู้ภาษาอังกฤษและภาษาเพื่อนบ้านในการเข้าสู่ AEC ณ โรงเรียนวัดท่าชัย (14-15 พฤศจิกายน 2557)
- ปี 2558 ● ครั้งที่ 8 มูลนิธิฯ ร่วมกับการประปานครหลวง กิจกรรม “ค่ายเยาวชนอาสารักษ์น้ำ” ปลุกฝังจิตสำนึกในการใช้น้ำอย่างรู้คุณค่า ณ ศูนย์ภูมิรักษ์ธรรมชาติ จ.นครนายก (20-21 พฤศจิกายน 2558)
- ปี 2559 ● ครั้งที่ 9 มูลนิธิฯ ร่วมกับการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย กิจกรรม “ค่ายเยาวชนรักษ์พลังงานอาเซียน” และการบรรยาย “เยาวชนรุ่นใหม่ใส่ใจสิ่งแวดล้อม” ณ โรงเรียนวัดท่าด่าน (11-12 พฤศจิกายน 2559)

- โครงการ “ศึกษาแหล่งเรียนรู้ มุ่งสู่วิริยะ” ส่งเสริมและแนะนำแนวทางการศึกษาด้านวิศวกรรม สนับสนุนให้นักเรียนที่มีความสนใจด้านวิศวกรรม ได้เห็น เข้าใจ มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพวิศวกร และได้รับประสบการณ์ตรงการทำงานด้านวิศวกรรมจากแหล่งเรียนรู้และผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรในปัจจุบัน และนำความรู้ ความเข้าใจ และประสบการณ์ตรงที่ได้รับเป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจในการศึกษาต่อในคณะวิศวกรรมศาสตร์ต่อไป ดังนี้

- ปี 2552 • ครั้งที่ 1 การเสวนา “ก้าวสู่ฝัน...ปั้นวิศวกร” และ นำชมโครงการศูนย์ราชการฯ (16 กุมภาพันธ์ 2552)
- ปี 2555 • ครั้งที่ 2 การเสวนา “ก้าวสู่ฝัน...ปั้นวิศวกร” แลกเปลี่ยนประสบการณ์ในวัยเรียนจากรุ่นพี่ผู้เชี่ยวชาญ ของทีมกรุปให้แก่น้องๆ คณะนักเรียน โรงเรียน นครสวรรค์ ณ อาคารทีม และนำชมโครงการระบบ รถไฟฟ้าชานเมือง (สายสีแดง) ช่วงบางซื่อ-ตลิ่งชัน และการก่อสร้างสถานีรถไฟยกระดับบางซื่อ (24 กุมภาพันธ์ 2555)
- ปี 2558 • ครั้งที่ 3 “ศึกษาแหล่งเรียนรู้ มุ่งสู่วิศวะ” และการบรรยาย “เปิดโลกวิศวกร” โดย ดร.อภิชาติ สระมูล การบรรยายโครงการ WE Condo และนำชม โครงการระบบรถไฟฟ้าชานเมือง (สายสีแดง) ช่วงบางซื่อ-รังสิต (19 กุมภาพันธ์ 2558)

- ปี 2559 • ครั้งที่ 4 มูลนิธิฯ ร่วมกับการประสานครหลวง จัดการ บรรยาย “เปิดโลกวิศวกร” โดย ดร.อภิชาติ สระมูล ณ อาคารทีม และนำทัศนศึกษาดูงานโครงการขยาย กำลังการผลิตโรงกรองน้ำบางเขน (19 กุมภาพันธ์ 2559)
- ปี 2560 • ครั้งที่ 5 การบรรยาย “เปิดโลกวิศวกร” โดย ดร.อภิชาติ สระมูล และนำชมโรงไฟฟ้าพระนครเหนือ (10 กุมภาพันธ์ 2560)
- ปี 2561 • การศึกษาดูงานของคณะครูและนักเรียนจาก Suwon Information Science High School เกาหลีใต้ ณ โครงการ ระบบรถไฟฟ้าชานเมือง (สายสีแดง) (18 มกราคม 2561)
- ครั้งที่ 6 มูลนิธิฯ ร่วมกับการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่ง ประเทศไทย จัดโครงการ “ศึกษาแหล่งเรียนรู้ มุ่งสู่วิศวะ” มีการจัดบรรยาย “เปิดโลกวิศวกร” โดย ดร.ชฎิล จุฑาจินดาเขต และทัศนศึกษาดูงานของคณะนักเรียน และครูโรงเรียนนครสวรรค์ ณ อาคารทีม และ โรงไฟฟ้าพระนครเหนือ (2 กุมภาพันธ์ 2561)
- ปี 2562 • ครั้งที่ 7 Suwon Information Science High School เกาหลีใต้ (ครั้งที่ 2) มูลนิธิฯ ร่วมกับ บริษัท ทู คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) บริษัทในเครือ CP โครงการ “ศึกษา แหล่งเรียนรู้ มุ่งสู่วิศวะ” การศึกษาดูงานของนักเรียน โรงเรียนนครสวรรค์และนักเรียนจาก Suwon Information Science High School เกาหลีใต้ ณ อาคารทีม และ ทู แบรนดิ้ง ซุป ไอคอนสยาม (ชั้น 3-4) (11 มกราคม 2562)

● โครงการประกวดภาพวาด/เรียงความ

ปี 2554	• การประกวดภาพวาดระดับประถมศึกษา ในหัวข้อ “พระราชกรณียกิจของในหลวงในความคิดของฉัน” (24 มิถุนายน 2554) • ประกวดเรียงความ “พ่อหลวงของเรา” (24 มิถุนายน 2554)
ปี 2555	• การประกวดภาพวาด “ชุมชนในฝัน” (12 กรกฎาคม 2555)
ปี 2556	• การประกวดภาพวาด “ของดีชุมชน” ปลุกฝังสำนึกรักชุมชน และการปฏิบัติตนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติ (5 กรกฎาคม 2556)
ปี 2557	• ประกวดเรียงความ “ประเทศไทยในฝัน” (30 มิถุนายน 2557)
ปี 2558	• การประกวดภาพวาด “สมเด็จพระเทพฯ ในความประทับใจของฉัน” (10 กรกฎาคม 2558)
ปี 2559	• การประกวดภาพวาด หัวข้อ “น้ำ คือ ชีวิต” คิดก่อนใช้ ร่วมใจประหยัด รับมือภัยแล้ง เพื่อให้เยาวชนตระหนักถึงความสำคัญของน้ำ (12 กรกฎาคม 2559)
ปี 2560	• การประกวดภาพวาด “ภาพนี้เพื่อพ่อหลวง รัชกาลที่ ๙” (12 กรกฎาคม 2560)
ปี 2561	• การประกวดภาพวาด “ประเทศไทยในฝัน” (6 กรกฎาคม 2561)

● กิจกรรมแนะแนวอาชีพ

ปี 2552	• โครงการนำร่องการผลิตผลงานทางเลือก ที่โรงเรียนวัดวังยายฉิม เพื่อให้เป็นต้นแบบในการพัฒนาผลงานชีวภาพเพื่อการเรียนรู้ (19 มิถุนายน 2552)
ปี 2556	• โครงการเกษตรเพื่อส่งเสริมอาชีพนักเรียน “ปลูกผักไฮโดรโปนิกส์และพืชสมุนไพรแก่นตะวัน” ให้แก่ โรงเรียนวัดท่าด่านและโรงเรียนบ้านนา “นายกพิทยากร” เพื่อส่งเสริมให้เด็กปลูกเป็นอาหารกลางวัน และพัฒนาต่อยอดเป็นอาชีพเสริมรายได้ (2 สิงหาคม 2556)

● **การจัดทำหนังสือ** เพื่อเผยแพร่องค์ความรู้สู่สาธารณะ

ปี 2551

- “วิกฤตโลกร้อน เรื่องจริงหรือตื่นตูม?” ดร.ชัยวัฒน์ คุประตุล นักวิทยาศาสตร์ นักการศึกษา นักเขียน นักแปล คอลัมนิสต์ นักจัดรายการวิทยุและโทรทัศน์ นักสื่อสารทางวิทยาศาสตร์ดีเด่น ปี 2538 ถ่ายทอดเรื่องราวในมุมที่ไม่มีหนังสือเกี่ยวกับภาวะโลกร้อนเล่มใดเคยเสนอมาก่อน ด้วยสำนวนภาษาที่เข้าใจง่าย เพื่อเผยแพร่แก่ประชาสังคมให้เข้าใจถึงต้นเหตุ ผลกระทบ และวิธีการที่สามารถปฏิบัติ เพื่อเป็นแรงบันดาลใจในการปรับพฤติกรรมของตนเองให้เป็นผู้สร้างสรรค์โลกนี้ให้ดียิ่งขึ้น อีกทั้งช่วยกัน “ลด” ปัญหาภาวะโลกร้อนด้วยมือของเราทุกคน ISBN : 978-974-368-218-6 ปีที่พิมพ์ : ตุลาคม 2551 จำนวน 12,000 เล่ม

ปี 2552

- “เข้าใจ CSR สร้างสรรค์ พัฒนา อย่างมีจริยธรรม” เป็นหนังสือที่รวบรวมบทความเกี่ยวกับการรับผิดชอบของธุรกิจต่อสังคม (CSR) เขียนโดย ดร.อัศวิน จินตกานนท์ ที่ปรึกษาอาวุโส ทีมกรู๊ป และผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านการบริหารธุรกิจ เศรษฐกิจ การเงิน การลงทุน และตลาดหลักทรัพย์ เพื่อส่งเสริมความเข้าใจเกี่ยวกับกิจกรรม CSR และกระตุ้นให้ผู้อ่านได้ทบทวนและตระหนักถึงบทบาทหน้าที่ของตนในฐานะส่วนหนึ่งของสังคม ISBN : 978-974-235-855-6 ปีที่พิมพ์ : ธันวาคม 2552 จำนวน 3,000 เล่ม เพื่อมอบให้แก่สถาบันการศึกษา

ปี 2554

- “สงครามโลกครั้งที่ 2 ทำให้ไทยจึงไม่แพ้” รวบรวมบทความของ ดร.อัศวิน จินตกานนท์ เพื่อบอกเล่าเรื่องราววีรชนเสรีไทยกับบทบาทในการรักษาเอกราชของชาติไทย ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ทำให้ประเทศสามารถรักษาอธิปไตยเอาไว้ได้ และเป็นตัวอย่างที่ดีแก่เยาวชนรุ่นหลังในเรื่องรักชาติและความเสียสละ โดยแจกจ่ายเป็น ส.ค.ส./ของขวัญปีใหม่ 2555 ISBN : 978-974-8100-81-4 ปีที่พิมพ์ : พฤศจิกายน 2554 จำนวน 1,500 เล่ม

ปี 2555

- “รับรู้...รู้สึกลึกซึ้ง” เรียบเรียงโดย ผู้เชี่ยวชาญด้านบริหารและจัดการน้ำ หน่วยธุรกิจแหล่งน้ำ ทีมกรุป เป็นการรวบรวมข้อมูลน้ำเกี่ยวกับน้ำที่เป็นประโยชน์ในการเตรียมความพร้อมและรับมือน้ำท่วมอย่างเท่าทัน ทั้งนี้จากมหันตภัยน้ำท่วม 2554 ทำให้เรื่อง “น้ำ” กลายเป็นวาระแห่งชาติที่ทุกท่านต้องหันมาติดตามความเคลื่อนไหวชื่อของ “ทีมกรุป” จึงเป็นที่รู้จักใน “ความเชี่ยวชาญเรื่องน้ำ” ISBN 978-616-91248-0-1 ปีที่พิมพ์ : มิถุนายน 2555

ปี 2558

- “เคล็ด(ไม่)ลับ ฉบับTEAM GROUP” เราเป็นผู้เขียนเองตามที่กล่าวในตอนก่อน

3. แบ่งปันน้ำใจ องค์ความรู้ ช่วยเหลือสังคม มุ่งเน้นให้ความสำคัญ การแบ่งปันน้ำใจ เผยแพร่ความรู้ทางวิชาชีพ รวมถึงเป็นสื่อกลางในการรับบริจาค

● มอบน้ำใจ และร่วมแบ่งปันความเอื้ออาทรแก่สังคม

ปี 2550-
ปัจจุบัน

- กิจกรรม “ปันรักให้น้องๆ บ้านเด็กกรมอินทรา” มอบเงินบริจาค สิ่งของ และแวะเยี่ยมให้กำลังใจ ณ โรงเรียนบ้านเด็กกรมอินทรา (บ้านเด็กตาบอดผู้พิการซ้ำซ้อน)

ปี 2551

- คณะครูและนักเรียนโรงเรียนวัดวังยายฉิม เข้าศึกษาดูงานกลุ่มบริษัททีม โดย ดร.สิรินิมิตร บุญยืน กรรมการบริหารและเลขานุการมูลนิธิกลุ่มทีมรวมใจ ต้อนรับ (10 ตุลาคม 2551)

ปี 2553

- จัดเชิญคุณมีชัย วีระไวทยะ บรรยายพิเศษ “การจัดความยากจน โดยบริษัทและพนักงานภาคธุรกิจเอกชน” ให้แก่พนักงานทีมกรุปและเพื่อนชาววิศวะ 08 (17 มีนาคม 2553)
- สนับสนุนโรงเรียนนิสิตาดี กิจกรรมร้อยดวงใจไทยเป็นหนึ่ง “ในดวงใจไทยนิรันดร์” ส่งเสริมให้นักเรียนเป็นคนดีเพื่อสังคม พร้อมจัดบรรยายพิเศษ “จริยธรรมในชีวิตประจำวัน” โดย ดร.อัศวิน จินตกานนท์ พาไปลงนามถวายพระพร รัชกาลที่ 9 ณ โรงพยาบาลศิริราช และนำชมพระราชวัง และวัดพระศรีรัตนศาสดาราม (28 กรกฎาคม 2553)

ปี 2554

- ร่วมบริจาคเงินและสิ่งของเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วมที่โรงเรียนนิวาดี (9 พฤศจิกายน 2553)
- “ไม่มีใคร คนใด หัวใจดวงใด ไม่มีความหมาย” บริจาคช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ผ่านสภากาชาดไทย (พฤศจิกายน 2553)
- บริจาคเงิน อาหารแห้ง และของใช้จำเป็นเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วม
- แบ่งปันความรู้และประสบการณ์ด้านการบริหารจัดการน้ำ มาใช้วิเคราะห์สถานการณ์ เพื่อให้เป็นข้อมูลที่เป็น ประโยชน์ และเพื่อการเตือนภัย ผ่านสื่อมวลชนแขนงต่างๆ
- เปิดศูนย์พักพิงผู้ประสบภัยช่วยเหลือบุคลากรของกลุ่มทีม (1 พฤศจิกายน 2554)
- บริจาคเงินช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วมในภาคใต้ของไทย (7 เมษายน 2554)
- บริจาคเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยในญี่ปุ่น (27 เมษายน 2554)
- ช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วมที่โรงเรียนนิวาดี (12 กันยายน 2554)

ปี 2556

- บริจาคช่วยเหลือผู้ประสบภัยจากเหตุเพลิงไหม้ ศูนย์พักพิงผู้หนีภัยจากการสู้รบบ้านแม่สุรินทร์ เมื่อวันที่ 24 มีนาคม 2556 ต.ขุนยวม อ.ขุนยวม จ.แม่ฮ่องสอน (3 เมษายน 2556)
- ร่วมบริจาคช่วยเหลือผู้ประสบภัยจากพายุไต้ฝุ่น ประเทศฟิลิปปินส์ (พฤศจิกายน 2556)

ปี 2557

- ครบรอบ 36 ปี ทีมกรุป มูลนิธิฯ สร้างสังคมแห่งการแบ่งปัน ร่วมกับ บริษัท ดาวฤกษ์ คอมมูนิเคชั่นส์ จำกัด และบริษัท เอสคิว อาร์ทีดีค แอนด์ แพลนเนอร์ จำกัด ผ่านกิจกรรมในโครงการ “อ่านเพื่อเธอ” เพื่อเปิดโลกให้แก่ผู้พิการทางสายตา โดยการผลิต/จัดทำหนังสือเสียง มอบแก่สมาคมคนตาบอดแห่งประเทศไทย (3 มีนาคม 2557)
- มอบคอมพิวเตอร์จำนวน 25 ชุดให้แก่โรงเรียนในจังหวัด นครสวรรค์และจังหวัดนครนายก (9-10 มกราคม 2557)

- ปี 2558
- การบริจาคเงินช่วยเหลือผู้ประสบภัยแผ่นดินไหวในประเทศเนปาล ผ่านทางสภาอากาศไทย (6 พฤษภาคม 2558)
 - บริจาคเงินช่วยเหลือผู้ประสบภัยแล้งในประเทศไทย ผ่านกองทุนฝนหลวงและการบินเกษตร (13 กรกฎาคม 2558)
 - บริจาคเงินช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัยชาวเมียนมา (14 สิงหาคม 2558)
- ปี 2559
- บริจาคช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัยภาคใต้ ผ่านสภาอากาศไทย (26 มกราคม 2559)
 - เป็นสื่อกลางในการรวบรวมเงินบริจาคส่งต่อ “ธนาคาร แวนตา” โรงพยาบาลเมตตาประชารักษ์ (1 สิงหาคม 2559)
 - เป็นสื่อกลางในการรวบรวมเงินบริจาคส่งต่อ “ห้องใต้บุญ” สภาอากาศไทย (28 กรกฎาคม 2559)
- ปี 2560
- ช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วมภาคใต้ ผ่านสภาอากาศไทย (15 พฤษภาคม 2560)
- ปี 2561
- สนับสนุนกิจกรรม “ร่วมส่งน้ำใจไปช่วยลาว” ร่วมกับสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ผ่านทางสถานเอกอัครราชทูต สปป.ลาว-กรุงเทพฯ ณ หอประชุมใหญ่ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง (2 สิงหาคม 2561)

4. **กิจสาธารณประโยชน์ ความร่วมมือระหว่างองค์กร** การสนับสนุนภาคีเครือข่ายต่างๆ ในกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR) โดยร่วมกับพันธมิตร สนับสนุนภาคีเครือข่าย ได้แก่ มูลนิธิหนังสือเพื่อไทย มูลนิธิชัยพัฒนา มูลนิธิธรรมิกชนเพื่อคนตาบอดในประเทศไทย

- ปี 2554
- มูลนิธิฯ รับบริจาคหนังสือจากพันธมิตร บริษัท ดาวฤกษ์ คอมมูนิเคชั่นส์ จำกัด ในกิจกรรมผ้าป่าหนังสือ มอบให้โรงเรียนในเขตพื้นที่ จ.นครนายก

ปี 2555-
2558

- มูลนิธิฯ ร่วมกับมูลนิธิหนังสือเพื่อไทย สร้างสังคมนิยมอ่านดีดอาวุธทางปัญญา ด้วยกิจกรรม “ผ้าป่าหนังสือ” เป็นสื่อกลางในการนำหนังสือคุณภาพจากมูลนิธิหนังสือเพื่อไทย ไปยังห้องสมุดโรงเรียนที่ทีมกรู๊ปให้การอุปถัมภ์อย่างต่อเนื่อง

ปี 2559

- มูลนิธิฯ ร่วมกับการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย มอบทุนการศึกษาให้แก่นักเรียนที่เรียนดีแต่ขาดแคลนทุนทรัพย์ และทุนอาหารกลางวัน โรงเรียนพรุศรี จ.สุราษฎร์ธานี (28 มิถุนายน 2559)
- มูลนิธิฯ ร่วมกับการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย จัดกิจกรรมค่ายเยาวชน ครั้งที่ 8 หัวข้อ “ค่ายเยาวชน อนุรักษ์พลังงานอาเซียน” ณ โรงเรียนวัดท่าด่าน (11-12 พฤศจิกายน 2559)

ทุกๆ ต้นปี คณะกรรมการมูลนิธิฯ จะมีการประชุมเพื่อกำหนดนโยบาย แผนงาน กิจกรรม ตลอดจนถึงการตั้งและจัดหางบประมาณ เพื่อดำเนินการ กิจกรรมของมูลนิธิฯ ที่ขยายเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

นโยบายที่สำคัญของมูลนิธิฯ ประการหนึ่งคือ การเน้นให้มีส่วนร่วม ในกิจกรรมต่างๆ ของมูลนิธิฯ โดยเฉพาะพรรคพวกน้องพี่ชาวทีมกรู๊ป ซึ่งก็ได้รับความร่วมมืออย่างดีตลอดมา

นอกจากนี้ มูลนิธิฯ ยังมีเป้าหมายที่จะร่วมกับมูลนิธิเพื่อสังคมอื่นๆ เพื่อผนึกกำลังสร้างประโยชน์ให้แก่สังคม โดยเฉพาะกลุ่มผู้ด้อยโอกาส หวังเป็นอย่างยิ่งว่ามูลนิธิกลุ่มที่มาร่วมใจที่พวกเราเร่วมกันตั้งขึ้นมานี้จะเกิด ประโยชน์ต่อสังคม และเป็นแบบอย่างให้องค์กรธุรกิจอื่นๆ ได้ช่วยกันเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมของเราให้กว้างขวางยิ่งขึ้นต่อไป

6

อยู่กับการตื่นมาปฏิบัติธรรม

ดนเกิดมาทั่วถ้วนล้วนแตกต่าง
 แม้เพราะกรรมสรรค์สร้างอย่าลืมน
 ไม่ใช่ใครที่โน่นใช้คนัก
 อย่าจําหนอพรมดลน้ดาค
 กรรมสิ่งแท้จริงดีอะไรล้น
 จงประจักษ์แจ้งใจในสังสาร
 ว่าเกิดแก่เจ็บตายจนจบราชน
 แม้ฉนฉนผ่านผลัดอนธตา
 มีสุขบ้างทุกข์บ้างช่างมันเกิด
 สิ่งที่เกิดมีร้อนหนาวและเนื่อปล้า
 ล้วนเป็น “ธรรม” ธรรมชาติ ธรรมดา
 ไม่ระมาทาทดมิได้พาอมนนทาง
 จิตวิภาทกนุญปฏิบัติ
 มุ่งจอตอกุศลทนละสาง
 ข้างกิลสจจผู้รู้ละวาง
 วมัสสกันนนั้นสร้างทางนิพพาน

หลังจากเราอายุ 60 ปี เราก็ตัดใจว่าจะใช้เวลาส่วนหนึ่งสำหรับการศึกษาปฏิบัติธรรมเพื่อจะเจริญสติทำสมาธิ ทำจิตใจสงบ หลังจากที่เราตกตรำต่อเนื่องกับงานบริหารที่มกรูปมาเป็นเวลายาวนาน หลังเกษียณได้ต่อเติมบ้านด้านข้างหลังเป็นห้องชั้นเดียว เอาไว้เป็นห้องนอนของเราในอนาคต เมื่อเราไม่แข็งแรงพอที่จะเดินขึ้นไปนอนชั้นสองที่เป็นห้องนอนปัจจุบัน ได้ทำตู้ใส่หนังสือรอบห้อง และคิดว่าจะใช้ตู้ใส่หนังสือธรรมที่เราจะนำมาศึกษาและปฏิบัติ พี่สาวและน้องสาวที่ปฏิบัติธรรมอยู่ใจดี ยกหนังสือที่สะสมไว้ให้เรานำมาใส่ตู้ นอกจากนี้ หนังสือที่ได้มาจากการไปฟังธรรมพระเทศน์และจากเพื่อนธรรมก็สะสมมามากขึ้นๆ จนเต็มตู้ อย่างไรก็ตาม จนถึงขณะนี้ก็ยังไม่สามารถจัดเวลาให้ได้อย่างเหมาะสมกับชีวิตในด้านนี้ในช่วงปลายนี้ได้ ซึ่งก็ต้องพยายามต่อไป จนกว่าเราจะละวางสิ่งต่างๆ ที่ยังอยู่กับมันตามที่เขียนมาข้างต้นให้ได้หมดหรือเบาบางลงให้เหลือน้อยที่สุด

ถึงแม้ว่าการอยู่กับการศึกษาปฏิบัติธรรมที่ผ่านมาจะยังเป็นส่วนน้อย เทียบกับเวลาที่ใช้ทำอย่างอื่น ในบพนี้ก็ได้พยายามนำเรื่องราวธรรมที่เราผ่านมาทั้งจากในหนังสือ จากในไลน์ หรือในเว็บ หรือจากการไปร่วมศึกษาปฏิบัติมาบางเรื่องมาเขียนลง เพื่อเป็นประโยชน์และเป็นการเตือนใจเราพยายามให้เวลามากขึ้นต่อไป

ใบลาออกจากความทุกข์

ฉันในลาออกจากความทุกข์ได้
 แก่ประการที่กล่าวไว้ไม่ฉันนอน
 จะต้องเอาแนวทางที่ฉันนอน
 ตามนั้นนอนภูมิฉันนอนพอเพียง

เป็นชื่อเรื่องที่ดีที่น่าสนใจ ได้มาจากคลิปในไลน์ที่อ้างอิงจาก <http://lfc.in.th> รู้สึกโดนใจดี เป็นแบบง่ายๆ (แต่ทำจริงไม่ง่าย) เลยขออ้างอิงนำมาเขียนในที่นี้ ผากให้ผู้อ่านที่สนใจลองฝึกกันดู เขาใช้ชื่อเรื่องว่า “ใบลาออกจากความทุกข์”

เขากล่าวว่า ประการแรก ชีวิตไม่ได้สำคัญว่ามีทรัพย์มากหรือน้อย แต่สิ่งสำคัญอยู่ที่การใช้ การใช้ใช้อยู่ ใช้เป็นแต่สิ่งจำเป็น ไม่ฟุ่มเฟือย ชีวิตก็เป็นปกติ เราไม่ต้องมีนาฬิกาหรู ถึง 25 เรือน ไม่ต้องมีรถราคาแพงๆ ยี่ห้อดีๆ มีหลายคันมากมาย ไม่ต้องมีบ้านหลังใหญ่โตโก้หรู เราก็มีความสุขได้ นี่คือการความพอเพียงกับสิ่งที่ตนเองมี คนที่ไม่ยินดีในสิ่งที่ตนได้ ไม่พอใจในสิ่งที่ตนมี จะเป็นคนที่อภัพที่สุด ในทางตรงกันข้าม หากยินดีในสิ่งที่ตนได้ พอใจในสิ่งที่ตนมี ก็จะเป็นคนที่มีแต่ความสุข เป็นคนที่มีความเป็นอยู่อย่างพอเพียงเท่านั้นก็มีความสุขได้แล้ว

ความสุขคือความต้องการน้อยลง ความต้องการน้อยลง ความสุขอยู่ไม่ไกล เหมือนมองผ่านกระจก เช็ดกระจกให้ใส ความสุขอยู่ไม่ไกล เช็ดกระจกให้ใสสะอาดเท่านั้นเอง ทุกข์อยู่ที่ใจ สุขอยู่ที่ใจ ทุกข์ของใครของมัน วิธีการฝึกใจไม่ให้ฟุ้งซ่าน ให้มีสมาธิ ตลอดเวลา

การจะยื่นใบลาออกจากความทุกข์ได้นั้น เขาพูดว่าเราควรฝึกปฏิบัติตนให้ได้ 9 ประการ ดังนี้

(1) ฝึกมองตัวเองให้เล็กเข้าไว้ ฝึกให้เป็นคนตัวเล็ก อย่าเป็นคนตัวใหญ่ เป็นคนธรรมดา ไม่เป็นคนสำคัญ อย่าให้ความสำคัญกับตนเองมากเกินไป นี่ก็ใช่เลย ที่เราเป็นทุกข์อยู่ทุกวันนี้ เพราะความเป็นตัวกูของกู กูต้องใหญ่กว่าใคร ต้องเอาก่อน ต้องมีคนคอยให้ความสำคัญกับเรา ไปไหนมาไหนก็ต้องให้เป็นที่รู้จัก มีคนให้ความสำคัญ อย่างนี้คือ อัตตา เมื่อไรเราทำตัวเราให้เล็ก ไม่ให้ความสำคัญกับตัวเอง เราก็มีแต่ความสุข

(2) ฝึกตนเองไม่สะสม สะสมอะไรก็เป็นภาระ ยกเว้นความดี ข้อนี้ก็จริง การมีมากสะสมมากก็เป็นภาระ มีที่ดินหลายแปลง มีบ้านหลายบ้าน มีนาฬิกาแพงๆ หลายเรือน มีคนอยู่บ้านทั้งบ้านใหญ่และบ้านน้อย ก็มีแต่ความทุกข์ เรามีพอเพียงที่เราจะใช้ ไม่ต้องมีสมบัติสะสมไว้มากมาย ก็สบายใจ มีเพื่อนหลายคนอายุป็นนี้แล้วก็ต้องตระเวนหานักกฎหมายที่จะต้องมาเขียนพินัยกรรมแบ่งสมบัติที่มีมากมายให้ติดตามใจตัวเอง กลัวว่าเมื่อตัวเราตายแล้ว

ลูกหลานจะมาทะเลาะกันเพื่อแย่งสมบัติ บางคนก็เป็นห่วงเมื่อตัวเองตายแล้ว ลูกๆ จะขายที่ดินขายกิจการขายสมบัติที่ตัวเองสะสมไว้ คิดจะเขียนพินัยกรรมห้ามไม่ให้ขายโน่นขายนี่ เราไปเป็นห่วงอะไรเมื่อเราตายไปแล้วสมบัติที่เราถืออยู่ทั้งหลายก็ไม่ใช่อะไรของเราแล้ว เป็นของโลก ซึ่งอาจจะไม่เป็นของลูกเราตระกูลเราต่อไป ก็เป็นเช่นนั้นเอง เราไปกะเกณฑ์ที่ให้มันเป็นอย่างโน้นอย่างนี้ไม่ได้แล้ว ทางที่ดีมีแต่เพียงพอ ไม่สะสมเพิ่มเติม มีบทกลอนที่เขาเขียนสนุกๆ กันว่า “แสนเสียดายตัวตายเงินใช้ไม่หมด แสนรันทดเงินหมดแล้วยังไม่ตาย” นี่ก็ทุกข์สองชั้นเลย จะตายแล้วยังมาเสียดายว่าใช้เงินไม่หมด หากจะเสียดายเช่นนั้น ก็อย่าสะสมมากจนเกินไป จะได้ไม่ต้องเสียดาย ส่วนแสนรันทดเงินหมดแล้วยังไม่ตาย นี่ก็เป็นเพราะใช้อย่างไม่พอเพียงนั่นเอง ใช้ฟุ่มเฟือยไปเพื่อใช้เงินที่หามาทั้งชีวิตให้หมด เพราะคิดว่าเงินนั้นเป็นของเรา อย่าไปสะสมให้ลูกๆ การสะสมแต่พอประมาณให้ลูกหลานก็ถือว่าเป็นการสะสมความดี ถ้าเราคิดให้คิดแบ่งปัน ถึงเราเงินหมดแล้วยังไม่ตาย ลูกหลานก็คงดูแลเราจากความดีที่เราสะสมให้เขานั้นเอง

(3) ฝึกให้ตัวเองเป็นคนสบายๆ อย่าไปบ้ากับความสมบูรณ์แบบ เพราะความสมบูรณ์แบบไม่มีจริง คนโง่เท่านั้นที่คิดจะทำอะไรต่อมอะไรก็ต้องทำให้สมบูรณ์แบบ เลยไม่ได้ทำเพราะรอให้ทุกอย่างพร้อมสมบูรณ์แบบ ซึ่งในชีวิตจริงไม่มีอะไรพร้อม อีกประการหนึ่งความเป็นคนสมบูรณ์แบบ จะต้องคิดจะทำอะไรต่อมอะไรด้วยตนเองทุกอย่าง ไม่ปล่อยวางให้คนอื่นทำ งานจะล่าช้า หรือไม่ได้ทำจริงๆ เสียที เพราะเราไม่มีเวลาเพียงพอ เรื่องนี้เราเคยเขียนลงในหนังสือเคล็ด(ไม่)ลับ มาครั้งหนึ่งแล้ว เรื่องนี้พวกนักวิชาการจะเป็นกันมาก

(4) ฝึกเป็นคนนิ่งๆ พุดในสิ่งที่ดีๆ การพุดหรือวิจารณ์ทางเสียหาย พุดทางเสียหายทำให้จิตใจขุ่นมัว เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องสำคัญ คนบางคนเป็นคนชอบการพุดวิพากษ์วิจารณ์ โดยเฉพาะในเรื่องของคนอื่นหรือเรื่องที่ไม่เป็นเรื่องคอยจับผิด วิจารณ์ความผิดความไม่ดีของคนอื่น แล้วความทุกข์มันก็ตกอยู่กับคนพุด ทำให้จิตใจขุ่นมัว เท่านั้นไม่พอ ยังทำให้คนที่เราพุดวิจารณ์ในทางเสียหาย มีแต่ทำให้จิตใจตกต่ำ ขุ่นกลัว เขาพลอยเสียหาย ก็เกิดความเกลียดชังผู้พุด เรื่องนี้ไม่ได้หมายความว่า ใครทำผิดทำไม่ได้แล้วเราก็ไม่บอก ไม่กล่าว แต่หมายถึงการที่เราต้องใช้วิจารณญาณเมื่อไรควรพุด เมื่อไรควรนิ่งๆ และพุดแบบให้เป็นสร้างสรรค์ เรื่องนี้ที่เขาเรียกว่า เป็นคนมีมนุษยสัมพันธ์ดีนั้นแหละ จะสังเกตคนที่มีความหมายหน้าที่การงานที่สำคัญจะเป็นคนนิ่ง ไม่เอะอะโวยวาย พุดจาวว่าร้ายคนอื่นให้เสียหาย

(5) ฝึกให้ตนเองรู้ธรรมชาติ อะไรๆ เดี่ยวก็ผ่านไปเสมอ ความสุขความทุกข์เดี๋ยวก็ผ่านไป สถานการณ์แย่ๆ เกิดขึ้นไม่ได้อยู่จนวันตาย นี่เป็นธรรมชาติของโลกที่ทุกอย่างเปลี่ยนแปลง ไม่อยู่นิ่ง เป็นอนิจจัง บางครั้งมีเรื่องมีราวที่กลัดกลุ้มจนคิดว่าหาทางออกไม่ได้ แต่เมื่อเวลาผ่านไปมันก็เปลี่ยนแปลงไป มันก็มีทางออกของมันเองในจังหวะเวลาที่เหมาะสม คนที่

คิดฆ่าตัวตายก็เพราะว่ามองไม่เห็นทางออก และไม่รอเวลาให้มันเปลี่ยนแปลงไปตามธรรมชาติ ความทุกข์ความทุกข์มันเป็นอารมณ์ มันเกิดจิตใจที่ตัวเราหากเราทำใจปล่อยใจ ไม่ยึดติดกับมัน ความสุขความทุกข์นั้นมาแล้วก็ผ่านไป

(6) ฝึกให้เข้าใจกับการนิโทษ ในเวลาเดียวกันก็มองรู้ทันคำสรรเสริญ ที่ไปมาคู่กับคำนิโทษ สุภาษิตที่เราเคยได้ยินมาแต่ครั้งเมื่อยังเด็กๆ ที่ว่า

“การนิโทษกาเลเหมือนเทน้ำ ไม่ชอกช้ำเหมือนเอามีดมากรีดหิน
แม้องค์พระปฎิมาลัยราชิน คนเดินดินหรือจะสิ้นคนนิโทษ”

ทุกคนเกิดมาก็ต้องรู้ว่ามามีนิโทษ ไม่มีคนไหนที่ไม่ถูกนิโทษ ต้องรู้เท่าทันโลก การถูกนิโทษหมายถึงเรามีตัวตนอยู่ในโลก อย่าไปโกรธ ไปเดินแรง เดินกาตามคำนิโทษ ตัวเองก็เคยนิโทษคนอื่น พ่อแม่ก็เคยนิโทษลูก ลูกก็เคยนิโทษพ่อแม่ ที่จริงคำว่านิโทษนั้นหมายถึง เราถูกคนอื่นพุดถึงเราในเชิงไม่ดีในเชิงตำหนิลับหลัง ไม่ต้องการให้เราได้ยิน ที่เรารู้เพราะมีคนมากระซิบบอก หรือเราไปแอบไปสืบถาม รู้มาแล้วก็โกรธ สู้อย่าไปรับรู้รับฟังเสียไม่ดีกว่าหรือ

คำสรรเสริญก็เช่นกัน เป็นการพูดถึงเราในเชิงยกย่องพูดในด้านดี ส่วนใหญ่พูดเพื่อต้องการให้เราได้ยิน ใครมาพูดสรรเสริญเราส่วนใหญ่เรามักจะชอบ แต่เราไม่ทราบแท้จริงแล้วเขาทำเพื่ออะไร ทำเพื่อผลประโยชน์อะไร เราไปยินดีกับมัน คนที่สรรเสริญเราอาจไปนินทาเรากับคนอื่นก็ทำให้เราเด่นแรงเด่นกา โมโหโกรธาขึ้นมา ผู้ที่เสียก็เป็นตัวเรา หากเราไม่ยินดียินร้ายกับเสียงนินทาและสรรเสริญได้ เราก็ไม่ต้องเดือดร้อนอะไร เนี่ย มาแล้ว ก็ผ่านไป

(7) ฝึกให้ตนเองไม่เป็นข้าของเงิน พอใจในสิ่งที่ตนเองมีอยู่ รถยนต์ นาฬิกา เสื้อผ้า ให้เรารู้จักการเพียงพอก่อน ไม่ต้องดิ้นรนหาเงินมาก เราก็ม会有เวลาคิดและทำเรื่องอื่นๆ มากขึ้น ทำประโยชน์ให้กับเพื่อน ให้กับสังคม แทนที่จะบ้าทำงานเพื่อหาเงินเหมือนเป็นทาสของมันตลอดเวลา

(8) ฝึกให้เป็นคนเสียสละ ยอมเสียเปรียบเป็น ไม่บ้าอยู่กับความถูกต้อง บ้าเหตุบ้าผล ไม่ยอมรับ เราเคยเขียนในเล่มก่อนเกี่ยวกับการเสียสละเพื่อคนอื่นกับการ “ให้” เป็นการให้โดยไม่หวังผลตอบแทน ซึ่งก็จะได้รับผลจากการให้ อย่างน้อยที่สุดก็คือ ความสุขที่เราจะได้รับ การทำตัวให้เป็นผู้เสียสละ ตั้งแต่เรื่องเล็กน้อยจะทำให้เราฝึกฝนใจเราเอง ให้พอใจกับสิ่งที่เราเสียสละให้คนอื่น และความเป็นผู้เสียสละก็จะทำให้เป็นที่ยกย่องนับถือ ให้เราเป็นผู้นำ มีผู้คนคบหาด้วย คนที่ไม่ยอมเสียเปรียบใครเลย แต่ไม่เอาเปรียบคนอื่นในโลกของความเป็นจริงไม่มี ถ้าไม่ยอมเสียสละ ยอมเสียเปรียบก็คือการคอย

เอาเปรียบคนอื่นนั่นเอง การมีเหตุมีผลที่จะไม่ยอมเสียเปรียบใคร นั่นคือการใช้เหตุผลเอาเปรียบคนอื่น กิจการใดๆ สำเร็จก็ด้วยมีคนเสียสละที่จะอุทิศตนเองลงมือทำก่อน

(9) ฝึกให้อยู่กับปัจจุบัน ไม่หลงเข้าไปในความคิดของตน สติเท่านั้นเป็นตัวดูว่าตอนนี้คิดอะไรอยู่ หากมีใจหดหู่ นั่นหมายถึงเราอยู่กับอดีต หากมีความกังวลใจหมายถึงไปอยู่กับอนาคตซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่รู้จริง ไม่แน่นอน แต่หากรู้สึกดีมีความสุข นั่นหมายถึงเราอยู่กับปัจจุบัน

พระพุทธเจ้าสอนไว้ว่าให้ทำทีละอย่าง Focus ทีละงาน ความทุกข์ก็เข้าไม่ถึงเราอย่างแน่นอน เป็นอันว่าเราสามารถยื่นมือออกจากความทุกข์ได้

เติมสุขในใจ

การเติมสุขในใจต้องไม่ติด
ทำความดีติดต่อกันเวลา

ต้องวางจิตทั้งทุกข์ใจไม่ฝืน
เจริญสติมาซึ่งปัญญาที่มาธรรม

เรามีความศรัทธาในบิณฑบาตท่านพระอาจารย์ไพศาล วิสาโลมานาน ท่านเทศน์ท่านเขียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้มากมาย เราติดตามฟังท่านพระอาจารย์เทศน์และอ่านหนังสือที่ท่านเขียนเป็นเล่มเล็กๆ จากที่ท่านไปเทศน์ตามสถานที่ต่างๆ รู้สึกประทับใจคำสอนของท่าน ก็เลยขอนำมาใส่ไว้ในนี้ เพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่านและตัวเราเอง

ที่จริงการเติมสุขให้ใจ ก็คือการละทิ้งความทุกข์ที่กล่าวไว้แล้วในเรื่อง “ใบลาออกจากทุกข์” นั่นแหละ

เมื่อเดือนกันยายน 2561 ไปฟังธรรมบรรยายจัดโดยผู้มีจิตกุศล ที่โรงแรมโนโวเทล สนามบินสุวรรณภูมิ โดยพระอาจารย์ไพศาล วิสาโล ในหัวเรื่อง “เติมสุขให้ใจ” จับได้เรื่องได้ราวมาแล้วสู้กันฟังบางประการดังนี้

1. ทิ้งความทุกข์จากจิตใจ

ท่านเริ่มต้นบอกผู้สนใจใฝ่ธรรมว่า ก่อนที่จะเติมสุขให้ใจ ต้องทิ้งความทุกข์ในจิตใจเสียก่อน หากเก็บความทุกข์หมักหมมในใจ ใจก็เต็มไปด้วยความทุกข์ เหมือนน้ำเสียมีอยู่เต็มแก้ว เติมน้ำดีเข้าไปอย่างไรก็ไม่เข้า ไม่ทำให้น้ำในแก้วใสสะอาดขึ้นมาได้ ต้องเทน้ำเสียคือความทุกข์ออกจากแก้วเสียก่อน

ท่านว่า คนเราชอบนึกถึงแต่เรื่องไม่พอใจ เสียใจ เรื่องที่เคยโกรธเคือง เรื่องร้ายๆ จำอยู่ในใจ ไม่รู้ลืม ส่วนเรื่องดีๆ ทั้งหลาย ก็ไม่รู้จักจดจำ จดจำ ย้ำคิดแต่ในแง่ลบ แล้วชีวิตก็เศร้าหมอง ไม่มีจิตมีใจคิดอะไรทำอะไรที่ดีๆ ยกตัวอย่าง คนที่มีความทุกข์ชอบเติมความทุกข์ให้มากขึ้น คนมีความทุกข์ชอบนั่งฟังเพลงเศร้า ซ้ำเติม เวลาทุกข์ใครมาชวนไปเที่ยว ไปหาความสนุกสนานเบิกบาน ก็ไม่เอา คิดแต่เรื่องทุกข์ๆ ในใจนั้นแหละ อาจจะพาลโกรธคนที่ชวนเสียอีก หว่าไม่รู้หรือว่าเรตกอยู่ในความทุกข์

ท่านอุปมาเปรียบเทียบอีกว่า คนเราเวลามีชยะอยู่กับตัว เช่น มีเศษอาหาร ขวดน้ำที่ดื่มหมดแล้ว เราก็รีบขว้างทิ้งไปจากกายเรา แต่กับใจ กลับเก็บ แต่เรื่องทุกข์ที่เปรียบเสมือนชยะใจเอาไว้ ไม่ยอมทิ้ง ไม่ยอมปล่อยวาง

ท่านจึงบอกว่า การจะเติมความสุขให้ใจ เรื่องแรกคือต้องเทความทุกข์ของเรา ซึ่งเปรียบเสมือนชยะทางใจออกใจเสียก่อน นั่นก็คือทิ้งเรื่องร้ายๆ เรื่องลบออกจากใจเรา ต้องปล่อยวางสิ่งที่ไม่ดี เราทุกข์เพราะเราไม่รู้ไม่ทันความคิด

2. สุขจากการทำความดี

ในทางตรงกันข้าม เราควรวางใจเราให้คิดดี คิดบวกเอาไว้ ทำแต่ความดี ช่วยเหลือผู้อื่น ทำประโยชน์ให้กับสังคม โดยไม่หวังผลตอบแทน บางครั้ง การทำดี คิดดี คิดบวก ทำประโยชน์ให้กับผู้อื่น โดยไม่หวังผลตอบแทน เพียงแต่ทำเพื่อให้ผู้อื่นมีความสุข นอกจากทำให้ใจของเราเองเป็นสุขแล้ว บางกรณีที่ท่านยกเป็นตัวอย่าง การทำดีก็ยังทำให้โรคร้ายหายไปได้อีกด้วย

3. สุขจากความสงบ เยือกเย็น

ทำสมาธิเจริญสติ ให้รู้เท่าทันความทุกข์ ก็คือการมีสติ ความสุขทุกข์ อยู่ที่ใจ ความทุกข์เกิดจากการที่เราแบกเอาไว้ในใจ หนักเท่าไรเราก็สู้แบกเอาไว้ แต่ไม่ใช่หนึ่งเฉยไม่ทำอะไร ในทางพุทธเราต้องฝึกทำจิตให้ดี คิดดี คิดบวก ในขณะเดียวกันก็ต้องทำกิจ ทำกิจที่จะแก้ไขสิ่งที่ไม่ดี การทำจิตเป็นการทำภายในให้ปล่อยวาง สุขสงบ ส่วนทำกิจนั้นเป็นการทำภายนอก ทำให้ดีทำให้ถูกต้อง

ในหนังสืออีกเล่มหนึ่ง ท่านเขียนถึง “ความสุขที่แท้” เกิดจาก

- 1) ความรู้จักพอ หยุดการอยากได้อะไรมี ขึ้นต่อไปก็คือ ความสุขจากการให้ เรื่องนี้ก็เหมือนกับข้อที่ 7 ในเรื่อง “ใบลาออกจากความทุกข์” ที่ได้เขียนไปแล้ว

2) ในบางครั้งเมื่อเรามีความทุกข์ก็คิดเป็นสุขได้ หากเรามองความทุกข์นั้นว่า เป็นการ...

🌱 สอนใจเรา คือสอนให้เราตระหนักถึงความจริง ซึ่งมีความผันผวนผันแปรอยู่เป็นนิรันดร์ เช่น ของหายก็สอนใจเราว่า พลัดพรากจากของรักเป็นของธรรมดา

🌱 ฝึกใจเราให้รับรู้ เช่น ไม่ประมาท ระมัดระวัง เพื่อป้องกันมิให้เหตุร้ายเกิดขึ้น หรือฝึกใจเราให้ปล่อยวางเพื่อรับมือกับเหตุการณ์ที่ร้ายแรงกว่าในอนาคต ถ้าทำเช่นนั้นได้ เหตุการณ์ต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นกับเรา ก็จะกลายเป็นสิ่งที่ฝึกฝนจิตใจให้เรามีสติปัญญาและลดละอัตตา ช่วยให้เราใช้ชีวิตไปรุ่งเบา สงบเย็น และเป็นอิสระกับสิ่งที่มากระทบได้ตามลำดับ จนในที่สุดก็สามารถอยู่เหนือความทุกข์และความผันผวนทั้งปวงได้

3) เป็นความสุขในทุกความเปลี่ยนแปลง คือยอมรับความจริงที่เกิดขึ้น ทำปัจจุบันให้ดีที่สุด มองในแง่บวกและมีสติรู้เท่าทันใจตนเอง ก็คล้ายกับข้อ 5 ใน “ใบลาออกจากความทุกข์”

ในเล่ม “เติมความสุขให้ใจ” ท่านกล่าวไว้ว่า ความสุขสามารถเกิดขึ้นจากการ...

1) **ดึงความดีออกมาจากใจ** ความดีนั้นมีพลัง มันสามารถดึงดูดความดีที่ซุกซ่อนในใจของอีกฝ่ายหนึ่งให้แสดงออกมา จนสามารถเอาชนะความเห็นแก่ตัวและอารมณ์อกุศลในใจเขาออกมาได้ การมีโอกาสดำเนินความดีสร้างสรรค์ประโยชน์ ล้วนมีผลในการหนุนพลังแห่งความดีออกมา จนอยากทำความดีเพิ่มขึ้น เพราะมีความสุขจากการทำดี เป็นความสุขที่เกิดจากความภาคภูมิใจและรู้สึกว่าคุณค่า รวมทั้งมีความสุขที่เห็นผู้อื่นได้รับความสุขจากการกระทำของตน

2) **จากการมีพลังใจหรือความสามารถในการควบคุมตนเองได้**

3) **รักตนเองด้วยการช่วยเหลือผู้อื่น** กล่าวคือ ถ้าเราต้องการความสุข ก็ควรช่วยให้ผู้อื่นมีความสุขด้วย การช่วยเหลือผู้อื่นนั้น ช่วยขัดเกลาจิตใจของเราโดยไม่รู้ตัว ทำให้เห็นแก่ตัวน้อยลง มีจิตใจอ่อนโยนมากขึ้น ที่สำคัญคือ ทำให้เรามีความสุขมากขึ้น สอดคล้องกับพุทธพจน์ที่ว่า “ผู้ให้ความสุข ย่อมได้รับความสุข”

4) ความสุขเมื่อมองในสิ่งที่เรามี อย่าไปมองสิ่งที่เราไม่มี หากมองเห็นแต่สิ่งที่มี ไม่มองสิ่งที่ขาด จะทำให้เกิดความสุขกับสิ่งที่มี ชื่อนี้เหมือนกับข้อที่กล่าวมาแล้ว

5) เต็มเต็มชีวิตในเวลาอันน้อยนิด เราทุกคนล้วนมีเวลาเพียงน้อยนิดในโลกนี้ เราไม่สามารถใช้เวลาทั้งหมดที่มีเพื่อหาวัตถุสิ่งเสพมาสนองความปรารถนาจนเต็มอ้อมได้ แต่เวลาเพียงน้อยนิดที่เรามีอยู่นั้นมากพอที่จะแสวงหาความดีมาเติมเต็มจิตใจจนอึดอัดได้

ในหนังสือ “เปิดใจรับความสุข” ท่านสอนว่า

- เพียงเปิดใจให้กว้าง ก็จะเป็นความสุขอยู่รอบตัว หากทำใจให้ว่าง ความสุขก็จะเข้ามาลงในหัวใจ การพบความสุขที่แท้ คือ ความสงบภายในอันเกิดจากสติและปัญญา
- บางครั้งความสุขมันเดินมาหาเรา แต่เรามองไม่เห็น เพราะมัวจมอยู่กับความทุกข์ หรือความกังวลกับสิ่งที่ยังมาไม่ถึง หากเปิดใจบ้าง จะพบว่าความสุขเดินเข้ามาหาเราบ่อยๆ
- นอกจากความสุขแล้ว ก็ยังมีโอกาสดีๆ ที่เดินเข้ามาหาเรา เพราะไปยึดติดความคิดบางอย่าง แม้จะดูมีเหตุผล แต่ถ้าเรายึดติดถือมั่น มันก็ปิดบังไม่ให้เราเห็นโชคหรือเปิดโอกาสที่จะรับสิ่งดีๆ
- พระพุทธเจ้าเคยตรัสไว้ว่า “ผู้มีปัญญา แม้ตกทุกข์ก็ยังหาความสุขพบ”
- จะต้องรู้จักปล่อยวาง มีสติ ชื่นชมในสิ่งที่มี ยินดีในสิ่งที่ได้

อีกเล่มหนึ่งท่านเขียนเรื่อง “อยู่ทุกที่ก็มีความสุข” ท่านกล่าวว่า

- ความสุขแท้จริงไม่ได้อยู่ที่ไหน อยู่กับเราตลอดเวลา เพียงแต่เราไม่มีสติพอที่จะดึงเอาความสุขนั้นออกมา
- จะมีความสุขต้องไม่นึกถึงอดีต ไม่กังวลกับอนาคต ไม่มีการเปรียบเทียบ อยู่กับปัจจุบัน
- ความสุขไม่ได้อยู่ที่ผู้อื่น อยู่กับตัวเรา ที่เกิดทุกข์เพราะเราไปมองหาสิ่งที่ไม่ใช่ ยอมรับความจริงก็ได้รับความสุข
- มีความสุขได้ไม่ว่าอยู่ที่ไหน ถ้ารู้จักทำใจ เป็นสุขได้ทุกสถานการณ์
- อีกเล่มหนึ่ง “ความสุขอยู่แค่ปลายจมูก” ท่านกล่าวถึง

1) ความสุขที่ถูกมองข้าม เราไม่แสวงหาความสุขจากสิ่งที่มีอยู่แล้ว ไปแสวงหา ไปเปรียบเทียบกับผู้อื่นหรือของสิ่งอื่น ความสุขจากการให้ และความสุขจากการไม่มี

2) ความสุขที่แท้จริง คือความสุขจากความสงบ จากจิตใจไม่ฟุ้งซ่าน จากการปล่อยวาง

3) ความสุขจากการมีชีวิตพอเพียง มีความพอใจในสิ่งที่มี รู้จักพอ

นี่คือเรื่องราวที่เราได้เคยศึกษามาจากที่ได้ฟังได้อ่านจากการเทศน์ และสอนของพระอาจารย์ไพศาล ซึ่งก็ยังมีมากมาย นอกจากท่านพระอาจารย์ไพศาลแล้ว ก็ยังมีเกจิอาจารย์อีกมากมายพูดถึงเรื่อง การเติมการทำใจให้สุข เราก็พยายามศึกษาและปฏิบัติตาม เพื่อ “ทำจิตและทำกิจ” ให้ถูกต้อง ก็ทำได้ ไม่ได้บ้างก็ต้องพยายาม หวังว่าคงมองเห็นความสุขที่เดินมาหาเราและโอกาสที่จะสร้างความสุขมากขึ้นๆ จากคำสอนทั้งหลายข้างต้น

ไม่ประมาททุกๆ วัน

พระพุทธองค์ทรงสอนไว้ “ไม่ประมาท” ดนลادنนำโอวาทมาฝากผู้ฟัง
เจริญสติไม่ประมาทในทุกลมหายใจ จะอยู่ทั้งทุกวันนี้ไม่พรั่นภัย

ความไม่ประมาท คือ การไม่อยู่อย่างปราศจากสติ คือ ความไม่เลินเล่อ มีความรอบคอบ ความไม่ประมาทนี้มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เป็นปัจฉิมโอวาทของพระพุทธเจ้าก่อนเสด็จปรินิพพาน ได้ทรงเตือนภิกษุทั้งหลายว่า “สังฆารทั้งหลายมีความเสื่อมเป็นธรรมดา เธอทั้งหลายจงยังความไม่ประมาทให้ถึงพร้อมเถิด”

ได้คำว่า “ไม่ประมาททุกๆ วัน” จากคุณพีรวัฒน์ ที่ฝากเตือนมาในไลน์ ในฐานะเป็นประธานคณะกรรมการคุณภาพของบริษัทที่มฯ ก็เลยขอยืมมาใช้เป็นหัวข้อเขียนเรื่อง “ความ(ไม่)ประมาท” ให้พวกเราเกิดสติ ไม่ประมาททุกๆ วัน ทุกๆ เวลา เพื่อทำกิจทั้งหลายด้วยความรอบคอบและระมัดระวัง ไม่ละเลยทำการด้วยความประมาท ที่จะทำให้เกิดความเสียหายแก่ตัวเอง และส่วนรวมขึ้นมาได้ เราได้พูดคุยอยู่เสมอว่า องค์กรของเราเติบโตถึงวันนี้ ไม่มีใครสามารถมาล้มมันได้ นอกจากพวกเราเองที่ทำการด้วยความประมาท ด้วยความเลินเล่อ ไม่รอบคอบ ละเลยขาดความระมัดระวัง หลงลืมตัว

คนไทยส่วนใหญ่แม้จะนับถือศาสนาพุทธ แต่เรื่องความประมาท เป็นสิ่งที่ดูเหมือนจะเป็นเรื่องโดยนิสสัยธรรมดาสามัญ จะเห็นได้ว่าทำอะไรไม่ค่อยยอมตามระเบียบ ไม่เคารพกฎเกณฑ์กติกา หลงลืมตัว คิดว่าไม่เป็นไร ขาดสติ ความยับยั้งชั่งใจ คิดว่าไม่เกิดเหตุการณ์ที่ร้ายแรงหรือรุนแรง จะสังเกตเห็นในชีวิตประจำวัน เช่น บนท้องถนน ขับขี่มอเตอร์ไซค์ไม่ใส่หมวกกันน็อก ขับสวนทางจราจร ขับขึ้นบนทางเท้า เมาแล้วขับ จนถึงแก่ชีวิตด้วย

ความประมาทอยู่เสมอๆ ยิ่งช่วงเทศกาล เช่น วันปีใหม่หรือวันสงกรานต์ เกิดอุบัติเหตุคนล้มตายบาดเจ็บกันเป็นเบือ มากกว่าการตายในสงครามที่เกิดในประเทศอื่นๆ เสียอีก พอรัฐบาลจะควบคุมป้องกัน เช่น ไม่ให้นั่งหลังรถกระบะ ก็ประท้วงไม่ยอม สาเหตุทั้งหลายนี้มาจากความประมาทเพียงอย่างเดียว

นิสสัยประมาท เลินเล่อ ทำตามอำเภอใจของไทย อาจจะมาจากความสบาย อยู่ดีกินดี ปราศจากภัยธรรมชาติอย่างประเทศอื่นที่ต้องระมัดระวัง ในประเทศที่มีภัยธรรมชาติ จะมีการสั่งการสอนกันมาตั้งแต่เด็กจนเป็นนิสัยติดตัว เช่น ประเทศญี่ปุ่น มีภัยอันตรายจากแผ่นดินไหวเป็นประจำ ทำให้มีการสอนให้ระแวดระวังภัยจากแผ่นดินไหวมาตั้งแต่เด็ก และทุกคนตระหนักระมัดระวังกับมัน หรืออย่างเช่นประเทศที่อยู่ในเขตเมืองหนาว ที่ต้องมีการเก็บสะสมอาหารให้ตนเองและสัตว์เลี้ยงในช่วงหน้าร้อน ไว้ใช้ในช่วงฤดูหนาว หากไม่ทำเช่นนั้น อาจจะอดตายหรือหนาวตาย ทำให้ปลูกฝังนิสัยการระมัดระวังไม่ประมาท

นิสัยความไม่ประมาทในทุกๆ วันนั้นสร้างขึ้นได้ อาจจะเกิดจากความจำเป็น ความลำบากยากแค้น ที่ต้องคอยตระหนักระมัดระวัง ทำอะไรต้องรอบคอบรัดกุม พลาดไม่ได้ หรืออาจจะเป็นการฝึกเกิดความเคยชิน ให้รักษาระเบียบวินัย เข้มงวดกวัดขุ่นกันจริงๆ จังๆ พลาดไม่ได้ หากพลาดเป็นเรื่องก็ได้

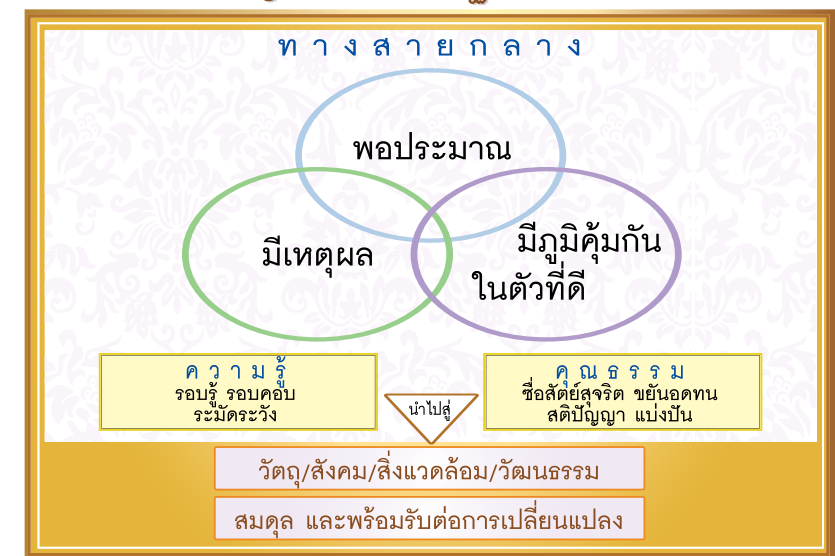
อย่างเช่นตัวเราเองความไม่ประมาททุกๆ วัน มีมาตั้งแต่เริ่มต้นก่อตั้งบริษัทด้วยความยากลำบาก ไม่มีต้นทุนเหมือนคนอื่นเขา ต้องชักชวนเพื่อนๆ มาลงทุนร่วมกัน และมีทุนรอนน้อย การใช้จ่ายต้องระมัดระวังรอบคอบ ต้องวางระบบควบคุม เรียกได้ว่า ต้องระมัดระวังรอบคอบ ลืมไม่ได้แม้แต่วันเดียว ส่วนในเรื่องการให้บริการที่ปรึกษา ก็เริ่มมาจากไม่มีอะไร ต้องระมัดระวัง ใส่ใจ ทำอย่างรอบคอบ ทำให้ดีที่สุด ประมาทไม่ได้ ทุกๆ วันต้องทบทวนเรื่องราวต่างๆ คิดและทำด้วยความรอบคอบ เพราะความกลัวความเป็นห่วงว่า หากพลั้งเผลอเลินเล่อขึ้นมาเมื่อไร อาจต้องจบเห่กัน เลยเกิดเป็นความไม่ประมาททุกๆ วัน จนคุ้นเคยเป็นนิสัย

พอบริษัทเติบโตขึ้นก็ต้องพยายามสร้างระบบ สร้างภูมิคุ้มกันอันตราย ไม่ให้เกิดการพลั้งเผลอ หลงลืม ละเลย ทำการลงไปด้วยความประมาท ได้มีการวางแผนทางการดำเนินการในเรื่องต่างๆ จะทำอะไรต้องพิจารณาอย่างรอบคอบและรอบด้าน ซึ่งจะทำให้เช่นนั้นได้ก็ต้องเตรียมการต่างๆ ไว้ล่วงหน้า

ไม่ใช่ปล่อยไปวันๆ จนจนตัวแล้วบอกว่าไม่มีเวลาพิจารณาทำ นั่นคือความประมาทที่แท้จริงเลยทีเดียวนะ ซึ่งปัจจุบันเป็นเช่นนั้นบ่อยๆ จนเกิดความเป็นห่วงกลัวว่าความประมาท ละเลย ไม่ทำตามหลัก ตามกฎ ตามเกณฑ์ จะสร้างปัญหาให้เรามากขึ้นๆ จนเป็นอันตราย

ความไม่ประมาททุกๆ วัน คือการทำงานแบบมีสติ มีความรอบคอบ มีความระมัดระวัง คิดคำนึงถึงเหตุปัจจัยที่จะมาทำให้เกิดผลเสียหยาอยู่เป็นประจำ แต่ก็ไม่ใช่กลัวจนไม่ทำอะไรเลย บางครั้งเราอาจจำเป็นต้องเสี่ยง แต่เราก็ต้องมีการประเมินความเสี่ยงของเราอย่างรอบคอบ ทำโดยไม่ประมาท ทำอย่างมีสติรู้ตัวตลอดเวลา มีวิธีการและภูมิคุ้มกันความเสี่ยง ดังแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของในหลวงรัชกาลที่ 9

ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง แนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของทางสายกลาง ความพอประมาณ ความมีเหตุผล และมีภูมิคุ้มกันที่ดี ตลอดจนมีความรู้คู่คุณธรรม ที่จะนำไปสู่ความสุขที่แท้จริง

เผชิญความตายอย่างสงบ

ระลึกถึงความตายสมานัก
บรรพชาโม้นั่นซึ้งนัยการ

มันนักรักกันลงในสงสาร
ทำให้นาณานะดังไม่ฟูใจ

ขออาราธนาคำสอนเตือนใจของท่านศาสนโสภณ ที่กล่าวไว้เป็นคำกลอนไว้มาขึ้นต้น ได้มาจากการกล่าวอ้างถึงโดยท่านพระไพศาล วิสาโล ในการอบรมและปฏิบัติธรรม “วิถีสู่ความตายอย่างสงบ” เมื่อวันที่ 11-15 ธันวาคม 2559 ที่ผ่านมา

ทราบมานานแล้วว่า ท่านอาจารย์พระไพศาลเปิดหลักสูตรอบรมปฏิบัติธรรม เรื่อง “การเตรียมตัวตาย” จนกระทั่งได้มีโอกาสเข้าอบรมปฏิบัติธรรมกับท่านในช่วงดังกล่าวกับเพื่อนๆ นักเรียนเก่าเตรียมอุดมฯ จัดโดยลูกสาวของหมอมจิตตา ซึ่งเป็นเพื่อนนักเรียนเก่าเตรียมอุดมฯ เรียนมาด้วยกัน

พระไพศาลกล่าวเปิดว่า ชีวิตเหมือนการเดินทาง ที่ต้องมีจุดหมายปลายทาง หลายคนใกล้ถึงจุดหมายหรือถึงแล้ว แต่ปลายทางยังมาไม่ถึง แต่ในที่สุดปลายทางต้องมาถึงเราสักวัน ปลายทางคือ ความตาย แต่ส่วนใหญ่ไม่ยอมรับ ไม่สนใจ ทำใจไม่ให้ว่างเพื่อไม่ต้องคิดถึงเรื่องนี้ เมื่อถึงเวลานั้นก็หลง ไม่มีสติ กระสับกระส่าย ทูรันทูราย เรียกว่าตายไม่ดี

แต่หากเราเตรียมตัว
เผชิญหน้ากับความตายด้วยใจสงบ
เหมือนการสอบซึ่งเป็นการสอบ
ครั้งสุดท้าย ถ้าสอบไม่ได้ก็ไป
อบายหรือทูรันทูรายเจ็บปวด
ทรมาน สอบครั้งสุดท้ายนี้ไม่มี

การสอบซ่อม เดิมพันสูงเป็นการสอบไล่กันจริงๆ คือความตาย อย่ารอให้ใกล้ตายค่อยคิด เพราะไม่รู้วามันจะมาถึงเราเมื่อไร ความตายไม่ใช่เรื่อง “ที่น่ากลัวเท่ากับความกลัวตาย” ความกลัวเกิดจากอวิชชา แต่ถ้าเรามีปัญญา มีความเข้าใจ ความกลัวก็จะหายไป ความตายเป็นสิ่งที่ต้องตระเตรียมหรือมีทัศนคติต่อความตาย ความตายเป็นหน้าที่หนึ่งของชีวิต ความตายเป็นหน้าตาของโอกาส ในภาวะใกล้ตายก็สามารถนำสิ่งดีๆ มาให้เราได้ หลายคนค้นพบความสุขตอนใกล้ตาย การตายอย่างสงบเป็นสิทธิของทุกคน แต่สิทธิมาพร้อมกับหน้าที่ ถ้าเราไม่ทำหน้าที่ เราจะได้สิทธิในการตายอย่างสงบ ฉะนั้นการฝึกอบรมเรียนรู้วิชาที่เตรียมตัวรับมือกับความตาย เรียนรู้ว่าการตายอย่างสงบทำได้อย่างไร ก็เป็นการส่งเสริมการมีชีวิตอย่างสงบเยือกเย็น

1. ทศนคติ ความเข้าใจ ท้าทายต่อความตาย

การอบรมเริ่มต้นด้วยการสำรวจทัศนคติที่มีต่อเรื่องความตาย คนส่วนใหญ่กลัวความตาย เพราะรากเหง้าเกิดจากความยึดติดความสำเร็จ หรือการยึดมั่นถือมั่น ยึดติดตัวกูของกู สมัยนี้คนกลัวตายมากกว่าสมัยก่อน สมัยนี้เน้นเรื่องตัวกูของกูสูง ต้องการมีมากก็ยึดติดมาก

คนส่วนใหญ่ถ้าป่วยและใกล้ตาย อยากจะตายที่ไหน ระหว่างที่บ้าน กับโรงพยาบาล ส่วนใหญ่อยากจะกลับไปตายที่บ้าน แต่ในความเป็นจริง ผู้ใกล้ตายส่วนใหญ่กลับตายที่โรงพยาบาล ทั้งนี้เพราะ

- (1) ลูกหลานไม่พร้อมที่จะดูแลคนป่วยที่บ้าน
- (2) ไม่ยอมรับความตาย เพราะไม่รู้ในเรื่องที่สำคัญว่าคนป่วยในระยะสุดท้าย สิ่งที่เขาต้องการคือการดูแลทางด้านจิตใจ กลับพาไปอยู่ โรงพยาบาลให้ดูแลทางร่างกาย และ

- (3) ความไม่รู้ คือไม่รู้วิธีเยียวยารักษา ลงเอยด้วยการตายแบบมีสายระโยงระยางเต็มไปหมด ไม่รู้ว่าสิ่งสำคัญในขั้นสุดท้ายคือการดูแลทางจิตใจมากกว่าทางกาย

ถามว่าถ้าท่านเลือกได้ จะตายแบบไหน อย่างไร ทุกคนก็บอกกันว่าอยากตายดี ท่านพระไพศาลก็ให้คำแนะนำเพิ่มเติมว่า ตายดีหลายคนก็นึกถึงกายคือ ไม่เจ็บปวด แต่ไม่ค่อยให้ความสำคัญกับจิตใจ ท่านกล่าวว่า ตายดี แบ่งเป็น

- (1) มิติทางกายภาพ เช่น ไม่เจ็บปวด ร่างกายครบ 32 หรือหลับตาย
- (2) ความสัมพันธ์กับผู้อื่น ตายแบบคนในครอบครัวไม่ทะเลาะกันหรือตายแล้วเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม
- (3) ตายดีทางจิตใจ คือใจสงบ เน้นที่คุณภาพจิต โดยให้ใจสว่าง หรือจิตประภัสสร สว่าง เกิดปัญญา เรียกว่าไปดีหรือสู่สุคติ เกิดปัญญาเห็นแจ้งในไตรลักษณ์

ในทางศาสนาเน้นการตายดีประเภทที่ 3 คือ สงบ สว่าง ถ้าเราให้ความสำคัญกับเรื่องจิตใจในวาระสุดท้าย การตายแต่ใจยังมีห่วง มีความลังเลสงสัยว่าตายแล้วไปไหน ยังถือว่าตายไม่ดี เพราะจิตใจหม่นหมอง หรือเป็นอกุศลไปอบายได้ หรือการตายแบบหลับตายไปเลย แต่ก่อนตายอาจจะเกิดฝันร้ายแล้วช็อกไปเลย หรือหัวใจหยุดเต้นเกิดเจ็บปวด คนภายนอกอาจคิดว่าตายดีแต่ไม่รู้สภาวะจิต ณ ขณะนั้น ถ้ามีความยึดเหนี่ยวหรือห่วงอาลัยอาวรณ์ก็ทำให้ไปไม่ดีได้

2. ภาวะใกล้ตายและความตายในทัศนะของพระพุทธศาสนา

ในภาวะใกล้ตายกับความตายในทัศนะของพระพุทธศาสนา มองว่าชีวิตประกอบด้วย กายและใจ เวลาตายต้องดูเรื่องการแตกดับทางกายและทางจิต การรับรู้ทางจิตยังคงมีอยู่ แม้ร่างกายจะแตกดับไปแล้ว ควรให้โอกาสนำพาจิตไปในทางกุศล ไม่ควรร้องไห้หรือทะเลาะกัน การแตกดับทางจิต จบลงที่ภาวะแสงกระจ่างในขั้นตอนสุดท้าย เกิดเสร็จก็ถือว่าตาย

ปรากฏการณ์ทางจิตที่เกิดขึ้นกับคนใกล้ตาย ได้แก่

กรรมอารมณ์ คือ การที่จิตรับรู้เหตุการณ์ในอดีตที่เกิดขึ้น อาจจะย้อนไปในสมัยเด็ก เป็นภาพที่ย้อนมาอย่างรวดเร็วในเหตุการณ์นั้นๆ

กรรมนิมิต คือ ภาพหรือเสียงที่ฝังใจหรือประทับใจ จะปรากฏแก่คนเจ็บที่ใกล้ตาย ทั้งภาพลบและภาพบวก

คตินิมิต คือ การบอกที่ที่จะไปเกิดเห็นเป็นภาพ เช่น ไฟ เมฆ ถ้าไม่ซัดซาสามารถเปลี่ยนได้ เพราะจิตสุดท้ายจะเป็นตัวบอกว่าไปไหน

อัสัญกรรม คือ กรรมจวนเจียนตอนใกล้ตาย เรียกว่าจิตน้อมนำนึกถึงแบบไหนก็ทำให้ไปแบบนั้น เช่น นึกถึงภาพไม่ดี ภาพที่น่ากลัวก็ไปอบาย หรือนึกถึงสิ่งดีก็สุดดี อัสัญกรรมให้ผลทันที แล้วกรรมอื่นจะค่อยๆ ตามมา จึงนำไปสู่ประเพณีการน้อมนำจิตผู้ใกล้ตาย นิยมพระมาบอกทาง บอกนึกถึงพระรัตนตรัยเพื่อให้จิตสุดท้ายเป็นกุศล

มีประเด็นว่าการจะมาน้อมนำจิตเอาตอนวาระสุดท้ายใกล้ตายจะหวังผลได้ไหม ตอบว่าในวาระนั้นก็นึกถึงที่เป็นกรรมนิมิตหรือกรรมอารมณ์ หรือนึกถึงแต่สิ่งที่ชอบๆ ที่ผ่านมาที่ฝังใจ จึงจำเป็นที่จะต้องฝึกจิต เป็นเรื่องของ การฝึกทำความดี และเตรียมใจตอนใกล้ตาย ทั้งสองอย่างนี้ต้องไปด้วยกัน อย่างรอหวังนำทางในวาระสุดท้าย อาจไม่ได้ผล

3. แนวทางและหลักการดูแลผู้ใกล้ตายให้จากไปอย่างสงบ

ในหลักสูตรได้มีการสอนและฝึกแนวทางและหลักการดูแลทั้งในทางแพทย์และตามหลักพระพุทธศาสนา แต่จะขอนำมาเสนอในที่นี้เฉพาะแนวทางพระพุทธศาสนา

ท่านได้กล่าวว่า การดูแลจิตใจเป็นเรื่องสำคัญที่ญาติ หมอ พยาบาล ควรใส่ใจ ที่สำคัญคนป่วยเวลารู้สึกป่วย มักป่วยใจด้วย เริ่มจากความวิตกกังวล เครียด รู้สึกผิดหรือโกรธ ความทุกข์จากการเจ็บปวด และทุกข์ใจซ้ำเติม เป็นเรื่องทางใจ เพราะคิดว่าตนเองเป็นโรคร้ายแรง อาการหมดแรงก็ตามมาทันที ถ้าเราเยียวยาได้ก็ทำให้ทุกข์กายเบาบางลง

แนวทางการดูแล

(1) ให้ความรัก ความเมตตา และกรุณาอย่างไม่มีเงื่อนไข โรคทางใจ เกิดจากความกลัว เช่น กลัวตายคนเดียว ญาติต้องทำให้ผู้ป่วยเกิดความมั่นใจว่า เราดูแลเขาอย่างเต็มที่ ก็จะคลายความกังวล ความรักแสดงออกได้ ทางคำพูด แหวตา น้ำเสียง และสัมผัสที่อ่อนโยน ด้วยความอดทนรับฟังอย่างใส่ใจ

(2) การน้อมนำให้นึกถึงสิ่งที่ตนเป็นกุศล ความดีงามที่เคยทำมา ความเชื่อและศรัทธา ในพระรัตนตรัยหรือสิ่งที่เขานับถือ หรือเรื่องในอดีตที่เขาภาคภูมิใจ จากนั้นค่อยน้อมนำให้ปล่อยวาง หลักการนำทางคือ ให้นึกถึงพระ คือความดี และละทุกสิ่งคือช่วยให้ปล่อยวางทุกอย่างที่เกิดขึ้น ไม่ว่าคนรัก ลูก ทรัพย์สมบัติ ฯลฯ

(3) ช่วยเขาปลดปล่อยสิ่งที่ค้างคาใจ และคลายกังวล คนเราตายไม่ได้ เพราะมีความคิดยึดติด ทั้งความห่วงหาอาลัย กังวล ลูก ทรัพย์ พินัยกรรม ช่วยให้คลายกังวลหรือความห่วงใย หรือช่วยทำภารกิจที่ค้างคา หรือความรู้สึกผิดหรือปัญหาในใจ

(4) ช่วยให้ปล่อยวาง ในบางกรณีผู้ใกล้ตายวางได้ แต่ญาติปล่อยไม่ได้

(5) ช่วยให้เขากล่าวคำอำลาหรือบอกความในใจ ความในใจจากลูก สามี ภรรยา เป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้เขาพร้อมตายมากขึ้น เราอาจจะพูดนำให้เขาขอขมาระหว่างกัน และการบอกรัก ขอบคุณเป็นสิ่งสำคัญ และมีความหมายมาก แต่ส่วนใหญ่มักจะเห็นว่าเป็นเรื่องพูดยาก ขัดเขินเพราะไม่ชิน หรือต้องอาศัยความกล้ามาก เพราะนี่คือโอกาสสุดท้ายที่จะบอกรัก

4. การเตรียมตัวเองให้พร้อมเผชิญกับความตาย การกังวล และซ้อมตาย

4.1 การจัดการพินัยกรรมชีวิตของเรา เป็นการเสี่ยงเพื่อเตรียมตัวเองให้พร้อม

- (1) เราจะจัดการทรัพย์สินเงินทอง (รวมทั้งหนี้สิน) ของเราอย่างไร
- (2) เราจะจัดการงานที่ค้างค้างต่อไปอย่างไร
- (3) เราจะให้จัดการกับคนใกล้ชิด พ่อ แม่ บุตร อย่างไร
- (4) การรักษาเมื่ออยู่ในระยะสุดท้าย สิ่งที่ต้องการและไม่ต้องการกระทำ หากเราไม่สามารถสื่อสารหรือตัดสินใจเองได้
- (5) เมื่อเราตายแล้วจะให้จัดการกับร่างกายหรืออวัยวะของเราอย่างไร
- (6) เราอยากให้งานศพแบบไหน
- (7) ใครเป็นคนที่เราไว้วางใจให้ช่วยจัดการตามเจตนารมณ์ใน 6 ข้อแรก

4.2 มรณสติภาวนา มีการฝึกเตรียมตัวตาย นำความรู้สึกละเลเปลี่ยนกัน สรุปได้ดังนี้

คนที่พร้อมตาย : อะไรทำให้พร้อม

- ไม่มีห่วงอะไร และสะสางเรื่องค้างคาใจได้ระดับหนึ่ง
- ไม่มีสิ่งติดค้างและได้สะสาง จัดการสมบัติแล้ว
- เตรียมคนที่อยู่ข้างหลัง สิ่งเสีย ออกแบบการดูแลหลังจากเสียชีวิต (ร่างกาย)
- ฝึก สะสมเสบียงมาระดับหนึ่ง
- ทำหน้าที่ บทบาทที่สมควรทำเรียบร้อยแล้ว รวมถึงใช้ชีวิตคุ้มค่าแล้ว

คนที่ไม่พร้อม : อะไรทำให้ไม่พร้อม

- ยังมีห่วงอยู่
- ใจยังไม่ยอมรับ

4.3 การซ้อมตายได้ประโยชน์อย่างไรกับเรา การซ้อมเป็นการช่วยให้เราคุ่นกับความตายมากขึ้น เพราะถ้าเราคุ่นเราจะไม่กลัว และช่วยให้เราเชื่อว่าเราติดขัดเรื่องอะไร ให้เราเร่งรีบจัดการในสิ่งที่เราติดค้างหรือจัดการไม่แล้วเสร็จ

ประโยชน์ของการระลึกถึงความตาย มีดังนี้

- (1) ทำให้เราเร่งขวนขวายในสิ่งที่เราชอบผัดผ่อน บางครั้งเรารู้ว่าสำคัญแต่เรามักจะรีรอ หรือมีอย่างอื่นที่น่าสนใจมากกว่ากระตุ้นเร้า
- (2) ฝึกปล่อยวางในสิ่งที่ชอบยึดติด กระตุ้นเตือนให้เราปล่อยวางไม่ว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งของ หรือคนก็ตาม

ถ้าเราทำสองอย่างนี้จะทำให้เราพร้อมตายมากขึ้น และไม่มีอะไรต้องกังวล การปล่อยวางเป็นเรื่องของการทำจิต ส่วนการเร่งขวนขวายในสิ่งที่ชอบ ผัดผ่อน คือการทักท้วง และถ้าเราทำทั้งสองอย่างนี้อยู่เนืองๆ เราจะมีชีวิตที่มีความสุข

ทางพระพุทธศาสนาการระลึกถึงความตายอยู่เสมอ ไม่ถือว่าเป็นการแข่งหรืออวดมงคล แต่ถือว่าเป็นมงคลสูงสุดเพราะเป็นการฝึกใจให้พร้อมอยู่เสมอ

การระลึกถึงมรณานุสติบ่อยๆ ทำให้เรามีความสุขได้ง่ายขึ้น เพราะคนเราส่วนใหญ่มักจะคิดถึงส่วนที่ไม่มี หรือคิดว่าคนที่อยู่อยู่กับเราจะอยู่กับเราตลอดไป ทำให้เราไม่สนใจ หรือที่มีกำลังวังชาหรือตายังมองเห็น แต่ถ้าเตือนใจตัวเองว่า วันนี้มี วันหน้าเราอาจจะไม่มี จะช่วยให้เราชื่นชมสิ่งที่มีและมีความสุขง่ายขึ้น

การฝึกในชีวิตประจำวัน เช่น เงินหาย ของหาย หรือเมื่อเราโกรธ ไม่พอใจ หรือสิ่งที่ทำให้เราสูญเสียไป เมื่อเทียบกับเรื่องความตายเป็นเรื่องเล็กน้อยไปเลย หรือเตือนว่าถ้าเราโกรธและตายตอนนี้ เราก็ไปอบาย การฝึกใจทำได้ทุกๆ วันก็เกิดประโยชน์ ไม่ใช่ใกล้ตายแล้วมาฝึก ถ้าระลึกถึงบ่อยๆ จะทำให้เรามีชีวิตสงบเย็น ราบรื่น แม้ความตายจะยังอยู่ใกล้ก็ตาม การระลึกถึงความตายทำให้เราใส่ใจกับคนที่เราเจอมากขึ้น เพราะเราอาจจะเจอเขาเป็นวันสุดท้าย

5. การเจริญสติ ทำสมาธิภาวนา

ในหลักสูตรการอบรมท่านสอนอยู่ตลอดและให้ฝึกปฏิบัติในเรื่องเจริญสติ และการทำสมาธิภาวนา ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องสำคัญทั้งในการใช้ชีวิตประจำวัน และการเตรียมตัวตาย

สติ คือ การระลึกได้ จำอะไรได้ ทำหน้าที่รู้ทัน เช่น เวลาโกรธจะด่า มีสติระลึกได้ กลับอารมณ์นั้นก็หยุดด่า สติเอามาใช้รับมือกับความเจ็บปวด เวลาป่วยเจ็บปวด หากเจริญสติ เอาสติมาใช้ จิตก็จะถอนออกจากความเจ็บปวด ทำให้จิตปกติได้ในกระบวนการที่เกิดขึ้นก็ทำให้ความปวดความทรมานลดลง สมองก็หลังสารทำให้ความปวดทุเลาลง สติคือการระลึกได้ เห็น รู้ทัน

หลวงพ่อบอกว่า รู้ซึ้งๆ คือรู้เฉยๆ สติทำให้เราเป็นผู้เห็น แต่ไม่เข้าไปเป็นเวลาโกรธ เวลาปวดขึ้นมา ถ้าเราไม่มีสติ เราก็เข้าไปเป็นผู้ปวด ผู้โกรธ เอาจิตเข้าไปยึดว่าเป็นเรา แต่ถ้าไม่เข้าไปยึดมันก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น สักพักก็หายไป การเจริญสติในยามเจ็บป่วย ก็จะช่วยบรรเทาได้

การทำสมาธิเป็นการฝึกใจให้นิ่ง ไม่กดขี่ให้มีเพียงการรับรู้ ให้รู้สึกถึงความผ่อนคลายที่เกิดขึ้นทั่วสรรพางค์กายตั้งแต่ศีรษะ ผ่อนคลายกล้ามเนื้อทุกส่วนบนใบหน้า ไหล่มาต้นคอ หัวไหล่ แขนทั้งสองข้าง ทำด้วยความรู้สึก ผ่อนคลาย รู้สึกถึงการผ่อนคลายที่หน้าอก ช่องท้อง ต้นขา จนถึงปลายเท้า

หายใจสบายๆ ให้เอาจิตมาอยู่ที่ลมหายใจ รับรู้ลมหายใจที่กระทบจมูก หรือที่เคลื่อนผ่านร่างกายของเรา วางความคิดต่างๆ ลงชั่วคราว ขอให้เป็นเวลาที่อยู่กับลมหายใจของเรา ที่อยู่กับเราตั้งแต่เกิดจนตาย ให้รับรู้ด้วยความรู้สึกกลางๆ ใจจะฟุ้งซ่านอย่างไรไม่ต้องรำคาญ ความฟุ้งซ่านหรือความหลงเป็นธรรมดา รู้ตัวบ่อยๆ จะช่วยให้จิตตั้งมั่น ถ้ารู้ตัวว่าหลงหรือหลง ให้กลับมาที่ลมหายใจบ่อยๆ รับรู้ความรู้สึกกลางๆ

ช่วงเวลาที่เรากำสมาธิ เป็นช่วงเวลาที่เรามอบสิ่งดีๆ ให้กับกายและใจของเรา เมื่อใจเผลอไปก็ให้พาใจกลับบ้านที่กาย มีความคิดใดเกิดขึ้นก็ไม่ต้องกดขี่ หรือห้ามความคิด ให้ใจเป็นอิสระจากการครอบงำ มีสิ่งใดรบกวนก็ให้เราเพียงรู้เท่าทันว่ามีอารมณ์มาครอบงำจิตแล้วพาคืนสู่บ้าน ด้วยความรู้สึกสบาย โปร่งโล่งใจให้เจอยามใจหลงไป แล้วพาใจกลับบ้าน กลับมาพัก ทำแบบนี้บ่อยๆ ไม่ว่าความคิดหรืออารมณ์จะพาจิตไปอย่างไรก็ให้กลับมาสู่กาย

การเจริญสติโดยเฉพาะมรณสติ และทำสมาธิภาวนาเป็นประจำ เป็นการเตรียมตัวตาย ทำไปอย่างสม่ำเสมอ อย่าท้อแท้ แล้วเราก็ได้ใช้มันเพื่อการสอปล่ครั้งสุดท้ายของชีวิต คือการตายอย่างสงบเย็น นอกจากฝึกตามลมหายใจหรือท่องยุบพอง ให้เราฝึกดูใจ ถ้าต้องการให้มีสติอยู่กับลมหายใจสุดท้าย ต้องกลับมาดูใจให้ใจสงบนิ่ง และปล่อยวาง ก็จะตายดี นี่คือประโยชน์ของการเตรียมตัวตายก่อนตาย

มีบทพิจารณาบทหนึ่งที่ว่า “เรามีความแก่เป็นธรรมดา จะล่วงพ้นความแก่ไปไม่ได้ เรามีความเจ็บไข้เป็นธรรมดา จะล่วงพ้นความเจ็บไข้ไปไม่ได้ เรามีความตายเป็นธรรมดา จะล่วงพ้นความตายไปไม่ได้ เราจักพลัดพรากจากของที่รัก ของที่ชอบทั้งหลาย”

สุดท้ายขอให้ภักขณมิตรทุกท่านที่ได้่านหนังสือเล่มนี้ ได้ระลึกถึงความตายและเตรียมตัวกันให้พร้อม และขอให้ตายเมื่อถึงเวลาอันควร ตายดี ปล่อยวาง มีใจสงบและสว่างทั่วกันเทอญ

ดร.ประเสริฐ ภัทรมัย

หมกัณตอนอายุ 72

บทประพันธ์และคำกลอนโดย

ดร.ประเสริฐ ภัทรมัย

ประธานกรรมการบริหารกลุ่มบริษัททีม

ISBN 978-616-485-857-2

พิมพ์ครั้งที่ 1 พฤษภาคม 2562

จำนวนพิมพ์ 1,000 เล่ม

อำนวยการผลิตโดย

ดร.ประเสริฐ ภัทรมัย

151 ถนนนวลจันทร์

แขวงนวลจันทร์ เขตบึงกุ่ม

กรุงเทพมหานคร 10230

ควบคุมการผลิตโดย ดร.ประเสริฐ ภัทรมัย

ออกแบบรูปเล่มและวาดภาพประกอบโดย

บริษัท ดาวฤกษ์ คอมมูนิเคชั่นส์ จำกัด

“ผลงานชิ้นนี้สำเร็จมาได้ด้วยการสนับสนุนของอดีตเลขาธิการของ
ดร.ประเสริฐ ภัทรมัย และปัจจุบันเป็นกรรมการผู้จัดการ บริษัท ดาวฤกษ์
คอมมูนิเคชั่นส์ จำกัด รวมถึงทีมงานของบริษัท ดาวฤกษ์ คอมมูนิเคชั่นส์ จำกัด
ขอขอบคุณในการให้การสนับสนุนอย่างดียิ่ง”

